

BİRİNCİ BÖLÜM

Teröristin ruhsuz ve soğuk bakışları genç kadının içine işledi. Hafifçe aralanmış kirpiklerinin altında gözbebekleri fal taşı gibi açılmıştı. Saçlarını geriye itti. Karşısındaki adam korktuğunu anlayacak olursa, bundan yararlanmaya bakardı. İşte o an bu bataktan kurtulması daha da güçleşirdi.

Terörist onu baştan aşağı süzdü. Yüzünde genç kadın la ilgileniyormuş gibi ifade vardı. Genç kadın kendince bir açıklama yaptı. Terörist açısından ideolojisini milyonlarca Amerikalı okuyucuya yaymak, kaçırılmaz bir fırsattı. Genç kadına doğru eğildi...

Telefonun sesi Le Goble'un kocaman binasında yankılandı. Pazar günü olduğu için binada kimse yoktu. Alisa Kendall, son Ortadoğu gezisinde yaptığı röportajdan esinlenerek yazmaya çalıştığı öyküsünden başını kaldırdı.

Aslında işin zor kısmını bitirmişti. Hafta sonu kardeşi David'le geçirmeden önce son bir düzeltme daha yapmalıydı. David'le birkaç yıldır sık sık birlikte oluyorlardı. Alisa kardeşini yeniden görmekten sonsuz mutluluk duyuyordu. Karısı Anie, sekiz yaşında kızı Jenny, hepside çok tatlı insanlardı. Aylar boyunca hemen hemen bütün kıtaları ve denizleri dolaştıktan sonra tekrar şehir hayatına dönmek hepsini rahatlatmıştı.

Alisa her zaman ağabeyine yakın olmuştu. Bundan on yıl önce, Alisa henüz öndört yaşındayken, anne ve babaları öldüğündeki iki kardeş bir birlerine daha da yakınlaşmışlardı. Alisa'nın hayalinde yaşattığı gazetecilik mesleği de bu dostluk bağının güçlenmesinde etkili olmuştu.

David babalarına çok benziyordu. Babası gibi o da yumuşak bir kişiliğe sahipti. Alisa'dan yaşça epey büyük olduğu için, genç kadın onu çoğu kez bir baba olarak görüyordu.

Ailesine ait anıları hatırlanınca Alisa'nın güzel gözleri yaşla doldu. Bir trafik kazasında babası ölmüştü. Kocasının yokluğun a dayanamayan annesi ise topu topu birkaç ay yaşayabilmiş, o da sevgili kocasının ardından öteki dünyaya göçüp gitmişti.

Bu dopdolu sevgi duygusu Alisa'yı ürkütüyordu. Bunu düşünmek bile genç kadının tüylerinin diken diken yapıyordu. Önünde annesinin örneği vardı. Alisa bu tuzağa düşmemek için kendi kendine söz vermişti. İnsan hayatta her şeyden önce kendisine yetmeyi başarmalıydı.

Mesleğinde ilerlemek istiyordu. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Yarım saat sonra sekizinci ve son sayfasının altına bitiş çizgisini çekti. Sonuç onu memnun etmişti. Röportajdaki kişiliğin tasviri ve söyleşinin soruları bu tehlikeli teröristin ideolojisini yeterince yansıtıyordu. Bu yazıyı okurken halk, kendini Alisa'nın yerine koyacak, onunla birlikte o korkunç kaygı duygusunu paylaşacaktı.

Bu dam Alisa'nın hiç hoşuna gitmemişti ve Alisa'da bu hoşnutsuzluğu yazısında açıkça belirtmeye çalışmıştı. Çoğu gazeteciler kişisel duygu ve düşüncelerini bu tür yazılara yansıtmaktan çekiniyorlardı. Alisa aynı kanıda değildi. Bu noktada da diğer pek çok noktada olduğu gibi patronu Max James'le anlaşamıyorlardı.

Alisa, sefinin kutusuna atmadan önce kağıtlara son bir kez göz gezdirdi. Gitmeye hazırlanıyordu ki, elli yaşlarında ufak tefek bir adamın telaşla odaya girdiğini gördü.

-Gazeteci mi, yoksa hademe misiniz?

Alisa bir kahkaha attı.

-Bugün gazeteci, yarın hademe, gelecekte neler olacağı bilinmez!

Ufak tefek adam elini kalbine götürerek bir tiyatro oyununu sahneler gibi:

-Mükemmel!, dedi.

Sonra hiç konuşmadan Alisa'yı elinden tutarak kapıya doğru sürükledi. Alisa adamın ne yapmak istediğini anlayamadığından karşı koymak istedi.

-Bir dakika, lütfen!

Alisa geri çekilerek adamın güçlü parmakları arasında sıkışan elini ovuşturdu.

-Ne oluyor?

-Durumu kurtarmaya çalışıyorum.

-Elimi bu şekilde acıtarak mı? Biraz açıklar mısınız?

Adam kel başını kaşıyarak:

-Pekala, dedi. Bu binanın en üst katında bulunan televizyon stüdyosunda çalışıyorum. Programın adı 'Yaşamdan Anılar'. Duymuş muydunuz?

-Elbette. O programı herkes bilir. Üstelik her Pazar sabahı izlerim.

-Harika. O halde program amacının popüler kişileri tanınmış gazetecilerin soruları karşısında güç durumda bırakmak olduğunu da iyi biliyorsunuz demektir.

Alisa biraz rahatlar gibi oldu.

-Bütün bunların benimle ne ilgisi var?

-Önceden haber verilen gazetecileri yakalamak pek mümkün olmuyor. İçlerinden biri sırta kadem bastı, kimse nerede olduğunu bilmiyor.

Adam saatine bakınca daha da telaşlandı.

-Üç dakika sonra program yayına girecek.

Durum anlaşılıyordu. Alisa adamın açıklamasını beklemeden sonucu çıkardı.

-Onun yerini benimle doldurmak istiyorsunuz.

Adam yalvaran sesiyle:

-Kabul ediyor musunuz? Diye sordu.

Alisa gazetecilik mesleğine gönül vermiş olarak bu fırsatı değerlendirmek istedi.

-Başka birinin yerini doldurmak içi değil de, kişisel niteliklerimden dolayı beni seçmenizi isterdim.

Üzerinde kot pantolonu ve beyaz bluzu vardı. Bu kıyafetle milyonlarca insanın önüne çıkamazdı.

-Bu giysilerle gelemem, dedi.

Adam kıyafetini inceledikten sonra:

-Böyle yüz ve vücuda sahip olduğunuza göre kimse sizin giysilerinize dikkat etmeyecektir, dedi. Bu iltifatının fazla samimi olduğunu fark ederek hemen ekledi:

-Aslında bir masanın arkasında oturuyor olacaksınız. Masa, pantolonunuzun görünmesini engelleyecektir. Bluzunuza gelince, bence harika.

Odayı erk ederek asansöre yöneltiler. Televizyon stüdyoları binanın son katın daydı.

-Bu haftaki konunuz kim? Diye sordu Alisa.

-Ceasare de Alvaro, Salvadorlu bir yazar. Ondan söz edildiğini hiç duydunuz mu?

-Elbette! Bir çok kitabını okudum. Ülkesinin politikasını rahatça eleştiriyor. Eğer yanılmıyorsam, Ceasare de Alvaro ülkesinin en zengin toprak sahiplerinden biridir.

-Evet. Büyük arazileri var.

Üzerinde kırmızı bir ampulün yandığı metalik kapıyı açtılar. İçerisi hangar büyüklüğündeydi. Tavandan aşağı projektörler ve bir sürü kablo sarkıyordu. Daire şeklin bölme üç kamerayla çevrilmiş ve iyice aydınlatılmıştı. Yarım daire şeklindeki masanın tam karşısına seri bir koltuk yerleştirilmişti.

Elindeki eşyalardan makyajcı olduğu anlaşılan bir kadın onlara doğru koştu, ama ufak tefek adam elini kaldırarak:

-Zamanımız yok, dedi.

Alisa'yı sürüklediği asmada üç kişi daha vardı. Adam ufak mikrofonu takmak için genç kadının bluzuna doğru eğildiğinde Alisa:

-Bütün bu karmaşa içinde sizin rolünüz nedir? Diye sordu.

-Yapımcıyım.

Aldığı cevap Alisa'yı şaşırttı.

-Bir yapımcı için oldukça sinilisiniz.

-Tanıdığınız başka yapımcı var mı?

-Hayır.

İnanın bana güzelim, böyle bir durumla hangi yapımcı karşılaşsa, sinirinden deliye döner.

Eline bir kalem alarak:

-Adınız nedir? Diye sordu.

-Alisa Kendall.

Adam şaşırarak ona baktı.

-Meşhur Alisa Kendall mı? sizi daha yaşlı sanıyordum.

-sayenizde birkaç dakika yaşlandım zaten.

Yapımcı güldü.,

-Sempatik bir kızsınız.

-Sempatik bir kadın, diye düzeltti Alisa.

Stüdyodaki hareket Alisa'yı şaşkına çevirmişti. Masanın karşısındaki koltukta oturan adamın varlığını neden sonra fark etti. Adamla göz göze geldiğinde de, sanki gizli bir kuvvetin etkisi altında kalmış gibi bakışlarını kaçıramadı.

Yüz hatlarından bir anlam çıkarmak, adamın ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.ama zeki bir parılının hakim olduğu gözlerde küstah bir anlam seziliyordu. Dudak kıvrımları ne kadar düzgündü. Adam süzülüğünü hissetmiş gibi başını çevirince gözleri tekrar karşılaştı. Alisa bakışlarını kaçırmakla kaçırılmamak arasında tereddüt etti. Ama burada, adamın yüzünü kaplayan maskenin ardındaki anlamı çözme isteği, genç kadını olduğu yere çiviliyordu.

Yapımcı omzuna dostça vurduğunda Alisa irkildi.

-Sınırlı olmanıza gerek yok. Masadaki diğer arkadaşlarınızı izleyin ve onları taklit edin.

Göreceksiniz, her şey yolunda gidecektir.

Alisa başını salladı. Jenerik müziği duyulduğunda derin bir soluk aldı. Az sonra yayın başlayacaktı. Alisa bu son fırsatı değerlendirmeye çalışarak Salvadorlu yazarı bir kez daha dikkatle inceledi.

Siyah gür saçları kıza kesilmişti ve ensesinin hemen üstünde son buluyordu. Sert yüz hatları sanki otoriter bir kişiliği dışa yansıtıyordu. Ceasare de Alvaro otuz, kırk yaşarında olmalıydı. Mavi takım elbisesi çok şıkta. Ama üzerinde bu giysi olmasa da Alisa onun ortama rahatlıkla uyum sağlayabileceğini düşündü.

Sunucu programın anonsunu yapıyordu. Alisa gözlerini önündeki bloknota kaydırarak, koltuktaki adamla ilgilenmemeye karar verdi.

Ceasare de Alvaro'ya ilk soru yöneltildi.ülkenizi sarsan sivil savaşta sizin rolünüz nedir?

Salvadorlu yazar yanıt verdiğinde, Alisa elinde olmadan gözlerini yeniden kaldırdı.

-politik bir rolüm olmadığı kesin. Her şeyden önce yazdığım kitaplarla, ya da bugün olduğu gibi bazı televizyon programlarına katılarak dünyadaki diğer insanlara ülkemizi sorunlarını anlatmaya çalışıyorum. Öte yandan bir takım fonlar toplayarak savaş yüzünden geri kalmış yörelere para yardımı yapmaya çalışıyorum...

-Hükümeti mi, yoksa muhalefeti mi destekliyorsunuz?

Bu soru Ceasare de Alvaro'yu kaygılandırmış gibiydi.

-kanımca iki taraf da yanlış politika güdüyor. Her şeyden önce halkımın yanında yer alıyor, onları destekliyorum.

Birkaç soru daha sorulduktan sonra, sıra Alisa'ya geldi. Alisa hiç tereddüt etmeden söz aldı:

-Politik görüşler hakkında diğer arkadaşlar kadar bilgili değilim. Onun için ben, ülkenizde sahip olduğunuz toprakların miktarını öğrenmek istiyorum.

Ceasare de Alvaro şüpheli gözlerle genç kadına baktı.

-Çok, demekle yetindi.

Alisa düşünceli bir tavırla kalemin ucunu birkaç kez masaya vurduktan sonra:

-Anlıyorum... dedi. Küçük çiftçilerin karşılaştıkları zorluklar, sivil savaşın nedenleri arasında önemli bir yer tutuyor değil mi?

-Diğer nedenlerin yanında...

-Bu konuya çözüm bulmak açısından size de önemli bir görev düşmüyor mu?

Ceasare de Alvaro elini çenesine götürdükten sonra:

-Bu görevi yerine getirdiğim sanıyorum, dedi düşünceli bir tavırla.

-Gerçekten mi?

-Aslında sizi pek ilgilendirmez.

Bu sert ses tonu Alisa'yı durdurmadı.

-birkaç ay önce Le Goble için Salvador büyükelçisiyle bir röportaj yaptım.

-O röportajı okudum, Bayan Kendall.

-Büyükelçi, hükümetle muhalefetin aynı masaya oturup görüş birliğine varmaları konusunda gösterilen çabada sizin pek rolünüz olmadığı kanısında. Herhalde bu ayrıntının farkındasınız.

-Sizin yazınızı okumadan önce de bunun farkındaydım, bayan Kendall. Büyükelçi benim ılımlı çözümlerimi önemsemiyor. Kendisi kaba kuvvetten yanadır...

Alisa köşeye sıkıştığını hissetti. Ceasare de Alvaro iyi yanıtlar veriyor, belli bir mesafeyi

koruyarak bir takım saygı kurallarının aşılmasına engel oluyordu. Alisa'nın aklına son bir soru daha geldi.

-Çok zengin olduğunuz biliniyor. Paralarınızı ülkenin hangi fakir kesimiyle paylaşıyorsunuz?

-Ya siz, Bayan Kendall?

Alisa bu soruyu kısa yoldan yanıtladı.

-Vergilerimi ödüyorum.

Ceasare de Alvaro koltuğuna biraz daha yayılarak;

-Ben de ödüyorum, bayan Kendall, dedi.

Diğer gazeteciler bu ikili tartışmanın uzamasından sıkılmışlardı. Konuşmayı buarda keserek kendi sorularını yöneltmeye başladılar. Yaklaşık kırkbeş dakika sonra jenerik müziği yeniden duyuldu. Program sona ermişti. Alisa bluzundaki küçük mikrofonu çıkardı. Yapımcı, neşeli bir tavırla genç kadının yanına geldi.

-Harikaydınız' gelecek haftaki programa da katılır mısınız?

Yapımcı Alisa'nın cevap vermesini beklemeden öte tarafa koşarak Ceasarede Alvaro'ya iltifatlar yağdırmaya başladı.

Her şey bittikten sonra Alisa heyecanına daha fazla engel olamadı. Bacakları titriyordu. Çıkış kapısına doğru güçlkle ilerledi. Tam dışarı çıkmak üzereyken, nedenini de kendisi de bilemediği bir içgüdüyle başını arka tarafa çevirdi. Ceasare de Alvaro ona bakıyordu. Özür dileyerek yapımcının yanından ayrıldı ve genç kadına doğru ilerledi. Alisa böyle bir tepki beklemiyordu. Ama yine de bilinç altında bunu arzuladığını fark etti...

-Yimi dört saat daha New York'tayım, dedi Ceasare de Alvaro. Siz tekrar görmek isterim.

Mükemmel bir İngilizceyle konuşuyordu. Buda kendinden emin bir havasına ayrı bir özellik katıyordu.

-Ben de, diye yanıtladı Alisa.

Alisa bu sözcüklerin ağzından nasıl döküldüğüne kendide şaşırıldı. Beniğinin derinlerinde o da Ceasare de Alvaro'yu tekrar görmek istiyordu. Alisa yine de fazla ileri gitmemeye, bu kendinden emin kibirli adamla arasına belli bir mesafe koymaya karar verdi.

-Ne yazık ki bu hafta sonu tatili için ağabeyimin sayfiyedeki evine gitmem gerekiyor.

-Randevunuzu erteleyin veya iptal edin.

Alisa bu emir karşısında bir an tereddüt ettikten sonra,

-Olmaz, dedi.

Alisa'nın seside aynı buyurucu tona sahipti. Son anda randevusunu iptal etmek prensiplerine aykırıydı.

Ceasare de Alvaro'nun yüz ifadesi, kamera karşısında olduğu gibi donuk ve soğuktu. Hiç konuşmadan geri döndü. Alias bir dakika önce beniğinin derinliklerinden gelen hiç tanımadığı o sese nasıl itaat ettiyse, yine öyle yaptı ve Salvadorlu yazarın arkasından koşarak kolunu tuttu.

-Ağabeyim bu akşam bir yemek veriyor. Katılmanızı çok isterim.

Ceasare de Alvaro kolunu tutan ele baktı. Alisa bu bakıştan rahatsız olarak elini geri çekti.

Salvadorlu yazar bu kez bakışlarını genç kadının gözlerine dikerek:

-Memnuniyetle kabul ediyorum, dedi.

Alisa bir an heyecanlandığını hissetti.

-Arabanız var mı, yoksa benimkiyle mi gelirsiniz?

-Yarın sabah Salvador'a erken hareket edeceğim için özel uçağımla gelmeyi tercih ederim. Sizi de ben götürebilir miyim?

-Akşam geri dönmek için arabama ihtiyacım olacak. En iyisi orada buluşalım.

Alisa bir kağıt parçasına evle uçağın iniş yapacağı pist arasındaki mesafeyi gösteren bir plan çizdi. Bir ara, Ceasare de Alvaro Alisa'dan izin istemeye bile gerek görmeden kalemi genç kadının parmakları arasından çekerek kağıda bir şeyler karaladı. Kalemi tekrar genç kadına verdiğinde parmakları bir birine dokundu.

-Korkmayın. Sizi bulacağım.

Alisa, Salvadorlu yazar kapıdan çıkana dek bakışlarıyla onu izledi. Projektörler tek tek sönüyordu. Metalik kapının kapandığını duyunca gerçeğe döndü. Herkes oradan oraya koşturuyordu. Alisa da bu harekete katıldı. Az sonra yer altı garajında Posche arabasının kapısını açıyordu. Kontak anahtarını çevirirken, onu davet etmekle iyi yaptım diye düşündü. Motorun

homurtusu duyuldu. Araba yavaşça caddeye çıkan yokuşu tırmandı. Işıl ışıl renkler binaları süslüyor, şehir gece ışıklarıyla ayrı bir güzellik kazanıyordu. Alisa gaza basınca Porsche öne atıldı. Uzun zamandan beri il kez, bir erkekle akşam yemeği yemek düşüncesi Alisa'yı heyecanlandırıyordu.

DEVAM EDECEK.

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young
Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 09, 2006, 01:29:41 ÖS

İKİNCİ BÖLÜM

Güneş ufukta kaybolmak üzereyken, Alisa'nın arabası David ile Annie'nin büyük evinin önünde durdu.

Alisa yeni çöken akşamın loş ışığında uyumlu dinginliği simgeleyen bir tanrıça gibiydi. Bir elinde seyahat çantası öteki elinde portatif daktilosu vardı. Alisa eve çıkan beş basamaklı merdivenden tırmandı. Giriş kapısı ardına kadar açıldı. Alisa yukarı kata çıkan tahta merdivenin önüne geldiğinde seslendi.

-Evde kimse yok mu?

Başının üstünde bir ayak sesi duydu. Trabzanın üstünden Annie gülümseyerek ona bakıyordu.

-Alisa! Yeni giyindim. Sen de çabuk olmalısın, konuklar bir iki dakikaya kadar gelirler.

Alisa, Annie'nin yanına gitti.

-Ben de birini davet ettim. Umarım bu seni rahatsız etmez.

Annie gülümseyerek,

-Umarım bir erkektir, dedi.

Alisa:

-Hem de saf kan, diyerek Annie'yi öptü. Ama geleceği kesin değil. Ağabeyim de hazır mı?

Annie'nin şüpheli bakışlarla Alisa'yı süzdükten sonra,

-Odada giyiniyor, dedi. Konuyu değiştirmek istediğinin farkındayım, ama bu esrarengiz davetlinin kim olduğunu çok merak ettim.

Alisa kendine ayrılan odaya girdiğinde Annie'nin peşinden gelmiş olduğunu fark etti.

-Esrarengiz biri değil. Onu henüz bu sabah tanıdım.

-Adı nedir?

-Ceasare de Alvaro.

Alisa konuşurken bir yandan da eşyalarını çantasından çıkartarak dolaba yerleştiriyordu.

-İspanyol mu?

-Salvadorlu bir yazar.

-Ve de bekar, yanlış anlamadıysam...

Alisa bir an durakladı.

-Doğruyu söylemek gerekirse evli mi, bekar mı bilmiyorum. Tek hatırladığım parmağında yüzük olmadığı. Hayır, onu evli biri olarak düşünemiyorum. Hayatına pek çok kadın girmiş olabilir, ama bende onlarla uzun süreli bir ilişkiye girmediği izlenimi bıraktı.

Annie bu tanımlamadan adamın pek sağlam bir tip olmadığı sonucunu çıkartarak kaşlarını çattı.

Aşağıda sesler duyuluyordu. Annie'nin bu akşamki davet için özel olarak çağırdığı orkestranın müzisyenleri son hazırlıklarını yapıyorlardı. Annie aşağı inmesi gerektiğinin farkına vardı.

Salvadorlu bu yazar hakkında Alisa'ya şimdi ayrıntılı konuşamazdı.

-Bu bey hakkında sonra yeniden konuluruz, dedi. Şimdi aşağı inip, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor.

-Ben de bir duş alıp giyineceğim.

Alisa çantasından renkli kurdelelerle bağlanmış bir kutu çıkardı.

-Jenny nerede?

-Bu geceyi sevimli arkadaşlarından birinin yanında geçirecek. Onu ancak yarın sabah görebilirsin.

-Paketi yatağının üstüne bırakırım. Ona bir elbise aldım.

-Jenny'yi çok şımartıyorsun Alisa. Her ziyaretinde ona değerli armağanlar getiriyorsun.

Annie kapıyı kapatmadan önce son bir kez daha geri dönerek,

-Bana sır vermeyecek misin? Diye sordu.

Alisa gülerek onu dışarı itti.

-Bu akşamki davetle ilgilenen daha iyi olur.

Yalnız kalır kalmaz Alisa soyunarak duşun altına girdi. Ilık suyun etkisiyle bütün yorgunluğundan bir anda kurtuldu.Saçlarını kurutup bornozunu giydikten sonra yatağa uzandı. Kısa bir süre dinlendikten sonra, uzun elbisesini dolaptan çıkartarak yatağın üstüne koydu. Siyah ipek giysisinin omuzlarında iki askı vardı. Bu elbisesini her zaman son derece şık bulmuştu. İçine hiçbir şey giymediği için elbisenin seksi havası da vardı. Olduğu gibi bedenini sarıyor ve her adım atışında kumaşın vücuduna temasını hissediyordu. Hafif bir makyaj yaparak aşağı iner, konukların arasına karışırdı. Göz kalemiyle iri mavi gözlerini daha da belirginleştirdi.Dudaklarına soluk renkli bir ruj sürdü.

Salvadorlu yarı beklemek Alisa'yı kaygılandırıyordu. Her şey olabilir. Alisa heyecanlandı. Belki de hiç gelmezdi! O halde sözüne sadık bir adam değildi!

Üst kattan aşağıda bir renk cümbüşü görünüyordu. Hanımların rengarenk elbiseleri erkeklerin siyah smokinleriyle tezat teşkil ediyordu. İnsan sesleriyle müzik gürültüsünün karıştığı bir uğultu Alisa'ya dek ulaşıyordu. Alisa yukarıdan görebildiği kadarıyla aşağıda ki insanların yüzüne göz gezdirdi. Cesare de Alvaro'dan henüz iz yoktu. Onu görememenin üzüntüsünü gizlemeye çalışarak aşağı indi.

Ağabeyi David, gözlerinde hayranlık dolu pırıltılarla kız kardeşini karşıladı.

-Aynı anne babaya sahip olduğumuzu inanmak güç!

Alisa içtenlikle David'i öptü.

Sanki davetin en çekici erkeği değilmiş gibi konuluyorsun.

David smokininin ceketini çekiştirerek:

-Fena değilim ha? Diye sordu.

-Harikasın.

David bir kahkaha atarak kollarını iki yana açtı.

-Bana eşlik eder misiniz?

-Memnuniyetle.

İki kardeş gerçekten de fiziksel olarak birbirlerine pek benzemiyorlardı. Aslında ikisi de babalarının siyah kalın saçlarının özelliğini taşıyorlardı. Dudaklarının sol tarafında da aynı çukurluk vardı. Ama bundan öte bir benzerlikten söz etmek imkansızdı. Sarı saçları ve canlı gözleriyle David, Alisa'dan çok Annie'nin abisi gibi duruyordu.

Kalabalığın arasında ilerlerken bir yandan da sağda solda gördükleri tanıdıklara selam verdiler. David, Alisa'yı daha önce hiç görmediği insanlarla tanıştırdıktan sonra sırtı dönük bir adama seslendi. Adam balını çevirdiğinde, Alisa'nınkiyle beraber kendi yüz hatlarında birden bire gerildi, ikisi de şaşırdılar.

Alisa bir anda geçmiş günleri hatırladı. Uzun yıllar önce adının Mark Andrews olduğunu söyleyen biri ona devamlı kur yapıyordu. Alisa onu David'in sayesinde tanımıştı. Mark da David gibi hukuk öğrenimi görüyordu. Bir süre boyunca Alisa onun yemek davetlerini kabul etti, ama daha yakın bir ilişkiye girmek istemediğini her fırsatta da belli ediyordu. Mark Andrews bir süre sonra nedensiz kıskançlık gösterilerine başlayınca, Alisa bir daha onu görmemeye karar verdi. Mark bu kararı çok kötü karşıladı. Alisa intikam almak için Mark'ın ileride her fırsatı değerlendireceğini daha o gün anlamıştı. İşte fırsatlardan biri şimdi genç adamın karşısındaydı.

Mark Andrews soğuk bir edayla genç kadını selamladı.

Konuşmalarına fırsat kalmadan yaşlıca bir adam Alisa'yı kolundan tutarak başka bir yöne sürükledi.

-Bayan Kendall, yazılarınızı çok beğeniyorum.Benimle dans etmeyi kabul eder misiniz?

Alisa kurtarıcısının koluna girdi ve birlikte dans pistine doğru ilerlediler. Kavalyesi iyi dans ediyordu. Alisa ona uyum sağlamakta biraz güçlük çektiyse de sonunda başardı. Kavalyesini omzu üzerinden kalabalığı bir kez daha göz gezdirdi. Cesare de Alvaro'yu yine göremedi.

Daha sonra Alisa pek çok dans teklifi daha aldı, ama bu danslar ona zevk vermiyordu. Son

kavayesinden ayrıldığında bir içki içmek için abra yöneldi. Annie onu hemen yakaladı.

-Alisa, hayal alemine dalmış gibisin.

Alisa irkildi. Annie'nin sesi onu korkutmuştu. Bu arada şampanyanın bir kısmı da örtüye döküldü.

-Bunu da nereden çıkardın? dedi Alisa.

Annie onu dikkatle incelemeye koyuldu.

-Yüzünüz bembeyaz.

Annie bazen çok dayanılmaz oluyor, diye düşündü Alisa.

-Davet çok güzel geçiyor.

-Lafı başka yere kaydırma. O Salvador'luyu düşünüyorsun değil mi? Burada mı?

-Hayır. Ne kadar meraklısın!

-Ben mi meraklıyım? Hiç de değil, diye karşı koydu Annie.

Ama sonunda yenildiğini anlayarak kollarını yana indirdi.

-Pekala, tamam. Kendimi tutamıyorum. Ne yapayım, tabiatım böyle. Hani, nerede?

-Hiç değişmeyeceksin!

-Herkes bu özelliğimden dolayı beni sempatik buluyor.

Alisa neşeyle güldü.

-Konuklar seni merak ediyorlardır.

-Tamam, anladım...

Annie büfeden uzaklaşmadan önce bir kez daha arkasına dönerek:

-Be gece beni yatağının arkasında bulursan, sakın şaşırma! Dedi.

-iyi uyuyamazsın.

-Ama bu sayede belki senin sırlarını öğrenirim.

Salonun ardına kadar açık pencerelerden akasyaların kokusu duyuluyordu. Alisa içki kadehini bir kenara koyarak, aşağıda göle doğru uzanan bir patikaya çıktı. Gecenin karanlığında yolun iki yanını kaplayan ağaçlar daha da büyük gözüküyorlardı. Alisa çevresinde uçuşan böceklerin sesini duydu. Gölün kıyısında bir ağacın dibine yerleştirilmiş bir bank bulunca oraya oturdu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Bir kez gördüğü halde Ceasare'nin yokluğunu hissediyordu. Yaşamında ilk defa hem yakışıklı, hem çekici hem de zeki bir adama rastlamamıştı.

Bir gölge ağacın yapraklarını aralayarak yanına geldi. Alisa tanıdık bir ses duymasına rağmen korkuyla yerinden fırladı.

-Bak hele, sevimli gazetecimiz buradaymış!

-Ne istiyorsunuz, Mark?

-Fazla bir şey değil, sadece konuşmak. Yaşamınızdan memnun olup olmadığınızı öğrenmek istedim.

-Her şey yolunda, teşekkürler. Şimdi izninizle...

Alisa gitmek için ayağa kalktı. Ama Mark onu bileğinden yakalayarak oturması için zorladı.

-Böyle gidemezsiniz.

Alisa kurtulmaya çabaladı.

-Derhal beni bırakın!

-Başüstüne.

Alisa acıyan bileğini ovuşturdu. Mark'ın hareketi onu öfkelenmişti.

-Bu şekilde davranmak cesaretini nereden buluyorsunuz? Sizinle konuşmaya mecbur değilim.

-Neden? Başka bir erkek mi var?

-Üstünuze vazife olmayan işlere karışmayın, dedi Alisa.

Mark esrarengiz bakışlarla genç kadını süzdükten sonra:

-Sizin hayatınızdaki her şey beni ilgilendiriyor Alisa, dedi. Hiçbir şeyi unutmadım.

Bir an önce bahçenin sessizliği insanı kaygılandırıcı bir ortama dönüştü. Gecenin karanlığında etrafta duyulan hiçbir ses de yoktu.

-Eve dönüyorum.

Mark bu kez tek söz etmeden sertçe Alisa'yı banka oturtunca genç kadın bir çığlık attı.

-Kimse beni sizin gibi terk etmek cesaretini gösteremedi, dedi mark Andrews homurdanarak.

Alisa soluğundan onun sarhoş olduğunu anladı. Alkol aldığı zaman Mark'ın kontrolünü

kaybettiğini duygusunu Mark'a belli etmemeye çalışarak:

-Mark, bırak gideyim, dedi sakın bir sesle.

-Görmemezlikten gelerek herkesin içinde beni küçük düşürdünüz.

-Kendi hatalarınızı başkalarına devretmekten vazgeçin. Siz davranışlarınız yüzünden herkesin içinde küçük düştünüz.

Mark Alisa'nın hareket etmesini engelleyerek boynunu tuttu. İçki kokan soluğu Alisa'nın yüzünü yalıyordu. Alisa boş yere kurtulmaya çalıştı.

-Mark, yalvarırım bunu yapmayın, diye mırıldandı.

Karşısındaki kırmızı yüzü görmemek için gözlerini kapadı. Birden bire kabus sona erdi. Mark Andrews dişlerinin arasından bir küfür savurarak genç kadını bıraktı. Alisa gözlerini açtığı anda Mark Andrews'ı Ceasare de Alvaro'nun ayakları dibinde yatarken gördü.

-İyi misiniz? Diye sordu Salvadorlu yazar.

Alisa konuşma yeteneğini yitirmiş gibi şaşkın bir ifadeyle başını salladı. Ceasare de Alvaro her şeyin yolunda gidip gitmediğini anlamak istercesine bir süre genç kadını süzdü. Bu arada Mark homurdanarak doğrulmuştu.

-Bayan kendisinin rahat bırakmanızı istiyordu, dedi Ceasare.

-Olanlar sadece Alisa'yla beni ilgilendirir, dedi Mark.

-İlgilendirirdi demeniz gerekir. Şimdi olay ikimizin arasında.

İki adam öfke dolu bakışlarla birbirini süzdüler. Doğrusunu söylemek gerekirse, Mark'da Ceasare'nin atletik yapısı yoktu. Mark güçlü rakibinin karşısında yenileceğini hemen anladı.

-Size tavsiyem, bir an önce buradan gitmenizdir, dedi Ceasare?

-Ya gitmezsem?

Ceasare alay dolu bir ifadeyle ceketini çıkartarak çimenlerin üzerine attı.

-Fazla ısrar edecek değilim. Ama bir adım atarsanız sonradan siz pişman olursunuz.

Be kendinden emin soğukkanlılık Mark'ın hiç hoşuna gitmedi.

-Nasıl da bir daha görüşürüz, dedi.

Mark uzaklaşırken konukların hiçbir şeyden şüphelenmemeleri için ne yapacağını düşünüyordu. Smokininde çamur izleri vardı.

Alisa'yla Ceasare, Mark gözden kayboluncaya kadar onu izlediler. Sonunda Ceasare, Alisa'ya döndü.

-Gelecekte dostlarınızı daha dikkatli seçin.

Alisa boğazında kahkahayla inilti arası garip bir ses çıktı. Genç kadın neler olduğunu daha çözememiş gibiydi.

-Teşekkürler! Sizin yardımınız olmasaydı, Tanrı bilir ne hale gelecektim!

-Bilemiyorum. İleride bu tür ortamların yaratılmasına fırsat vermeyin.

Alisa şaşkınlığını gizlemeye çalışarak ayağa kalktı, ama ayakkabısının topuğu yumuşak toprağa gömüldü. Dengesini yitirip düşmek üzereyken iki güçlü kol onu tuttu. Alisa kalp atışlarını da hızlandıran bu beklenmedik temasa fazla karşı koymayacağını bildiğinden hemen geri çekildi.

-Gelip gelmemekle tereddüt ettim, dedi Ceasare.

-Gelme kararını neyin etkisiyle verdiniz?

Ceasare Alisa'yı çenesinden kavrayarak baş parmağıyla genç kadının yanağını okşadı. Yumuşak bir duygu Alisa'nın benliğini kapladı.

-Bilemiyorum.

Ceasare hafifçe öne eğilerek dudaklarını Alisa'nın dudakları üstüne kapadı. Alisa gecenin bir anda aydınlandığını zannetti. Sanki yüreğinde yeni kapılar açılıyordu. Etrafındaki tüm bitkileri en ufak ayrıntısına kadar görebiliyordu şimdi.

Ceasare genç kadını kendine çekmek için bir harekette bulunmadı. Sadece çok değerli bir eşyaymış gibi Alisa'nın yüzünü avuçlarının arasında tutuyordu. Bu hafif temas, iki ayrı insanın ruhlarının birleştiğinin kanıtıydı.

Az sonra Ceasare yavaşça dudaklarını geri çekti. Gözlerinde bir umutsuzluk okunuyordu. Alisa elini kandırarak parmaklarını Ceasare'nin dudaklarında gezdirdi. Ceasare genç kadının parmaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Sonra hiç konuşmadan geri dönerek uzaklaştı.

Alisa, Ceasare epey uzaklaştıktan sonra terk edildiğini anladı. Bir saniye bile tereddüt etmeden delice koşmaya başladı.

-Ceasare, bekleyin!

Uzaktaki insan gölgesi dişlerinin arasından Alisa'nın duyamadığı bir sesle bir küfür savurarak döndü.

-Ne oluyor?

Alisa sesinin nasıl bu kadar güçlü çıktığına kendide şaşırdı. Ceasare dönmediği için onun tam karşısında duran Alisa oldu. Genç kadın adamın yüzündeki ifadeyi anlamaya çalıştı, ama Ceasare'nin düşündüğünü tahmin etmek bile güçtü. Sadece çenesinin altındaki ufak bir adalenin titrediği görülüyor, bu da Ceasare'nin ne kadar tedirgin olduğunu açıklıyordu. Ceasare'nin ağzından dökülen sözcükler bir bıçak gibi Alisa'nın yüreğine saplandı.

-Davetinizi kabul etmekle büyük hata işledim.

-neden?

-Açıklama istemeyin.

Ama Alisa'nın yalvaran bakışları karşısında bir açıklama yapmak gereğini duydu.

-Ülkemdeki durum, sizin yabancı olduğunuz bir yaşam sürmeme neden oluyor. Hayatım üzerindeki baskıları bir bilerseniz... Benimle mutlu olamazsınız.

Alisa bir adım geri çekilerek:

-Tek bir öpücük bana çok değer vermenizi nasıl sağladı? Diye sordu.

Ceasare parmaklarının ucuyla genç kadının çenesinden tutarak, başını yukarı kaldırdı.

-Sadece bir öpücük olmadığını ikimiz de biliyoruz. Aramızda olanların açıklanması çok zor. Bunu inkar edebilir misiniz?

-Bu durumda size iyi geceler dilemekle yetinmek isterim.

Alisa bir adım geri çekilerek Ceasare'ye baktı. Az sonra Ceasare başıyla hafif bir selam vererek izin istedi ve gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Alisa derin bir soluk alarak ellerini göğsünde birleştirdi. Ona ne oluyordu? Bu duyguyu nasıl tanımlayabilirdi? Tanımadığı bir adamın yaşamına birden bire girip sonra yine ansızın yok olması onu neden böyle yaralamıştı?

Gecenin bu ilerlemiş saatinde küçük havaalanı bomboştu. Tek yaşam belirtisi, pistin yanındaki küçük kulübede yanan lambaydı. Ceasare de Alvaro uçağın kapısını tıklattı. Derin bir uykudan uyandığı belli olan pilotu onu görünce şaşırdı.

-Uçağı hazırlayın. Yola çıkıyoruz.

Küçük jet havalandığında Ceasare güvenlik kemerini açarak ayağa kalktı ve kabinin arkasındaki çalışma odasına girdi. Bir deste kağıtla bir kalem alarak mektup yazmaya çalıştı. Ama gerekli sözcükleri bulamıyordu. Bakışları uçağın penceresine takıldı. Uzakta, aşağıda köyün içinde kaybolmuş büyükçe bir evin ışıl ışıl parladığı görülüyordu.

-Neden hayatıma girdin? Diye mırıldandı.

DEVAM EDECEK

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 12, 2006, 07:34:24 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alisa beyaz yün takım elbisesi içinde oldukça çekiciydi. Asansöre bindi, Le Goble'un toplantı salonunun bulunduğu on ikinci kata çıkacaktı. Her pazartesi sabahı, gazeteciler Max James'in başkanlığında bir araya toplanıyorlar ve o hafta boyunca hangi konular üzerinde çalışacaklarını saptıyorlardı.

Oval bir masanın etrafına yerleştiler. Masanın en ucunda oturan şef Max söze başlamadan önce notlarına son bir kez daha göz gezdirdi.

-Finch (Finc Alisa'nın yanında oturan elli yaşlarında bir gazeteciye), sen İngiltere'ye gidip seçim önc esi ülkenin ne durumda olduğunu gözleyeceksin, Walton, senin İtalya'yı kasıp kavuran terör eylemleri hakkında bir yazı yazmanı istiyorum.

Max piposunu yakmak için bir süre konuşmasına ara verdikten sonra:

-Orta Amerika devlet başkanlarının buluşacağı bir toplantı düzenliyor, dedi. Görüşmeler Salvador'da yapılacak. Yorucu olacağını sanıyorum. Toplantı sadece bir gün sürecek ve aynı akşam bir kokteyl verilecek. Aslında bu görüşmelerden pek önemli sonuçlar çıkacağını sanmıyorum ama... Oradaki tanıdıklarımızdan biri gazetemizin göndereceği kişiyi evinde ağırlamaya hazır olduğunu söyledi. Hepiniz en azından isim olarak onu tanırıyorsunuz: Ceasare de Alvaro.

Alisa'nın elindeki kalem gürültüyle masaya düştü, ama kimse bunu fark etmedi. Max Alisa'ya dönerek:

-Ben sizi düşünmüştüm, Alisa dedi. Latin Amerika'nın karşılaştığı sorunlar hakkında yeterli bir bilgiye sahipsiniz. Bu yörede pek çok Amerikalı yetkiliyle söyleşi yaptınız. Üstelik Ceasare de Alvaro ile daha da önceden konuşmuşluğunuz var.

Alisa cevap vermek için ağzını açacak oldu, ama sözü başka bir gazeteciye kaptırdı.

-Bence Max, bu röportajı bir erkek yapsa daha iyi olur. Sivil savaş ülkeyi kasıp kavuruyor, şimdiye kadar pek çok gazeteci orada can verdi.

Max onu durdurdu:

-Yavaş ol! Bu masanın çevresinde kadın-erkek ayırımı yapılmıyor. Ayrıca Alisa'nın o teröristle ilgili yazısını hatırlamanızı isterim. Eğer Alvaro'da onun ilginç kişilerle tanışmasına yardım ederse, Alisa'nın çok iyi bir yazı çıkaracağından eminim.

Alisa umutsuzluğa kapılı gibi oldu. Bu görevi istiyordu. Belki biraz zorlanacaktı, ama gayret ederse mesleği açısından büyük bir adım atmış olacaktı.

Ya tekrar Ceasare'yi görmek... İlk karşılaşmalarından beri tam beş ay geçmişti ama o öpücüğün anısı hala Alisa'nın belleğindeydi. Ceasare'yi yeniden görmek ve o öpücüğün anısını ya daha da artıracak yada tamamen silecekti. Yine de sonuç olarak aylardır kafasını kurcalayan sorundan kurtulmuş olacaktı. Hiç tereddüt etmeden ayağa kalktı.

-Gönüllü olarak gitmek istiyorum.

Max gülerek ona baktı.

-Daha burada mısınız? Ne bekliyorsunuz?

-Çok sempatiksiniz Max. Uçağım ne zaman kalkıyor?

-Yarın gitmek üzere hazır olun.

-Tamam.

Max ona gülümsedi. Alisa'yı her zaman zeki ve yetenekli bir gazeteci olarak görmüştü. Ayrıca genç kadının uyumlu kişiliği de onunla çalışmayı kolaylaştırıyordu. Max bir işi Alisa'ya verdiği gibi şimdiye kadar hiç pişman olmamıştı. Ellerini birbirine vurarak:

-Tamam çocuklar, haydi iş başına! Dedi. Yolculuğa çıkacaklar, uçak biletleri ile paralarını her zamanki gibi sekreterimde bulacaklardır.

Sert bir tonla Alisa'ya seslenerek, üzerine bir şeyler karaladığı kağıttan başını kaldırdı.

-Dikkatli olun, Kendall, dedi. Artık gazeteciliğin gereklerini mükemmel sayılabilecek bir ustalıkla yerine getiriyorsunuz. Sizi uçak kazasında kaybetmek istemeyiz.

Alisa direksiyonun başında, New York'a çıkan otoyol üzerinde arabayı son hızla sürüyordu. Geçen sene New York'ta kendine küçük bir ev almıştı.

Annie'nin arabası evin önünde park ediliydi. Yeniden onunla karşılaşmak duygusu Alisa'yı memnun etmedi ama hiç olmazsa akşam evde konuşabileceği biri olurdu. Gazeteye beraber ev içi yaptığı alışveriş paketlerinin altından kolunu uzatarak güçlükle kapıyı açtı.

Şömine yanıyordu. Annie şöminenin önünde yere uzanmış, bir moda dergisinin sayfalarını karıştırıyordu. Alisa paltosunu çıkararak onun yanına geldi.

-Bu dondurucu soğukta, evinden uzakta, burada ne işin var? Diye sordu Annie'yi öperken.

-Herkes beni terk etti. David bir iş seyahatine çıktı, Janny de akşam yatisına her zamanki sevimli arkadaşlarından birine gitti. Ben de sana geldim.

-Harika. Bana arkadaşlık eder ve bu arada bavulumu toplamama da yardımcı olursun.

Alisa tabakları çıkartarak masaya yerleştirdi.

-Pişmiş yumurta, jambon, Meksika salatası ve elmalı pasta, diyerek akşam yemeğinin menüsünü belirtti.

-En sevdiğim yiyecekler, diyerek Annie el çarptı. Yiyecekleri de masaya yerleştirdikten sonra

birer kadeh içki alarak şöinenin karşısındaki koltuklara yerleştiler.

-Bu sefer nereye gidiyorsun? Diye sordu Annie.

-Salvador'a.

Annie içkisinden bir yudum almak üzereyken ani bir öksürük nöbetine tutuldu.

-Şaka mı ediyorsun?

-Hayır.

Alisa bardağını sehpa bırakarak ayaklarını öne uzattı ve ellerini ensesine birleştirdi.

-Orta Amerika devlet başkanlarının bir araya geleceği bir toplantıya katılacağım.

-Her üç ayda bir toplanıp hiçbir sonuca varamıyorlar. Oraya gitmekle delilik ediyorsun. Savaşın ülkeyi kasıp kavurduğunu biliyorsun, herhalde.

-Elbette.

-Seni anlayamıyorum Alisa. Sanki araya gideceğin için çok mutlu gibisin. Söyle bakayım, yoksa bu yolculuğun, yazın verdiğimiz davete gelen o Salvadorluyla bir ilgisi mi var?

Alisa güldü.

-Kocan böyle dedikodu yaptığını duysa ne der?

-Dinle güzelim, belki evliyim, ama aptal değilim.

Annie'nin bu cevabı Alisa'nın kahkahasını bir anda kesti.

Yemek boyunca başka konulardan söz ettiler. Tekrar şöinenin başına geldiklerinde ikisi de susmuşlardı. Şöminedeki alev ki kadının yüzünü aydınlattı. Annie'nin beklenmedik sorusu Alisa'yı şaşırttı.

-Onu çok az tanıdığını sanıyordum.

Alisa oturduğu yerde dizlerini çenesine çekerek:

-Çok az mı? diye bağırdı. Hayır, değil. Aslında kolay kolay çözülmeyen bir kişiliği var. En çekici yönlerinden biri de bu esrarengizliği... eğer kitaplarından birini okusaydın, nasıl değişik bir kişiliğe sahip olduğunu sen de anlardın. Sanki iki ateş arasında kalmış gibi bocalıyor.

Bu tanımlama Annie'yi pek hoşnut etmedi. Ama bu hoşnutsuzluğunu Alisa'ya belli etmekten çekindi.

-Annie, Salvador'a görmek için gittiğimi sanmanı istemem. Bazı önemli bilgilere sahip olabilirim, bu röportaj mesleğimde bir dönüm noktası olabilir. Ceasare de Alvaro da bana yardım edebilecek tek insan...

-Yani Salvador'a gitmenin tek nedeni bu mu?

Alisa'nın dudaklarında hafif bir gülücük belirdi.

-Hayır. Ayrıca Ceasare de Alvaro'yu çok beğeniyorum.

Baylar, bayanlar birkaç dakika sonra San Salvador'a iniş yapacağız.

Hoparlörde duyulan ses üzerine Alisa okumakta olduğu kitaptan başını kaldırdı. Uçak piste iniş yapmaya hazırlanıyordu. Alisa bakışlarını pencereye çevirerek tanımladığı bu yeni dünyayı keşfetmeye çalıştı. Dışarıda nefis bir hava vardı ve uçsuz bucaksız bir yeşillik Alisa'nın gözleri önünde uzanıyordu. Alisa bu manzaranın güzelliği karşısında soluğunu tuttu.

Yeşillik alan göz alabildiğine uzanıyordu. Bu yeşilliğin ortasında sanki insan eli tarafından oraya buraya yerleştirilmiş gibi yanardağlar gözüküyordu. Dağların büyük bölümü de her tür yeşil bitkilerle kaplıydı. Gökyüzüne dek uzanıyormuş izlenimi veren bu volkanlar ufukla birleşiyor ve Alisa'ya doyumsuz bir manzara sunuyorlardı. Volkanların yamacından aşağı doğru uzanan nehirler kocaman ormanın içinde gözden kayboluyordu. Tahta evlerden oluşan köyler bu nehirlerin etrafına kurulmuştu. Uçak iniş yaparken Alisa bembeyaz pamuk tarlalarını ve domuz sürülerini gördü. Sürüleri güden yöre çocukları uçağın homurtusunu duyunca işlerinin bırakarak gözlerini yukarı kaldırdılar.

Üniformalı bir görevli Alisa'nın bavullarını İlopango Havaalanı'ndan alarak gümrük binasına dek taşıdı. Formaliteler Alisa'nın sandığının aksine hemen halledildi. Bavullarını hiç açmamışlar, sadece pasaportunun üzerine bir damga basmışlardı. Yöre arabalarından biri onu park yerinde bekliyordu. Alisa bavullarını bagaja yerleştirdikten sonra direksiyona geçip İntercontinental Oteli'ne hangi yoldan gidebileceğini düşündü.

O akşam hükümet konağında verilecek davet günün tek programıydı. O halde öğleden sonra gün boyunca kendi programını uygulamaya başlayabilirdi. İlk olarak Ceasare'nin evini bulması gerekiyordu. Resmi olarak ancak kırk sekiz saat sonra buluşabileceklerdi. Ama Alisa oldukça sabırsızlanmaya başlamıştı.

Rüzgarın etkisiyle yaprakları sallanan muz ağaçları yolun iki yanını kaplıyorlardı. Alisa daha önce hiç bu şekilde işleyen bir trafik düzeni görememişti. At arabaları güçlüklerin kat kat üstünde yük taşıyorlardı. İnsanlar da yüklerini eşeklerine yüklemişler, hayvanların yanında neşeye yürüyorlardı. Alisa bu çiftçi insanların yüzüne neşeye baktı. Hepsi de neşeli, sağlıklı, yaşam doluydular. Bu görüntü sıkıyönetimin hakim olduğu bir ülkenin tedirgin insanlarını yansıtmıyordu. Belki de başkentteki durum ülkenin iç yörelerindeki baskılarından farklıdır, diye düşündü genç kadın.

Otel şehrin merkezine pek uzak olmadığı için Alisa'nın oteli bulması zor olmadı. Alisa arabayı durdurduğunda bir personel ordusu dışarı fırladı. Kimi bavullarla ilgilenirken, biri de direksiyona geçerek arabayı garaja götürdü.

New York'tan telefonla yapılan rezervasyon hazırды. Alisa altıncı kattaki odasına otel görevlilerinden biriyle çıktı. Yatağın tam karşısındaki camlı kapı balkona açılıyordu. Buradan otelin yeşil bahçesi tüm güzelliğiyle gözüküyordu. Uzakta da şehrin karmaşık yapısı seçiliyordu. Alisa balkonun parmaklıklarına yaslanarak mis gibi çiçek kokusunu içine çekti. Bavulunu boşaltıp, eşyalarını yerleştirmek fazla vaktini almadı. Daha önce de seyahatlere çıktığı için yanına fazla eşya almamayı öğrenmişti. Bir duş aldıktan sonra, üzerine kot pantolonuyla bir tişört geçirerek, yatağa uzandı ve haritada, Ceasare'nin evinin bulunduğu Sonsonata bölgesine nasıl gideceğini baktı. Bu kez zamanını dilediği gibi kullanmakta serbestti. Bu yüzden Alisa yürümeyi tercih etti, hem bu sayede hemen ısındığı bu ülkenin doğal güzelliklerini de daha yakından görme fırsatı bulacaktı.

Libertad limanına çıkan yola saptı. Oradan deniz kıyısı boyunca uzanan yolda yürümeye karar verdi.

Doğu yönünü izleyerek bir süre daha Chilana nehri boyunca yol aldı. Nehrin beyaz köpükleri insanda yüzme isteği uyandırıyor. Köprün altında kadınlar çamaşırlarını yıkıyorlar, çocuklar da çıplak ve güneşten yanmış vücutlarıyla suda oynuyorlardı. Turist oldukları belli olan bir grup da hasır şemsiyelerin altına uzanmışlar, güneşleniyorlardı. İplere asılan çamaşırlar tertemizdi ve bir ayna gibi parlıyordu.

Alisa biraz sonra nehirde yüzmeye karar verdi, hem çocukların oyununa katılmak da ona zevk verecekti. Ama önce Ceasare'nin evini bulması gerekiyordu. Yol, doğal plajlar boyunca uzanıyordu. Alisa Pasifik dalgalarının kıyıya vurmalarını izledi.

Onsonate'ye yaklaşmak üzereyken midesine bir sancı saplandı. Ceasare karşılaştığında ne yapacaktı?

Salvadorlu yazarın evi anayoldan sağa sapan bir sokağın üzerinde, tam dönemeç başındaydı. Alisa adımlarını yavaşlattı, her an Ceasare'nin evini görebildi. Az sonra duvarla çevrili bir bahçenin ardında Ceasare'nin evini gördü.

Merakını gidermek için yaptığı bir yürüyüş sonucunda hem kendine biraz kızıyor hem de Ceasare'yi bu kadar merak ettiği için utanıyordu. Bu duygu karmaşası içinde birden bire yolun ortasında durdu. Aynı anda son hızla sokağa giren bir kamyon dönemece geldi. Alisa ilk olarak iki sarı farın ışığını gördü. bir kaç saniye içinde kamyonun altında kalması işten bile değildi. İçgüdüyle kendini yan tarafa atınca başı duvara çarptı. Kamyon da ani bir fren yaparak durdu. Fren sesi sokakta yankılandı.

Alisa çok geçmeden bir sis perdesinin ardından anlamadığı bir dille konuşan insan seslerini

duydu. Doğrılmaya çalıştı ama etrafındaki her şey dönüyordu. Gözlerini açtı. Bu kez de ölümün pençelerinden kurtulmuştu. İnsanlar üzerine doğru eğilip bir şeyler soruyorlardı, ama Alisa onlara cevap verecek durumda değildi.

-Bir şeyim yok, iyiyim, diyebildi sonunda.

Sonra kalabalığın arasında tanıdık bir yüz gördü. Ceasare de Alvaro da şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

-Siz, burada... dedi genç kadın.

Ceasare şaşkınlığını yenmekte gecikmedi.

-Buradan birkaç yüz metre uzakta oturuyorum, dedi. Ama kendinizi bu şekilde tehlikeye atmanızın nedenini anlamış değilim.

Alisa susmayı tercih etti.

-Bir yeriniz kırılmadı ya?

-Sanmıyorum. Ama başım çok ağrıyor.

-Size yardım edeceğim. Sakın karşı koymayın. Kendinizi bana bırakın, yeter.

Alisa onun emirlerine boyun eğdi. Ceasare genç kadını koltuk altlarından tutarak ayağa kaldırdı. Sonra Alisa'nın bedenini kucakladı ve onu yolun kenarında çimenlerle kaplı bir alana taşıdı. İnce, narin vücudu özenle çimenlere yatırdıktan sonra genç kadının şakaklarına masaj yapmaya başladı. Alisa'nın migren ağrıları yine başlamıştı, ama Ceasare'nin bu belli belirsiz teması onu bir anda mutlu etmeye yetmişti. Ceasare Alisa'nın altına düşen saç tellerini elinin tersiyle geriye itti. Bu arada göz göze geldiler.

-Miguel! Diye bağırdı Ceasare.

Sık ağaç yapraklarının arasından fırlayan bir genç koşarak yanlarına geldi. Alinde bir ilk yardım çantası vardı. Çantayı Ceasare'ye uzattıktan sonra o da genç kadının yanına diz çöktü.

-Durumu nasıl?

-Başını duvara çarpmış. Bir yara var.

Ceasare kutudan çıkardığı bir şişedeki sıvıyı pamuğun üzerin döktükten sonraü pamuğu yaraya bastırdı.

-Ayy! Diye bağırdı Alisa acının etkisiyle.

-Yine ucuz kurtuldunuz, dedi Ceasare pamuğu yaranın üstünde dolaştırırken.

-Sizi kalpsiz sanırdım, dedi Alisa inlemelerinin arasından.

Miguel bu konuşmayı şakınlıkla dinliyodu. Kendini olayın dışında tutan bir şeyler vardı.

-Siz tanışıyor musunuz? Diye sordu.

Ceasare eşyaları kutuya yerleştiriyordu. Duygusuz bir sesle:

-Bu matmazel Kendall, dedi.

Miguel bu adı duyunca şaşkınlığı daha da arttı, ama gözleri de hafif bir ışıqla aydınlandı. Ceasare ona Alisa hakkında bazı ayrıntıları anlatmıştı. Ah, bu ayrıntıların neler olduğunu bir bilseydi!...

Alisa dirsekleri üzerine doğruldu. Derin bir iç çekerek:

-Şimdi ne olacak? Diye sordu.

Ceasare genç kadının başındaki yaraya bir kez daha bakarak:

-Kamyon şoförü olay yerinden kaçtı, dedi. Aslında pek suçlu da sayılmaz.

Sonra genç kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Bu sefer uluslar arası üne sahip bir yazar gibi davranmıyordu. Özel uçağıyla seyahat etmeye meraklı bir milyarder de değildi. Kolları yarıya dek sıvanmış, gömleğinin düğmeleri de belinin biraz üstüne kadar açıktı. Kaslı göğüs kafesi Alisa'da bu güçlü bedene yaslanmak isteği uyandırdı.

-Evime kadar yürüeyebilir misiniz? Diye sordu Ceasare.

Alisa onun la göz göze gelmemeye dikkat ederek:

-Denerim, dedi.

Ceasare genç kadının koluna girerek onun yürütmesine yardım etti. Ama çok geçmeden Alisa bedenini geri çekerek Miguel'in yanına gitti. Birkaç dakika sonra ayakkabısının altına yapışan küçük bir taş yürütmesini engelleyince genç kadın dengesini kaybederek düşecek gibi oldu. Salvadorlu yazar güçlü kollarıyla onu tuttu.

Sanki yol kenarında narin bir çiçeği koparmıştı. Yoldan geçerken, durmaya gerek görmeden, hatta adımlarını bile yavaşlatmadan o çiçeği koparmıştı. Aynı kendinden emin adımlarla yürüyor ve Alisa'yı çocuğunu seven bir baba gibi göğsüne yaslıyordu.

Alisa başını onun omzuna yasladı. Bu hareket karşısında Ceasare'nin gösterdiği tepki Alisa'nın kalp atışlarını hızlandırdı. Ceasare onu kendine daha da çekerek saçlarını okşadı.

-Her şey yoluna girecek, meleğim, dedi Alisa'nın kulağına fısıldayarak.

Bu sözcüklerin yumuşaklığı karşısında Alisa şaşkına döndü. Gözleri yaşla doldu. Bahçe kapısını açarak eve uzanan taşlı yolu tırmandılar. Yolun iki kıyısında yer alan büyük ağaçlar güneş ışınlarının yolunu kesiyordu. Alisa bu gölgelik alanda derin bir soluk alarak temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Az sonra evin giriş kapısı önüne geldiler.

İlk bakışta evin diğer evlerden farkı yoktu. Dışardan görüldüğü kadarıyla giriş kapısının üstünde bulunan dört pencere gelişigüzel yerleştirilmiş izlenimi veriyordu. Giriş kapısı tahtadan yağılmıştı ve kenarları da sanki değerli bir mücevher gibi özenle işlenmişti. Kapı açılınca Alisa kendini geniş bir holde buldu. Etraf çiçeklerle dolu vazolarla süslüydü.

Holün ardında uzanan bir koridor vardı. Alisa evin büyüklüğü karşısında hayretini gizleyemedi. Sanki bir çok bina birbirine eklenmişti. Ama bu binalar sanıldığı kadar aksine insanı ürkütmekten çok, sıcak sevimli havalarıyla insana haz veriyorlardı.

Genç bir hizmetkar onları karşıladı. Ceasare İspanyolca olarak ona bir şeyler söyleyince, hizmetkar büyükçe bir kapıyı açtı. Alisa kendini bir anda bahçeye açılan camlı bölme bir büyük bir yer kapladığı odada buldu.

Beyaz halının boydan boya kapladığı odada, tam ortada tavanlıklılı bir yatak vardı. Ceasare onu özenle yatağa yatırdı. Çizmelerini genç kadının ayaklarından çekti ve ince yatak örtüsünü Alisa'nın çenesine ddek örttü.

Bir süre karşısındaki nefis yüze hayranlık dolu gözlerle baktıktan sonra:

-Size sakinleştirici bir ilaç getireyim, dedi.

Alisa'nın şakaları zonkluyordu, ama çok geçmeden tertemiz çarşafın, odadaki loş ışığın ve sessizliğin etkisiyle rahatladı. Bu geniş odadaki sakin hava onu etkilemişti. Kendini burada gayet iyi hissediyordu.

Kapının vurulduğunu duyunca Ceasare'nin geldiğini anladı. Ceasare'nin elinde su dolu bir bardakla iki ilaç tableti vardı. Ceasare'yi görmek her seferinde olduğu gibi Alisa'yı yine heyecanlandırdı. Ceasare yatapın ucuna oturarak genç kadının ilaçlarını yutmasını izledikten sonra:

-Max'ın sözünü ettiği gazeteci sizdiniz demek, dedi.

-Evet ya!

Ceasare düşünceli bir edayla çenesini kaşdıktan sonra:

-Buraya bir kadın göndereceğini hiç tahmin etmemiştim, dedi.

Alisa bu ayrıntı karşısında biraz rahatsız oldu.

-Kendinizi bana karşı sorumlu hissetmenizi istemem.

-Yani size yardım etmeyi reddedersem, New York'a geri mi döneceksiniz?

-Hayır, ama sizin yardımınız olmadan bu işi tek başıma halletmeye çalışacağım.

Ceasare'nin dudaklarında neşeli bir gülücük belirdi.

-İspanyolca bilir misiniz?

-Kendime bir rehber bulurum.

Ceasare başını öne eğdi.

-Bunu yapacağınızı biliyorum.

Alisa Ceasare'nin artık gitmesini diledi. Yoksa daha fazla dayanamayarak Salvadorlu yazarın boynuna atılacaktı.

-Daha sonra yine konuşuruz, dedi Ceasare. Şimdilik, dinlenmeye bakın.

Ceasare bunları söyledikten sonra ayağa kalkıp odadan çıkmaya hazırlandı. Alisa dirsekleri üzerinde doğrularak:

-İstemiyorum, diye bağırdı.

-Nasıl?

-San Salvador'daki kokteyl bu akşam. Mutlaka oraya gitmeliyim.

-Kesinlikle olmaz, dedi Ceasare. Henüz şoku tam olarak atlatmadınız. Bu akşamki toplantıya katılacak durumda değilsiniz.

Alisa gözlerini kapadı. Başındaki ağrı hala dinmemişti.

-Sizden izin istemedim, dedi. Sadece bu akşamki programımın ne olduğunu bilmenizi istedim.

Eğer otelime gitmekte bana yardımcı olursanız size teşekkür borçlu olurum. Yoksa kendi başımın çaresine bakarım.

Alisa Ceasare'nin bakışlarında hayranlık dolu bir ifade görür gibi oldu.

-Matmazel Kendall, hiç boyun eğmeyi kabul ettiğiniz olmaz mı?

-Elbette... eğer karşımdakinin fikrini paylaşıyorsam...

Ceasare bir kahkaha attı. Bu hareket Ceasare'nin ağır başlı kişiliğiyle tezat teşkil ediyordu. Alisa Ceasare de böyle bir değişiklik yarattığı için mutlu oldu.

-Pekala, güzel gazeteci. Bende o tarafa gittiğime göre, sizi otelinize bırakabilirim.

-Gerek yok...

Ceasare bu lüzumsuz karşı koymanın uzamasından sıkılmıştı.

-Önce otelde üstünüzü değiştirirsiniz, dedi.

Her şey böylece yoluna girmesiyle Alisa'nın benliğini bir huzur duygusu kapladı. Rahatlayarak derin bir soluk aldı ve gözlerini kapadı. Yan tarafa dönerek derin bir uykuya daldı.

İki saat sonra Ceasare gürültü yapmamaya çalışarak Alisa'nın odasına girdi. Üzerinde smokin vardı. Kot pantolonla olduğu gibi bu haliyle de son derece yakışıklıydı. Kendinden emin duruşu ve bedeninin biraz da vahşi sayılan görünümü her kıyafette kendini belli ediyordu.

Alisa derin bir uykuydu. Belirli aralıklarla dudaklarından derin bir soluk alıyordu. Ceasare odadaki koltuğu yatağa yaklaştırırken hafif bir gıcırıtı duyuldu. Alisa uykusunda bu gürültüden rahatsız olarak öteki tarafa döndü. Hatta birkaç kez homurdandı. Ceasare onu uyandırırca Alisa'nın göstereceği tepkiyi düşünerek kendi kendine güldü.

Ama bu gülücük çok geçmeden yüzünden kayboldu. Mükemmel yüz hatlarının hakim olduğu bu suratı uyurken seyretmek Salvadorlu yazarın duygularını harekete geçirdi. Başucunda oturduğu bu genç kadın güçlü ve kolay kolay boyun eğmeyen bir kişiliğe sahipti. Hem güzel hem de zeki idi. Ayrıca daha ilk karşılaşmalarından beri duygularına hakim olmayı çok iyi biliyordu. Onu bu ülkede tek başına bırakamazdı. Alisa her an tehlikelerle karşılaşabilirdi. Eğer Alisa'nın başına bir şey gelecek olursa Ceasare asla kendini affetmezdi.

Yaşlı bir kadın siyahlara bürünmüş bir halde koridordan geçiyordu. Hafif aralık kapıyı görünce içeri baktı. Smokinli adam yavaşça öne eğilerek, sevgi dolu bir hareketle Alisa'nın alnına düşen saçları geriye itiyordu. Yaşlı kadın torununun yüzünde, çocukluğunda rastladığı aynı ifadeyi gördü. Ceasare'nin yüzü mutlu olduğu zamanlarda hep bu ifadeyi alırdı. Yaşlı kadın yavaşça kapıyı kapadı.

Ceasare elini Alisa'nın omzu üzerine koydu. Alisa gözlerini araladı. Hala uykusu olduğu her halinden belliydi. Yüzü birden bire gülücükle aydınlandı.

Ama düş gerçeğe dönüşünce o gülücükte kayboldu.

-Burada ne yapıyorsunuz?

Cesare yeniden koltuğa oturdu.

-Saat sekize geliyor. Hala o toplantıya katılmak niyetindeyseniz kaybedecek vaktimiz yok.

Alisa heyecanlanarak doğrulmak istedi, ama bu ani hareket migren ağrısını artırınca genç kadın hafifçe inledi.

-Hala acınız mı var?

Alisa acıyla yüzünü buruşturdu.

-Yine de o toplantıya gitmek istiyorsunuz, değil mi?

-Benim işim bu.

Alisa yatağın kenarına oturdu. Botları yerde duruyordu. Eğilerek onları almak istedi ama Cesare daha önce davranarak genç kadının çizmelerini giymesine yardım etti.

-Bu röportajdan vazgeçecek olsanız dünya durur mu?

-İşimin bu röportajla ilgili olduğunu size daha önce de söyledim.

Cesare ayağa kalktı.

-Yani ilk önce...

Alisa bakışlarını Salvadorlu yazara dikerek:

-İşim her şeyden önemli, dedi.

Cesare parmağını Alisa'nın burnuna götürerek:

-Anlıyorum, dedi.

Kapıyı açınca içeriye holün ışığı doldu.

-... Gidelim.

Odadan çıkarken Alisa hüzünlendi. Burayı terk etmek istemiyordu. Ruhundaki bu değişikliğe mantıklı bir çözüm getirmesi imkansızdı, ama Alisa önemli bir değişikliğin varlığını hissediyordu... Birkaç gün sonra bu ülkeyi terk ederken aynı Alisa olmayacağını şimdiden biliyordu.

DEVAM EDECEK

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 12, 2006, 08:07:24 ÖS

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yol boyunca ikisi de sessizce oturarak kendi düşleriyle baş başa kaldılar. Otelin önüne geldiklerinde Alisa koşarak odasına çıktı. Bir duş aldıktan sonra giyindi. Bu arada aşağıda kendisini bekleyen adamı düşünmemeye çalışıyordu.

Aslında bu akşam ki toplantıya pek istekli gitmiyordu, ama orada neşeli olmalıydı. Geri kalan günlerde Cesare'yle arasına bir mesafe koymaya kararlıydı. Cesare onun üzerinde hak iddia edebiliyordu. Tek bir bakışı, tek bir hareketi bile genç kadını alt üst ediyordu. Madem ki şu birkaç gün boyunca çoğu vakitlerini birlikte geçireceklerdi, mesafeli davranmak en akıllıca çözüm yoluydu.

Alisa bu düşünceleri bir kenara iterek gece mavisini renginde elbisesini giydi. Elbise tek omzundan aşağı doğru dümdüz iniyor ve tam belinin altında pililerle ayaklarına dek uzanıyordu. Tek omzu açıkta olduğu için Alisa bu giysisinde hep eski Yunan tuniklerinin havasını bulurdu. Saçlarını fırçaladı. Başındaki yaranın sızısı azalmıştı.

Aynada son bir kez daha kendine göz gezdirdikten sonra kapıyı kapatarak dışarı çıktı ve asansöre bindi. Asansör aşağıya inerken gözlerini kapatarak, başını kenara yasladı. Asansör durduğunda her zamanki kendinden emin haliyle Cesare'nin karşısında durabilecek miydi? Onu hemen gördü. Gazetesini okumakla meşguldü. Alisa'nın kalp atışları hızlandı, damarlarındaki kan da şimdi daha da hızlı akıyordu.

Ceasare Alisa'nın geldiğini sezgileriyle fark etmiş gibi gazetesini katladı ve asansöre doğru yöneldi. Tanımlanamayan bir güç ikisini bir birine doğru çekiyor gibiydi.

-Çok çabuk hazırlandınız.Üstelik son derece sıksınız.

Ceasare hayranlık dolu gözlerle genç kadının tuvaletini baştan aşağı süzdü. Hükümet konağı otele çok yakındı. Yolda Alisa'yla Ceasare pek çok kez barikatlarla rastladılar ve her seferinde kimlik kontrolünden geçtiler. Sonunda kalın sütunların tuttuğu bir balkon altında, merdivenin önünde durdular. Askerlerden biri arabayı park etmek için direksiyona geçti. Ceasare giriş kapısına doğru ilerlemesi için belinden tutarak Alisa'ya yol gösterdiğinde genç kadın titredi.

Salvador başkanı general, koruyucu askerlerinin arasında, giriş kapısının hemen ardında durmuş, konuklarını karşılıyordu. Geleneksel selamlaşmalar tamamlandıktan sonra yeni konuklar balo salonuna geçtiler. İçerde yaklaşık ikiyüz kişi vardı. Pist orkestranın çaldığı folklorik müzik eşliğinde dans edenlerle doluydu. Elinde içki tepsisi taşıyan bir garson yanlarından geçti. Ceasare hem kendisi hem de Alisa için birer kadeh şampanya aldıktan sonra, genç kadını bir köşede hararetle bir sohbele dalmış bir grup erkeğin yanına sürükledi.

-Tam karşınızda duran sarışın adam Amerikalıdır, dedi. Diğer ikisi de Salvadorlu.

Ceasare onları tanıştırdıktan sonra yavaşça uzaklaştı.

Alisa yeni tanıştığı bu insanların ülke sorunları hakkındaki sözlerini dikkatle dinlemeye çalıştı, ama gözleri salonda dolaşiyor, Ceasare'yi arıyordu. Sonunda onu pistte pembe elbiseli bir kadınla dans ederken gördü. Birbirlerini daha önceden tanıdıkları belliydi. Görünüm olarak ideal bir çift oluşturuyorlardı. Bir anda Alisa yanındakilerin yüzlerini görmez, sözlerini duymaz oldu. Kıskançlığını frenlemeyerek kalabalığın arasından piste doğru ilerledi ve pembe elbiseli kadının omzuna vurarak:

-Üzgünüm, ama bay Alvaro'yla konuşmam gerekiyor, dedi.

Kadın anlamlı yüzünü Alisa'ya çevirerek:

-Nasıl? Diye sordu.

Alisa delirmek üzere olduğunu hissetti. Ama artık geriye dönemezdi.

-Neden büfeye gidip bir içki almıyorsunuz? Dedi.

Kadın şaşırmişti. Karşı koymak için ağzını açacak oldu, ama Ceasare daha önce davranarak:

-Bence de harika bir fikir, dedi gülümseyerek.

Kadın Ceasare'yi öfkeli bir bakışla süzerek uzaklaştı.

Alisa Ceasare'yle yalnız kalınca birden gerçeğin farkına vardı. Düşünmeden hareket ettiği için utanıyordu. Böyle bilinçsizce davranmaktan sa yerin dibine geçmeyi tercih ederdi. Ceasare genç kadının beline sarılarak:

-Haydi dans edelim, dedi.

Alisa'nın yanakları kızardı.

-Üzgünüm.

Alisa kaçmaya yeltendi, ama Ceasare onu sımsıkı tutuyordu.

-Bırakın beni, gizlice gideyim. Kimse fark etmez.

-Yanıyorsunuz. Etraf güvenlik görevlileriyle dolu. Hem sonra gazeteye göndereceğiniz yazı...

Genç kadını çenesinden tutarak bakması için zorladı. Ses tonu sıcaktı.

-Sorumluluklarınızı bilmelisiniz, Matmazel kendall.

Alisa iç çekerek başını Ceasare'nin omzuna yasladı.

-Beni deli biri olarak görüyorsunuz herhalde.

-Evet,çok çekici bir deli.

-Ya o kadın?

-Elena?

Ceasare omuzlarını silkti.

-Sanırım o sizi daha az çekici buluyordur.

-Sorun o değil.

-Biliyorum. Şimdi susun da dans edin.

Ceasare mükemmel bir kavelyeydi. Ustalıkla Alisa'yı kendine uyduruyordu. Alisa yumuşak kumaşın altından Ceasare'nin belini saran güçlü parmaklarının sıcak temasını hissediyordu.

Müzik onları birbirine yakınlaştırmıştı, vücutları birbirine değiyordu.

Müzik sustuğunda hemen ayrılmadılar. Alisa müziğin hiç susmamasını, bu dans beraberliğinin sonsuza dek sürmesini isterdi. Kavelyesinin kolunu bırakmadan bir adım geriledi. Ceasare karşısındaki kadının anlamlı yüzüne dikkatle baktı. Bir ara gözleri öne uzanmış aralık dudaklara kayd.

-İsterdim ki...

Generalin ani gelişi sözlerini tamamlamasını engelledi. İki adam bir süre İspanyolca bir şeyler konuştular. Sonra general Alisa'ya döndü ve İngilizce olarak:

-Sizden özür dilerim, dedi. Birkaç dakika için Bay Alvaro'yu sizden uzaklaştırmak zorundayım. En kısa zamanda onu geri göndermeye çalışacağım.

İki adam uzaklaştıklarında Alisa düşünceleriyle baş başa kaldı. Ceasare'nin davranışları ve Alisa'nın kendi yaptıkları genç kadının kafasını kurcalıyordu. Onca erkek arasında neden Ceasare'yi seçmişti? Bu ilişki mutlu bir sonla noktalanamazdı. Genç bir kız bile bunu kolayca anlayabilirdi.

Alisa diğer konukların yanına gitti. Ülkenin bütün önemli insanları bu akşam burada toplanmışlardı. Alisa düşüncelerinden uzaklaşmak umuduyla Salvadorun politik durumuyla ilgili tartışmaya kulak kabartmaya karar verdi. Çok geçmeden projektörlerin ışıkları ve aşırı sıcak baş ağrısını artırdı. Alisa camlı bölmelerden birine doğru ilerleyerek dışarı çıktı. Beyaz, mermer bir havuz yeşillik alanı süslüyordu.

Alisa gözlerini yıldızlı gök yüzüne doğru kaldırdı. Hafif bir rüzgar yüzünü okşuyordu. Elbisesi rüzgarın etkisiyle dalgalanıyor, pililer bacaklarının arasında dolaşıyordu. Arada bir güçlenen rüzgar ince elbisesini vücuduna yapıştırmak, düzgün hatlarını ortaya çıkartıyordu.

Sütunlardan birinin arkasına gizlenmiş bir erkek hayranlık dolu bakışlarla onu seyrediyordu. Alisa sezgilerine kulak verdi ve izlendiğini hissederek o tarafa döndü. Ceasare sütunun arkasından çıktı.

-“Güzelliğiyle geceyi aydınlatıyor” dedi.

Sonra genç kadının yüzünü avuçları arasına aldı.

-Shakespeare, Romeo ve Juliette'in bu mısrasını bilmeden sizin için yazmış, dedi.

Ceasare'nin gözlerindeki arzu dolu pırıltılar Alisa'yı korkuttu.

-Hayır, diye karşı koydu. Hayır.

-Pek çok şey bizi ayırıyor, Alisa.

Sonra sözcüklerin üstüne basarak ekledi.

-Farklı dünyalarda yaşıyoruz. Bu yaşam tarzları bizi birbirimize bağlayan fiziksel çekiciliği sürekli bir ilişkiye dönüştürmemizi engelliyor. Bunu inkar edemeyiz, değil mi?

Alisa başını evet anlamında salladı.

-Sizi sevmek istiyorum, Alisa. Ama gelecek vadetmeyen bir sevgi bu.

-Geçici bir heves.

-nasıl isterseniz öyle tanımlayın.

Güçlü kolalı Alisa'yı sardı. Ceasare genç kadının alnına hafif bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını Alisa'nın yanağına indirdi. Bir an tereddüt ettikten sonra da dudaklarını genç kadının dudakları üstüne kapattı. Alisa direnmek istemesine rağmen vücudunu okşayan ellere karşı koyamadı. Kendini Ceasare'nin güçlü kollarına bıraktı. Vücudunu sıcak bir alev sardı. Dudaklarını araladı. Kendini bu erkeğe teslim etmek istiyordu, ama mantığı buna karşı çıkıyordu. Ceasare'nin arzu dolu sesini duyunca irkildi. Karşı koymak için büyük bir güç sarf ederek geri çekildi.

-Hayır, diye fısıldadı.

Erkeğin gözlerinin derinliklerine bakarak:

-Hayır, diye tekrarlardı. Hafif bir kadın gibi davranmam. Bu tür ilişkilere önem veririm. Fiziksel

çekiciliğın ötesinde bizi birbirimize bağlayan başka şeyler de olmalı.
-Elbette Alisa, dedi. Anlıyorum. Sizi otelinize bırakayım.

Ertesi sabah uyandığında, Alisa bir müddet yataktan kalkamadı. Bütün gece boyunca o kaza anını, Ceasare'nin evindeki huzur dolu odayı, bahçede ki o öpücüğünü düşünmüştü.

Örtüsünü çenesine dek çekti. Otele acele acele dönmek istediğini hatırlayınca kafası daha da karışıyordu. Bundan önce hiçbir erkek karşısında bu duyguları hissetmemişti. Yirmi dört yaşında bu duyguları hissetmemişti. Yirmi dört yaşındaydı ve erkeklerden kolay olay etkilenmezdi. Başından çok macera geçmiş değildi, ama tuzağa düşürmeye çalışmışlardı. Onca zamandan sonra, şimdi yaşadığı iki acı tecrübenin sonunda, mesleğinde ilerleme isteği tek tutkusuydu. Zaten yaşam koşulları da bu sonucu kendiliğinden hazırlamıştı.

Neyse ki dün akşam karşı koyacak gücü buldum, dedi kendi kendine. Daha önce tanıdığı erkeklerden hiç biri gözüne bu denli tehlikeli görünmemişti. Bende uyandırdığı arzular ne olusa olsun, ana karşı tedbirli olmalıyım, çünkü bana acı çektireceğini tahmin ediyorum. Sanırım onun fiziksel çekiciliğinin büyümesine kapıldım. Eğer bu duyguya kendimi kaptırırsam, birkaç gün sürecek aşk dolu günlerin sonunda belleğinde buruk anlar kalır. Ayrılık kaçınılmaz gözüküyor bu deliliği yapamam.

Bir an Latin Amerika ülkeleri üyelerinin kayılacağı toplantıdan hemen sonra New York'a dönmeyi düşündü. Ama o zaman Max'ın istediği derinlemesine röportajı yapamazdı. Böyle bir hatayla mesleğini tehlikeye düşürmek istemiyordu. İki ateş arasında kalmıştı.

O halde izleyeceği yol başkaydı: Ceasare de Alvaro'nun desteğini kabule edecek, onun yardımlarıyla bu ülkede kalan günlerini hükümetle ilgili kişilerle temas kurarak geçirecek, ama Ceasare'yle arasında hep belirli bir mesafeyi koruyacaktı. Eğer bu düşünderlerini uygulayabilirse, hiçbir sorun çıkmaz, her şey yolunda giderdi. Bu çözüm yolunu bulmaktan hoşnut olan Alisa atak bir hareketle yataktan fırladı. Dolabı açtı. Kırmızı bir etekle bluz çıkardı. Belki protokole çok uygun bir giysi değildi ama bu ülkenin insanı kavuran sıcaklarına başka giysilerle karşı koymak mümkün değildi. Daha önceki deneyimlerinden basın mensuplarına ayrılan salonlarda saatlerce beklendiğini biliyordu. Sonuç ta da toplantıdan çıkanlar birkaç söz söylemekle yetinmiyorlar, ayrıntılı bilgi vermiyorlardı.

Sonra da aldığı haberi en kısa zamanda New York'a ulaştırmak için koşturmaya başlayacaktı. Önünde çalışmayla dolu uzun bir gün vardı. Mesleği uğruna vereceği bu savaşa hazır olmalıydı.

Ceasare'nin alev alev yanan dudakları aklına geldikçe tedirgin oluyordu. Her seferinde bu düşüncüyü uzaklaştırmada güçlük çekiyor, kendini işine veremiyordu.

Şehir planına göre konferansın yapılacağı bina otelden pek uzak değildi. Alisa yürümeye karar verdi. Bloknotunu çantasına atarak odasından çıktı.

Kalabalık bir insan topluluğu devlet başkanlarını görmek umuduyla konferans binasının önünde bekliyordu. Bu insan topluluğu yine kalabalık bir güvenlik görevlisi grubuyla çevrilmişti.

Alisa'nın burnuna bir yemek kokusu gelince genç kadın yirmi dört saattir hiçbir şey yememiş olduğunu hatırladı. İki yaşlı kadın sokağın karşısına kurdukları izgaranın üstünde yöreye özgü quesadillaslardan kızartıyorlardı. Alisa onlardan bir tane yedi, üstüne de bir sütlü kahve içti. İki ayrı türde besin almak midesine ağır gelmişti, ama bu koşullarda daha iyisi can sağlığıydı.

Kalabalığın arasında kendisine yol açarak, konağın barikatlarla çevrilmiş kapısına varmak Alisa için pek zor olmadı. Üniformalı bir görevli pasaportuyla basın kartını dikkatle inceledikten sonra bağıncı iki asker yaklaşarak Alisa'yı basın üyelerine ayrılan şüphelenmişti. Genç kadının

kolunu bükerek onu kalkmaya zorladı. Alisa kurtulmak için çabaladı ama adam çok güçlüydü. Kolunun acısıyla Alisa'nın gözleri yaşardı. Yoksa Le Globe'un gazetecisi bir de hapse mi düşecekti?

Arkasından tanıdık bir ses duydu. Aynı anda kolunu sıkın elde geri çekildi. Alisa başını çevirdi. Ceasare tam karşındaydı. Yine o! Bir kez daha Alisa'nın hayatını kurtarmıştı. Alisa kolunu ovuştururken Ceasare neşeli gözlerle onu süzdü. Acısı dinince Alisa karşı koymak için elini kaldırarak:

-Tek sözcük etmek yok, dedi.

-Bu ülkede kendi başınızın çaresine bakmak konusunda mı?

-Evet, özellikle bu konuda.

-Nasıl isterseniz, diyerek Ceasare başını öne eğdi.

Sonra Alisa'yı şaşkınlığıyla baş başa bırakarak hükümet konağına doğru ilerledi. Ceasare'nin davranışlarında Alisa garip bir şey sezmişti. Sanki o da kendisi gibi geceyi bir çözüm yolu bulma savaşı vererek geçirmişti.

Ne saçmalık! O kadar mantıklı açıklamalardan sonra Ceasare'nin soğukkanlılığı onu yine etkilemişti.

Ceasare'nin neden bu toplantıya katıldığı sorusu bir anda Alisa'nın aklına takıldı. Bildiği kadarıyla Ceasare bir yazardı, politikayla resmi olarak bir ilgisi yoktu.

Hala gelenler vardı. Makam arabaları yeniden genç kadının dikkatini çekti. Ama bir süre sonra yüreği ve beyni Ceasare'yi tekrara görme arzusuyla doldu.

Önceden de tahmin ettiği gibi yorucu bir gün geçirdi. Otele dönüş yolunda tek düşündüğü sıcak bir banyo yapmaktı.

Kapıdaki bekçi geçmesi için ona yol verdi. Lobiye girdiğinde Alisa şaşkınlıkla olduğu yere çivilendi. Ceasare tam karşısında, danışmanın tezgahına dayanmış, onu süzüyordu. Alisa birkaç adım öne çıktı, ama sinirleri hemen gerginleşti.

-Ne güzel sürpriz!

-Max'a, göndereceği gazeteciyle ilgileneceğime söz verdim. Verdiğim sözü de tutarım.

-Bavullarım hazır değil.

-Hayır. Oda hizmetçilerinden birine bavullarını toplamasını rica etim. Eşyalarınız helikopterime taşındı bile.

-İşlerime bu şekilde karışılmasından hiç hoşlanmam.Eşyalarımın arasında özel kağıtlar vardı ve de...

Ceasare elini kaldırarak onun sözünü kesti:

-O kadıncağız tek kelime bile İngilizce bilmez. Bana güvenin. Şimdi gidelim.

Alisa'yı kolundan tutarak dışarı çıkardı.

DEVAM EDECEK

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

Gönderen: michelle üzerinde Eylül 12, 2006, 11:53:13 ÖS

Bedinur'cum ben bu hikayeyi hep İspanyol müzikleri eşliğinde dinliyorum...Bir tanesinide buraya ekliyeyim dedim.... (Zorro filminin müziklerinden biridir...)

http://rapidshare.de/files/32894398/01_-_Collecting_The_Ballots.mp3.html

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

BEŞİNCİ BÖLÜM

Alisa ne yapacağını şaşırmişti ama hiç konuşmadan Ceasare'yi izliyor, ona itaat ediyordu. Beyaz bir helikopter otelin arkasındaki yeşillik alanda bekliyordu.

Ceasar pilotun yanına oturdu. Helikopterlerde sadece altı kişilik yer vardı. Yolcu olarak da Ceasare'yle Alisa tek başlarındaydılar. Alia bir koltuğa yerleşti. Az sonra motorun homurtusu duyuldu ve helikopter havalandı.

Alisa her uçuşta duyduğu o heyecana bu kez kapılmadı. Pleksiglas camların ardından şehir güzelim manzarasıyla kendini Alisa'ya sunuyordu. Yavaş yavaş evlerin yerine tarlalar, ardında da ormanlar aldı. Bu ekvator ormanlarının sessizliği sadece arada bir duyulan volkan patlamaları bozuyordu.

Biraz sonra Ceasare arkasına dönerek genç kadına baktı. Motorun homurtusu konuşmalarını engelliyordu. Aslında ikisi de birbirine ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. Uzun uzun bakışmakla yetindiler.

Beş dakika sonra helikopter, Alisa'nın bir gün önce geldiği evin önüne indi. Ceasare aşağı atlayarak inmesi için Alisa'yı belinden kavradı. Ceasare'nin ellerinin teması Alisa'da bir ateş etkisi bıraktı. Çok geçmeden Ceasare onu aniden bırakarak eve doğru yürümeye başladı. Alisa de onu izledi. Akılinda birbiriyle çelişkili bir yığın düşünce vardı.

Çocukluğundan beri yaşamın her dakikasını planlamayı bir alışkanlık haline getirmişti, ama kırk sekiz saattir bu planı uygulayamıyordu. Sanki her şey alt üst olmuştu, yaşamı o eski dengesini, düzenini yitirmişti. Ceasare'nin onun için bir tehlike olduğunu biliyor yine de ona karşı koyamıyordu.

Kapıda onları bir hizmetkar karşıladı. Bir süre Ceasare'yle İspanyolca konuştuğundan sonra Alisa'ya dönerek:

-Buyrun gidelim, dedi.

Bu kez Ceasare:

-Büyükannemle tanışmanızı istiyorum, dedi.

Ariya dek indirilmiş panjurlar, salonu daha da büyük gösteriyordu. Yerler dalgalı bir desenin hakim olduğu mermerle kaplıydı. Şömine her halde pek kullanılmıyordu. Aile resimlerinin kapladığı duvarın önünde antika bir mobilya takımı vardı.

Ceasare salonda bulunan diğer insanların varlığını önemsemeden, doğruca yaşlı bir kadının yanına gitti ve onu iki yanağından içtenlikle öptü. Yaşlı kadın Alisa'yı görünce, yaşından beklenmeyen bir çeviklikle ayağa kalkarak birkaç adım öne çıktı ve elini genç kadına doğru uzattı. Siyah elbisesi, ensesinin arkasında bir topuzla toplanmış siyah saçlarıyla tezat teşkil ediyordu. Yaşlı kadının mavi gözlerinde zeka pırıltıları vardı. Alisa'nın ellerini avuçları arasına alarak:

-Sonunda sizi görebildim, dedi. Ceasare geleceğinizi bana haber vermişti.

Harika bir aksanla İngilizce konuşuyordu.

Alisa'nın şaşkınlığını fark eden yaşlı kadın:

-Torunum, size benim Amerikalı olduğumdan herhalde bahsetmedi, dedi.

Alisa göz ucuyla Ceasare'ye baktı. Ceasare büyükannesinin yanında son derece saygılı bir edayla duruyordu.

-Doğruyu söylemek gerekirse madam, kendisiyle fazla konuşacak zamanım olmadı.

-Oh! Lütfen, siz de bana herkes gibi Kate deyin.

Kate odadaki diğer insanlara doğru dönünce hepsi ayağa kalktılar.

-Miguel'i daha önce de tanıdınız.

Miguel gülümseyerek öne çıktı. Onun yüzündeki çocuksu ifade daha ilk karşılaşmalarında Alisa'nın hoşuna gitmişti.

-Yaranız iyileşti mi? diye sordu Miguel.

-Fena değil, dedi Alisa. Arada bir sızlıyor, o kadar...

-Kate kırk yaşlarında bir adamı işaret etti.

-İşte Antonio Rojas, komşularımızdan biridir.

Adam hafifçe öne eğilerek, Alisa'nın eline bir öpücük kondurdu, bir yandan da iltifatlar yağırdırıyordu. Yüzünde donuk bir gülücük vardı. Yakışıklı bir görünümü olmakla beraber, Alisa adamın kişiliğinde antipatik bir şeyler de sezdi. Elini sertçe geri çekti. Bunun üzerine Antonio Rojas da geriledi.

Yaşlı kadın ise gözlerini torunundan ayıramıyordu. Ceasare bu genç kadına hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. Acaba ne düşünüyordu? Kafasında ne planlar kuruyordu?

Ceasare, elinde bir gümüş tepsiyle konukların içki almasını bekleyen garsona yaklaştı ve Alisa'ya dönerek:

-Ne içmek isterdiniz? Diye sordu.

-Sadece soğuk su.

Ceasare kendine bir viski aldıktan sonra kanepeye oturmuş olan Alisa'ya suyunu uzattı.

Alisa konuşmalara katılmak istiyor ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ceasare kapıya yaslanmıştı. Alisa'yla göz göze gelmemek içinde devamlı sırtını dönüyor ve pencereden dışarıyı seyrediyordu. Kate hafifçe genç kadının elne vurdu.

-Alisa? Le Globe gibi önemli bir gazeteye nasıl girdiğinizi merak ettim. Sizin yaşınızda bu başarıyı kazanmak zor olsa gerek.

Alisa gülümsemeye çalıştı.

-Özür dilerim, sizi dinlemiyordum.

Bir yudum su içti. Çocukluk anıları bir anda canlanmıştı.

-Daha çok küçükken kitaplar beni etkilerdi. Yazarlıktan başka bir mesleğe atılmayı hiç düşünmedim. Ailemin yakın dostlarından birinin bir gazetesi vardı. Okulu bitiri bitirmez beni yanına aldı. Ondan sonrası pek zor olmadı.

-Sanırım gazetecilik mesleğiniz, evlilik müessesesini yürütmenize engel teşkil edecektir.

-Bence de.zaten evlilik konusuyla pek ilgilenmiyorum. Seçtiğim yaşam tarzı beni mutlu etmeye yetiyor.

Kate kaşlarını kaldırdı, şaşırıldığı belliydi.

-Bir feminist gibi konuşuyorsunuz.

Alisa bir kahkaha attı. Ceasare bu kahkaha üzerine bakışlarını çevirdi. Onun yüzünde de neşeli bir ifade vardı.

-Ama, Kate dedi, biliyorsun ki çağımızın en büyük avantajlarından biri kadına da toplumda bir yeri olduğunu hissettirmesidir. Sadık bir eş ve annelik görevi her kadına uymaz.

Miguel sesine trajik bir ses tonu vererek:

-Çocuksuz bir yaşlı kadının görüntüsü bence korkunç olur! Dedi.

-Ben yalnızlıktan korkmuyorum, dedi Alisa.

Ceasare yerinden kıpırdaman hala kapının önünde duruyor, elindeki bardığı sallayarak buzlarla oynuyordu.

-Sizce matmazel Kendall, dedi, insanları evliliğe sürükleyen birinci neden nedir? Dedi.

-Bakışları karşılaştı.

-Aşk, diye yanıtladı genç kadın yumuşak bir sesle. Bir erkeği sevmek demek, bütün bir yaşamı onunla paylaşmak anlamına gelir.

Bu cevap Ceasare'yi şaşırtmış gibiydi. Bakışları sertleşti ve çenesinin altındaki o küçük adale yine titresemeye başlayınca Alisa onun sinirlendiğini almadı. Ceasare'deki bu ani değişikliğin nedeni ne olabilirdi?

Tam o sırada içeri giren hizmetkar yemeğin hazır olduğunu söyledi. Ceasare İspanyolca büyükannesine bir şeyler söyledikten sonra bardağını sertçe sehbanın üstüne koyarak dışarı çıktı.

Alisa derin bir iç çekerek Kate'ye döndü. Yaşlı kadın bu bakıştaki anlamı sezmiş gibi:

-Ceasare vakti olmadığı için akşam yemeğinde bizle olamayacak, dedi.

Alisa buna hazırlıklı olmakla beraber yine de üzüldü. Ceasare'nin bu tepkisini açıklamak kolaydı. Ceasare, bir gece önce yatağını onunla paylaşmadığı için genç kadını cezalandırıyordu. Miguel Alisa'nın koluna girerek onu yemek salonuna götürdü. Tatlı gülücüğü yumuşak hareketi Ceasare'nin sert kişiliğiyle tezat teşkil ediyordu. Onun varlığı Alisa'nın yaralı yüreğine bir ilaç gibi geldi.

Ceasare'nin yokluğu yemek boyunca herkes tarafından hissedildi. Kahvelerde içildikten sonra masadakiler izin isteyerek kendi köşelerine çekildiler. Kate Alisa'yı odasına götürdü. Alisa kaza günü geldiği bu huzur dolu odanın kendisine ayrılmasından belli belirsiz bir mutluluk duydu. Alisa soyunup geceliğini giyindikten sonra masanın başına geçerek Le Globe'a göndereceği yazıyı yazmaya koyuldu.

Bir saat sonra önündeki kağıt hala bomboştur.

Aynı yüz, o erkeğin yüzü sürekli gözlerinin önüne geliyor, düşüncelerini sıraya koyarak, kağıda dökmesini engelliyordu. Alisa sıkıntıdan ne yapacağını bilmeyerek bahçeye açılan camlı bölme araladı. Gecenin temiz havası odaya doldu. Dışarıda sadece bahçeyi süsleyen fiskiye'nin sesi duyuluyordu.

Alisa geri dönerek yatağın kenarına oturdu. Kalem hala elindeydi.

Bir ara kalemi elinden düşürdü. Onu bulmak içi yere eğildi. Tam o sırada ayak sesleri duydu. Bu seslerin kime ait olduğunu öğrenmek için aceleye kalkmaya çalışırken, kafasını yatağın kenarına çarptı. Aynı anda iki elini de alınaya götürdü. Acının etkisiyle gözleri yaşarmıştı. Buğulu gözlerinin ardından Ceasare'nin gölgesini gördü.

-Başınız nasıl? Diye sordu Ceasare.

-Şu ana kadar gayet iyiydi, dedi Alisa.

Ceasare odaya girdi.

-Yatağa oturun.

Genç kadın şaşırılmıştı.

-Nasıl?

Ceasare onun omuzlarından tutarak yatağa yatırdı.

-Telaşlanmayın, küçük feminist, hiçbir tehlike yok. Sadece yaranızın durumuna bakmak istiyorum.

Ceasare genç kadının üzerine eğilerek, yaranın pansumanını açmaya başladı. Alisa onun soluşunu yüzünde hissetti. Ceasare parmaklarını alınaya değdirdiğinde genç kadın kanının donduğunu hissetti.

-İltihap kalmamış, dedi Ceasare. Gelecek haftanın sonunda yaradan hiç iz kalmaz.

Alisa Ceasare'nin güçlü kollarından sıyrılarak odanın öteki ucuna gitti. Koltuklardan birine oturdu.

Ceasare de yatağın kenarına ilişti.

Alisa masanın üzerindeki kağıtları göstererek

-Çalışıyordum, dedi.

-İlham mı?

-Pek sayılmaz. Sahi sabahki konferansta ne işiniz vardı?

Ceasare alayla gülerken:

-Yine gazetecilik ha! Dedi. Gerillalarla bir irtibat kurduğumu, hükümetin bu konuyla ilgilendiğini farz edelim.

-Bu haberin gazetede yayınlanmasına izin verir misiniz?

-Unutmanızı tercih ederim.

Alisa koltuğunda kıvıldandı. O önemli soruyu Ceasare'ye nasıl soracaktı. Soru dudaklarını yakıyordu. Sonunda karar verdiğinde, kendi sesini Alisa bile tanıyamadı.

-Neden benden bu kadar nefret ediyorsunuz, Ceasare? Benimle aynı sofraya oturmaya bile tenezzül etmediniz.

Ceasare dikkatle onu süzerek:

-Sizden nefret ettiğimi mi düşünüyorsunuz? Diye sordu.

Ceasare başını öne eğdi. Gözlerinde hüznü dolu bir anlam vardı.

-O asi kişiliğinizin ardında hala çocuksunuz, dedi. İyi geceler.

Geldiği gibi ansızın gitti.

Alisa, Ceasare gittikten uzun bir süre sonra onun sözlerindeki imayı fark etti. Çocuk? Ne demek istemişti? Eğer bu sözleriyle Alisa'nın aşktan anlamayacak kadar küçük olduğunu anlatmak istemişse yanılmış olamaz mıydı? Alisa yaşamında aşkı hiç tatmamıştı.

Açık pencereden bir müzik sesi duyuluyordu. Bu büyük evin odalarından biri, piyanonun tuşlarına basıyordu. Sözle ifade edemediklerini müziğe döküyordu belki de...

Alisa yatağa uzandı. Uyumak istemiyordu. Uykusunda gördüğü rüyalar bu müziğin vaad ettiklerini veremezdi ona. Uykuya dalmadan bilinçli olarak son düşündüğü yine Ceasare oldu.

DEVAM EDECEK

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 16, 2006, 11:33:48 ÖÖ

ALTINCI BÖLÜM.

Ertesi sabah uyanığında Alisa kendini dinç hissediyordu. Derin bir uyku bir gün önceki kaygılarını yok etmişti. Hafifçe ıslık çalarak daktilosunu masaya yerleştirdi. Yazmaya başladı.

New York'ta Max sabırsızlanmaya başlamış olmalıydı.

Bu sefer düşünceler bir bir aklına geliyor, sözcükler ard arda sıralanıyordu. İki saat sonra kağıdın altına bitiş çizgisini çekti. Sonuçtan memnun olan Alisa üzerine bej rengi şortuyla pamuklu bir triko giydi. Güzel bir gün olacağına benziyordu. Dans eder adımlarla, ellerini cebine sokarak sabah güneşinden faydalanmak üzere dışarı çıktı.

Taşlık bir yol bahçenin ortasından yukarı doğru tırmanıyordu. Alisa bu yola saptı. Rengarenk çiçeklerin yaprakları yoluna çıktığında Alisa elinin tersiyle yaprakları iterek kendine yol açıyordu. Sanki dünyanın bütün çiçekleri burada toplanarak bir cennet yaratmışlardı. Alisa nereye baksa daha önce hiç görmediği bitkilerle karşılaşıyor, adeta yeni bir dünyayı keşfediyordu. Az sonra kendini bir havuzun önünde buldu. Bir erkek son derece atletik bir hareketle suya atladı. Alisa Ceasare'yi tanıdı.

Ceasare usta bir yüzücüydü. Güçlü kollarıyla kulaçlar atıyor, belirli aralıklarla başını hafifçe sudan çıkararak nefes alıyordu. Sudaki dengesi, yarattığı uyum, Alisa'nın gözlerinde toprak üzerindeki ucuna vardığında, tekrar dibe dalıyor ve adeta bir balık gibi diğer uca dek yüzdükten sonra havuzun kenarına tutularak dinleniyordu.

Alisa onun yüzüşünü uzun bir süre izledi. Ceasare'nin kendisini görmediğini sanıyordu, ama Ceasare önünde durduğunda genç kadın şaşırıyor. Ceasare dirseklerini havuzun kenarına dayayarak ıslak yüzünü Alisa'ya doğru kaldırdı.

-Günaydın Alisa.

Ceasare'nin ağzından çıkan "Alisa" sözcüğü genç kadını heyecanlandırmaya yetiyordu.

-Günaydın.hep böyle erken mi yüzersiniz?

-Her zaman.

Ceasare havuzun kenarına oturduğunda Alisa onun bedenini en ufak ayrıntısına dek incelemeye koyuldu. Bu vücut, hem bedenini hem de beynini sarsıyor, genç kadın tarifi zor duygular içinde kıvranıyordu. Geniş omuzları ve düz karnıyla Ceasare'nin son derece atletik, üçgen bir vücut yapısı vardı. Göğüs kafesindeki kasların üstündeki tüyler, ıslaklığın etkisiyle ışıldıyordu. Alisa hayal gücünün yarattığı bu izlenimlere kendi de şaşırarak kızardı. Düşüncelerinden utanmıştı.

-Yazımı bitirmek için bende erken kalktım, dedi.

Ceasare masaya doğru ilerledi. Masada iştah açıcı bir kahvaltı vardı.

-Daktilonuzun sesini duydum.gelin aç olmalısınız.

Alisa biraz uzaklıktaki hasır koltuğa oturdu.,

-Çay mı, kahve mi?

İkisinde çayı seçtiler.

-İlham bu sabah sizi ziyarete geldi mi?

-Evet. Sanırım Max yazımı beğenecek.

Alisa koltuğuna gömülerek fincanın üstünden Ceasare'yi seyretmeye devam etti.

-Max sizin gazeteciliğimize çok güveniyor. Gelecek vaad ediyorsunuz.

-Umarım. Gazeteciliğim konusunda bugün için nasıl bir plan hazırladınız?

Ceasare fincanını bıraktı. Dalgın gözüküyordu.

-Max'la bu kararı vermemizden sonra ülkedeki durum çok değişti.

-Yani?

Eğer Ceasare onu bırakacak olursa Alisa'nın yeni bir ilişki bulması çok zordu. Bu durumda röportajda tehlikeye girecekti.

-Sizi, terör eylemlerinin en fazla olduğu yörelere götürmek delilik olur.

Alisa yumruğunu masaya vurdu.

-Biliyorum! Bir erkek olsaydım benim güvenliğimle bu kadar ilgilenmeyecektiniz.

Ceasare kolunu öne uzatarak genç kadının ellerini avuçları arasına aldı.

-Bununla hiç ilgisi yok.

Ceasare'nin sesindeki ciddiyet Alisa'yı şaşırttı. Ceasare yeniden söze başladı.

-Max'a bu teklifi iki yıl önce yapmıştım. O zamandan beri sivil savaş bu ülkeyi kasıp kavurdu.

Kadın ya da erkek, kim olursa olsun, Max'ın adamını o savaş ortamına sokarak üzerime korkunç bir sorumluluk almak istemiyorum.

Alisa ellerini geri çekerek yeniden koltuğuna gömüldü.

-Öyleyse neden beni buraya getirdiniz?

-Bunun iki nedeni var. Birincisi, eğer otelede kalsaydınız bu röportajı yapmak için tek başınıza uğraş verecektiniz.

-Ya ikinci neden?

-Sanırım değişik bir yazı türü halk için daha ilginç olacaktır. Ne yazık ki günümüzde savaş olağan sayılıyor. Aynı kanlı fotoğrafları dramatik bir yazıyla süslemek bir işe yaramayacaktır.

İnsanlar elbette bu yazıyı okuyacaklar, resimlere bakarak hüzünleneceklerdir, ama sayfayı çevirdiklerinde akıllarında bir şey kalmayacaktır. Sizin yazınız bir savaş dalgasının insanları nasıl etkilediğini yansıtmalı. Asıl trajedi o insanlar arasında yaşanıyor.

Alisa Ceasare'ye hak verdi. Örneğin bir aile kaderinin tasviri, bu ülkenin gerçeklerinin halka daha iyi açıklardı.

-Özel olarak düşündüğünüz bir var mı? diye sordu genç kadın.

-Birkaç gün sonra sizi bir kadınla tanıştıracam. Kendisi buradan çok uzakta değil.

-Benimle konuşmayı kabul edecektir.

Ceasare'nin donuk gözleri öfkeyle parladı.

-Bütün bunlar aptallık! Delilik!

Ülkesinin içinde bulunduğu durum Ceasare'yi hüzünlendiriyordu. Alisa bir anlık bir sevgi duygusuyla Ceasare'nin ellerini avuçları arasına aldı. Ceasare birbirine kenetlenmiş ellere baktıktan sonra bakışlarını Alisa'ya çevirdi. Alisa açıklamak için ağzını açacak oldu.

-Şşşt! Diye fısıldadı Ceasare.

Sonra hafifçe öne eğildi. Alisa onun soluğunu duydu.

-Çok konuşuyorsunuz.

-Günaydın!

Arkada kate'nin sesi duyulunca bu anın büyüğü bir anda uçup gitti.

-Kate masaya yaklaşarak:

-Umarım yiyecek bir şeyler kalmıştır, dedi.

Bir helikopter gürültüsü Kate'nin sözlerini kesti. Ceasare peçetesini masaya atarak ayağa fırladı.

Büyükannesinin yanağından öperek:

-San Salvador'da önemli bir randevum var, dedi.

Sonra bakışlarını Alisa'ya çevirerek.

-Matmazel Kendall, sizi Kate'le bırakıyorum, dedi.

Ceasare hızlı adımlarla, çimenliğin ortasında büyük beyaz bir kuş gibi iniş yapan helikoptere doğru ilerledi.

Kate gülümseyerek oturdu.

-Bu sabah daha iyi anlaşıyor gibiydiniz.

Helikopter uçuşa geçtiğinde iki kadın bir süre uzaklaşan araca baktılar.

-Her zamankinden pek farklı değil, deldi Alisa.

Kate şüpheli bir görünüm aldı.

-Dün akşam aranızda gergin bir hava vardı.

Dün gecenin anısı Alisa'nın belleğinde hala yaşıyordu. Genç kadın o tatsız anıları bir başkasına anlatmak istemiyordu. Bu yüzden konuyu değiştirmekte yarar gördü.

-Ceasare'nin büyükannesinin Amerikalı olduğunu öğrenmek beni çok şaşırttı. Kendisi o kadar...

-Latin ırkından olduğunu belli ediyor değil mi?

-Evet, dedi Alisa gülümseyerek.

-Aslında bütün sülalede sadece ben Amerikalıyım.

-Ceasare'nin Amerikalılara karşı pek sempatisi yok galiba.

-Tersine, Amerikalılara hayrandı. Ama Amerikalılar onun yolunu şaşırtıyorlar. Aslında Ceasare aynı kocam gibi iliklerine kadar Latindir. Onlar için kadının yeri mutfak ve çocuklarının yanındır. Sizin bağımsızlığınız onlara bir günah gibi geliyor.

-Ama Ceasare size de çok benziyor! Dedi Alisa şaşırarak.

-Oh! Pek sayılmaz. O daha çok babasının ve büyükbabasının özelliklerini taşıyor.

Yaşlı kadının mavi gözlerinde zekici bir pırıltı vardı.

-Galiba her zaman Ceasare'yle aynı fikri paylaşmıyorsunuz? Dedi Kate.

-Arada bir.

-Size itiraf etmeliyim. Sizleri görünce kocamla olan ilişkilerimi hatırlıyorum. O da Ceasare gibi kadının tüm ruhu ve bedeniyle kocasına ait olmasını isterdi. Sonra bana rastladı. Ben ressamım. Amerika Birleşik Devletleri'nde bile o zamanlar bir kadının bu mesleği yapması ayıp karşılanırdı. Ceasare'nin büyükbabasını pantolon giymiş, sigara üstüne sigara içen bir kadının karşısında düşünebiliyor musunuz?

Kate'nin özel hayatını anlatması Alisa'nın hoşuna gitmişti.

-Nasıl tanıştınız? Diye sordu.

-Oh! Uzun hikaye . sıkılırsınız.

-Kesinlikle hayır.Anlatın lütfen.

Kate bir süre düşündü. Geçmiş günlere dönmek onu duygulandırmıştı. Sesi titriyordu.

-Yirmi beşime basmak üzereydim. Manzara resimlerim halkta beğeni uyandırmaya başlamıştı. Yeni bir lham kaynağına ihtiyacım vardı. Orta Amerika'dan söz edildiğini duyuyordum. Çok geçmeden oraya gittim. Salvador'un vahşi doğası beni hemen etkisi altına aldı. Özellikle volkanlar beni çok heyecanlandırıyordu. İzalco'nun resmini yaparken bir atlı ile karşılaştım. Harika bir yaratıktı. Dikkatini çekerim, attan söz etmiyorum, atın üzerindeki adam harikaydı. O da beni görmüştü. Üzerinde bulunduğum toprakların sahibi olduğunu anlamakta gecikmedi. Varlığımdan hoşlanmadı. Eşyalarımı toplayarak oradan gitmemi söyledi. Ben de aynı ses tonuyla ona cevap verdim. Sonunda ona boyun eğmek zorunda kaldım, ama hızla bırakmaya yüreği elvermedi. Beni atına bindirerek evine götürdü. İşte, şimdi bulunduğumuz bu evde beni tedavi etti.

-Ve bütün bunlar bir evlilikle son buldu, dedi Alisa iç çekerek. Ne kadar romantik!!.

-Hayatımız he zaman eğlenceli olmadı. Kocamı dünya üzerindeki en gururlu erkek olarak görüyordum. Sanırım o da benim için aynı şeyi düşünüyordu. Ama bizi birbirimize bağlayan bağ çok güçlüydü. Aradan geçen yıllar, bir erkekle kadının asında bu tür duygu bağlarına yer olmadığına inanmama rağmen beni kocama bağlamıştı. Ölümü üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen, her gün onun yokluğunu hissediyordum

Kendi ailesini hatırlayınca Alisa'nın yüreği sıkıştı. Aşk insanı karşısındakinin kaprislerini çekmeye zorluyor, bu da er yada geç insana acı veriyordu. Alisa bu acıya katlanmak istemiyordu. Bahçenin lüks görünümünü güneşin altında genç kadının gözüne daha da güzel gözükte.

-Alvarolar ne zamandan beri burada oturuyorlar?

-Bu değişik, dedi Kate.

-Bu malikane iki asırdan fazladır Alvaro'lara ait. Ancak Ceasare'nin büyükbabası evliliğimizden bir süre sonra bir hükümet darbesi oldu. Yeni iktidar bu eve ve topraklarımıza el koydu.

Alisa heyecanla bağırdı:

-Yani malikaneyi hükümet mi aldı?

-Evet.

Kate sinirli bir tebessümle:

-Paramız, topraklarımız, bu ev... Her şeyi aldılar, dedi.

-Ne yaptınız?

Kate çayından bir yudum alarak genç kadının sorusunu cevapladı:

-Seçim şansımız pek yoktu. Henüz çok küçük olan iki çocuğumuzla birlikte, kendimizi San Salvador'un en fakir mahallelerinden birinde bulduk. Günde dört kez halk çeşmesine giderek su alıyordum. Kimse kocama iş vermek istemiyordu. Arada bir tablolarımızdan birini satarak yiyecek ihtiyacımızı karşılıyorduk. Ama kocam benim egemenliğimde yaşamaya dayanamıyordu. Ceasare böyle bir ortamda doğdu.

Bu anlatılanlar bahçenin lüks görünümüyle tezat teşkil ediyordu. Alisa neredeyse kulaklarına inanamıyordu.

-Ceasare olanlara anlam verebilecek yaşa geldiğinde, büyükbabası başımızdan geçenleri ona anlattı. Ceasare altı yaşında bu sabit fikre kapılarak, büyüdüğünde bu malikaneyi geri alacağını söylemeye başladı.

-Ya Ceasare'nin anne ve babası?

-Öldüler. Ceasare onları tanımaya bile fırsat bulamadı.

Alisa küçük yaşta öksüz ve yetim kalan bu çocuk için üzüldü.

-Okulda herkesten çok çalışıyordu. Üniversiteye başladığında boş vakitlerde her türlü işi yaparak para biriktirmeye başladı. Bugün ülkenin en zengin insanlarından biridir.

-Başından geçenleri bilmiyordum... dedi Alisa.

-Birkaç yıl önce sorumlulukların büyük bir bölümünü ortaklarına devretti. Kendini asıl amacına adadı:Yazarlık. Parasal durumu elverdiğinde ilk işi bu evi satın almak oldu.

-Hükümet kabul etti mi?

-İktidar değişmişti.

Kate Alisa'nın düşünceli yüzüne baktı.

-Şimdi torunum hakkında ne düşünüyorsunuz?

Alisa kaşlarını çattı.

-İnsanların çoğunda çocuklarından kalma bir özellik vardır. Oysa Ceasare çocukluğunu hiç yaşayamamış.

-Bu sizi rahatsız ediyor mu?

-Tersine, onu çok takdir ediyorum.

Alisa onu sevdiğini, ona hayran olduğunu Kate'e söyleyemedi. Ama karşısındaki yaşlı kadın eki biriydi.

-Neden sizin neslinin gençleri duygularını açığa vurmaktan çekinirler? Dedi kate. Bunu hep merak ederim.

-Benim yaşımdayken siz de böyle değil miydiniz? Diye sordu Alisa şaşırarak.

Kate içtenlikle onun elini tuttu.

-Tabii böyleydim. Ama yüreğimi dış dünyaya kapatmıyordu. Onu kapatmıyordum. Onu yeni dünyalara, bilinmeyen olaylara açmaya çalışıyordum. Görüyorsunuz ya Alisa, yaşamı her ayrıntısına dek planlamak büyük bir hatadır. Zaten bu plan hiç yürümez. Bırakın yüreğiniz insanları kabul etsin. Beklentilerinize uygun düşmediğini sandığınız bir adama aşık olmak istediğiniz halde bu duygunuzu bastırıyorsanız, yaşam size zevk vermeyecektir. Geleceği düşünmekten vaz geçin. Bugünü yaşamaya bakın.

Kate yumruğunu masaya vurdu.

-Tüm güzünüzle sarılın yaşama. Canınızın istediği o anı yaşamaktan çekinmeyin. Hikayenizin sonu kötü bitse bile, o mutluluk dolu anları hatırlamak size haz verecektir.

-Mutluluk anları... diye fısıldadı Alisa.

Kate bakışlarını genç kadının gözlerine dikerek.

-Kocamın ölümünde çok acı çektim, dedi. Bunun tersini söylersem size yalan söylemiş olurum. Onsuz yaşayamayacağımı sanıyordum. Ama görüyorsunuz, hala ayaktaım. Şimdi geçmişe baktığımda, birlikte geçirdiğimiz mutlu günleri hatırlıyorum. O kısa anları hatırlamak bile yaşamdan tat almamızı sağlıyor, cehennemi unutuluyor. Eğer o erkek yaşamıma girmeseydi, hayatımın bir anlamı olmazdı. Bunu biliyorum.

Alisa bu uzun konuşmayı sessizce dinledi. Ama Kate'nin anlattıklarına bir tepki göstermedi. Kate derin bir iç çekerek ayağa kalktı.

-İyi düşünün, küçüğüm. Şimdi sizi bırakmak zorundayım. Resim yapacağım. Siz biraz dolaşın.
-İyi fikir, teşekkürler.

Alisa uzun bir süre havuzun kenarında öylece hareketsiz durdu. Kafasında yine bir yığın düşünce vardı. Kendini o anki duygularına bıraksa, yarını düşünmeden yaşasa... ama bu olanaksızdı.

Kendi dopğası da buna uygun değildi. Sadece bulunduğu anı yaşamayı hiçbir zaman öğrenememişti.

Cesare'yi düşündü. Ortak hiçbir özellikleri bulunmadığı halde onu neden bu kadar etkiliyordu? Sadce yazarlık mesleğinden kaynaklanan benzer bir noktaları vardı. Alisa'nın yaşamındaki denge daha önce hiç böyle bozulmamıştı. Kendini şimdi Cesare'ye bırakacak olursa, bunun bedelinin sonradan çok ağır öderdi.

Eve kadar yürüdü. Bir an önce röportajı bitirmek ve New York'a dönmek istiyordu.

İlk gördüğü odanın ortasında kuyruklu bir piyano vardı. Alisa içeri girdi. Piyanonun kapağı açıktı. Tuşların hemen arkasındaki taburenin sık sık kullanıldığı belliydi. Deri bir ceket müzisyen tarafından dosyaların üzerinde unutulmuştu. Alisa onu alarak, yüzünü bu cekete gömmek istedi. Ceketten sevdiği erkeğin kokusu vardı.

-Matmazel?

Alisa irkildi. Hizmetkarlardan bir kapının eşiğinde durmuş ona bakıyordu. Alisa hemen ceketin aynından uzaklaştı.

-Evet.

-Geçerken sizi gördüm. Size nasıl yardımcı olabilirim?

-Teşekkürler... Bir şeye ihtiyacım yok, diye kekeleydi Alisa.

Hizmetkar uzaklaşınca Alisa başka bir odaya girdi. Burası Cesare'nin çalışma odasıydı. Bütün duvarlar fildişi kütüphaneye kaplıydı. Güneş ışıkları hafif aralık panjurlardan içeri süzülerek odaya loş bir hava veriyordu. Çalışma masasının üstü son derece düzenliydi. Dosyalar özenle kapatılmıştı. Telefon tam sol köşedeydi. Kalem kutusu da masayı süslüyordu. Cesare'nin sağlam kişiliği çalışma odasına da yansımıştı. Bu düşüncenin verdiği korkuyla kapıyı sessizce kapatarak dışarıya çıktı.

Sabahın temiz havası insanı yürüyüş yapmaya davet ediyordu. Alisa duvar saatinin on biri vurduğunu duydu.

Çakıl taşlarıyla kaplı dar bir patika yolu onu büyükçe bir binaya götürdü. Binanın tam ortasındaki açıklık alandan nefis bir manzara gözüküyordu. Alisa buranın atlara ait ahır binası olduğunu anladı. Ağaçlardan birinin dalından uzanan vahşi bir orkide sanki kendini Alisa'ya sunuyordu. Alisa hayranlık dolu gözlerle çiçeğe uzandığında, izlendiğini hissetti, ama başını çevirdiğinde kimseyi görmedi.

Hoşnutsuz bir edayla omuzlarını silkerek yürüyüşüne devam etti. Biraz uzakta beyaz tahta .itler yeşillik bir alanı çevreliyorlardı. Alisa tahtalara yaslandı, belki atlardan birini görürdü. Burada da nedense yalnız olmadığını hissetti. Birisi onu izliyordu. Yeniden başını çevirdi ama görünürde kimseler yoktu.

Fakat bu kez bir gürlütü duyduğundan emindi. Arkasını döndüğünde çalılırlar arasında tanımadığı bir adamı görür gibi oldu. Demek ki hayal gücü ona oyun oynamıyordu. Uzaktan seçebildiği kadarıyla adamın başında hasır bir şapka vardı ve hiç hareket etmeden öylece Alisa'yı izliyordu.

Sakin paniğe kapılma, dedi Alisa kendi kendine. Herhalde meraklı bir hizmetkar olmalıydı. Alisa bahçe tarafına dönmeye karar verdi. Eğer adam onu izlemezse, telaşlanacak bir şey yoktu. Ama aksi olursa, tehlike...

Alisa yüreği hızla çarparak birkaç adım attıktan sonra, omzunun üstünden arkasına baktı. Adamda yürümeye başlamıştı. Genç kadının benliğini müthiş bir korku kapladı. Alnında ter tanecikleri birikmişti. Bu ülkede insanın başına her şey gelebilirdi. Önünde tek çözüm yolu vardı. Kaçmak. Deli gibi koşmaya başladı.

Arkasında ki adam da koşmaya başlamıştı. Alisa onun soluğunu ensesinde hisseder gibi oldu. Bu hızla koşarsa adam birkaç dakika sonra onu yakalardı. Alisa bir ara yanda bir patika yolu gördü. Hemen oraya saparak çalılarının arasına gizlendi ve yüzükoyun yere uzandı. Adamın önünden geçerek uzaklaştığını gördü.

Tir tir titriyordu. Sanki hareket etme yeteneğini yitirmişti.

Adamın ayak seslerini yeniden duydu. Geri dönüyor olmalıydı. Kalbi son hızla çarpmaya başladı. Ölmek istemiyordu, yaşamalıydı. Çalılarının ardından düşmanın siyah botlarını gördü. Adam bir süre daha onu aradıktan sonra bulamayarak bir küfür savurdu ve uzaklaştı.

Alisa kalp atışlarının yavaşlamasını bekleyerek orada öylece durdu. Bayılmak üzereydi.

Tehlikenin uzaklaştığına emin olunca gizlendiği yerden çıktı ve yine deli gibi koşmaya başladı. Bir an önce eve varmak istiyordu.

Ceasare'nin eve dönmüş olmasını dileyerek içeri girdi. Salonu geçtikten sonra kendini Ceasare'nin çalışma odasında buldu. Kapıyı ardından kapatarak tahtaya yaslandı. Gücü tükenmek üzereydi.

Ceasare masanın başından kalkarak genç kadının yanına geldi. Alisa onu görmekten sonsuz bir mutluluk duydu. Ceasare onun omuzlarına vurarak sarstı. Alisa'nın dehşet verici bir görünümü vardı.

-Alisa, neler oluyor?

Alisa soluklarının arasında cevap vermeye çalışıyordu.

-bana inanmayacaksınız, ama sakın sakın dolaşırken bir adam tarafından izlendiğimi fark ettim. Koşmaya başladım, ardından o da koşuyordu. Sonunda gizlenmeyi başardım. Burada olmanıza ne kadar sevindim, bilemezsiniz.

Gözlerini kapatarak başını kapıya yasladı.

-Tanrım! Öleceğimi sandım!

Anlattıkları nedense Ceasare'yi hiç telaşlandırmamıştı. Tersine, gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı.

Alisa şaşkınlıkla:

-Hiç olmazsa kaygılanmış numarası yapamaz mısınız? Dedi.

O sırada Alisa'nın yaslandığı kapı vuruldu. Ceasare genç kadını yana çekerek kapıyı açmak istedi. Orta boylu ve aynı Alisa gibi soluğu tıkanmış bir adam içeri girdi.

Alisa dehşet dolu gözlerle ona baktı.

-İşte o! Beni izliyordu!

Yeni gelen ise Alisa'yı burada bulduğuna memnun olmuş gibiydi. Ceasare'nin neşeli yüzü şimdi daha da gülüyordu.

-Alisa, izin verirseniz sizi Jose Mathias'la tanıştırayım. Koruyucunuz.

Alisa ağız şaşkınlıktan bir karışık açık bir Ceasare'ye bir de koruyucusuna baktı.

-Şakamı bu?

DEVAM EDECEK

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

Gönderen: michelle üzerinde Eylül 16, 2006, 08:36:28 ÖS

Bu Latin ateşi bizi iyice yakmaya başlamışken,Zorro filmindeki Catherine Zeta Jones ve Antonio Banderas'ın süper dansını rapide yükledim...Latinlerin herşeyleri bir başka güzel... :-[

<http://rapidshare.de/files/33344081/Zorro.wmv.html>

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young
Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 16, 2006, 09:32:04 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM.

Ceasare adamın kulağına bir şeyler fısıldayınca, adam geldiği gibi bir anda yok oldu. Alisa gülüncü duruma düştüğü için utanmıştı.

-Neden bana haber vermediniz? Diye sordu.

Salvadorlu yazar duvara yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi.

-Aslında haber vermeliydim, dedi.

Alisa boş yere o kadar kaygılanmış, deli gibi koşmuştu!

-Neden bir koruyucu tutmaya gerek gördünüz?

Açıklayın.

-Size açıklama yapmak zorunda değilim. Benim evimde kaldığınız sürece, kararları ben vereceğim.

-Siz beni ne sanıyorsunuz? Yanında dadısı olmadan tek başına dolaşamayacak kadar küçük bir çocuk mu? Şunu bilmenizi isterim ki, kimsenin yardımına ihtiyacım olmadan yaşamaya alışık biriyim ben! Siz erkekler, neden kadınları zayıf yaratıklar gibi görerek, onları hakimiyet altına almak istersiniz?

-Neden? Aynı soruyu bende size soruyorum!

Ağabeyinizin verdiği davetin gecesinde o hayranınızın pençelerinden kurtulmak için bir kurtarıcıya ihtiyacınız yoktu değil mi? Ayrıca dün de sizi askerin hapse atmasını benim yardımım olmadan engelleyecektiniz! Üzgünüm, ama öne sürdüğünüz mantık beni tatmin etmedi.

Alisa yine Ceasare'ye hak vermek zorunda kaldı ve sustu.

-Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya bulunduğunuzun farkında değilsiniz, dedi Ceasare. Salvador çok güzel bir ülkedir, ama aynı oranda da tehlikelidir.

Alisa çalışma masasının kenarına oturdu. Parmaklarıyla bu fildişi mobilyayı okşuyordu. Ceasare bir an kontrolünü kaybederek genç kadının elini tuttu.

-Hayatımda sizin kadar asi ve çekici bir kadınla karşılaşmadım, dedi. Bu evde yaşadığınız sürece koruyucu bir görevli sizi adım adım izleyecek. Eğer bu hoşunuza gitmiyorsa buradan ayrılabilirsiniz.

Bu son sözcükler Alisa'yı yaraladı. Ama sesine o acı dolu tonu yansıtmamaya çalıştı.

-O kadınla konuşmadan buradan gitmeyeceğim, dedi.

Ceasare genç kadının kolunu bırakarak:

-Elbette, dedi. Matmazel Kendall'ın ne kadar hırslı olduğunu unutmuşum.

Ceasare'nin ağzından çıkan bu sözcükler bir iltifattan çok bir hakaret anlamı taşıyordu.

Karşısındaki bir gazeteci erkek olsaydı, kuşkusuz ona karşı tutumu çok daha farklı olurdu.

O halde? Diye sordu Alisa.

-Buarada kaldığınız sürece tepkileriniz ne olursa olsun Jose sizi korumakla görevlidir.

Alisa tartışmanın bir sonuç vermeyeceğini anladı.

Ceasare dikkatle onu süzüyordu. Daha önce karşısına hiç böyle bir kadın çıkmamıştı.

-Aç mısınız? Diye sordu.

Koca bir kuzu yiyebilirim.

-Hemen bir tane ismarlıyorum.

Ceasare bir kağıda bir şeyler yazdıktan sonra kağıdı masanın üstündeki dosyalardan birine yerleştirdi. O ayakta kağıdı karalarken, Alisa da onun silüetini inceliyordu. Nedense Ceasare'ye yaklaşmak çok zordu. Üzerinde kot bir pantolon vardı, geniş omuzları çizgili gömleğin altında daha da belirginleşmişti.

-Bir dakika bekleyin. Hemen geliyorum.

Ceasare Alisa'yı yalnız bıraktı. Genç kadın panjurların ardından dışarıyı seyre koyuldu. Biraz önce o hayran olduğu tabiat sanki bir anda yok olmuştu. Şimdi bütün hayranlığı Ceasare'ye karşıydı. Ceasare anlaşılması zor bir erkekti. Buna rağmen Alisa kendini ondan uzaklaştıramıyordu. Bu düşünce Alisa'yı bir alarm gibi etkiledi. Harekete geçmeliydi...ama Ceasare çoktan odaya dönmüştü.

-Üzerinize kot pantolonunuzu giyin, gidiyoruz, dedi.

-Beni nereye götürüyorsunuz?

-Göreceksiniz?

Ceasare odasına dek Alisa'ya eşlik etti. Alisa üztünü değiştirence dışarı çıktı.Ceasare onun elini tuttu ve bahçe tarafına doğru yürüdüler. Az sonra Alisa'nın sabah yürüdüğü yolda, ahırlara doğru ilerliyorlardı.

Alisa Ceasare'nin aklından geçeni anlamakta gecikmedi. Hayatında hiç ata binmediğini Ceasare'ye nasıl anlatacaktı?

Ahırda iki at hazırlanmıştı. Atlardan biri siyahtı, ötekininde yumuşak bakışları vardı. Alisa atın başını okşamak istedi. O sırada Ceasare'nin sesini duydu.

-Haydi gidelim!

Ceasare çevik bir hareketle atın sırtına bindi. Alisa artık geri dönemezdi. Ayağını üzengiye geçirdi. Ceasare şaşırarak:

-Kurala göre sol taraftan binilir, dedi.

-Biliyorum. Sadece eyeri kontrol etmek isteim.

Sonra yer değiştirdi ve fazla zorlanmadan atın sırtına bindi.Rahatlayarak derin bir soluk aldı. Şimdilik atın üstünde dimdik durması yeterliydi. Parmaklarıyla dizginlerini tuttu.

-Ne zaman isterseniz hazırım, dedi.

Ceasare ona baktıktan sonra atını onun yanına sürdü. Dizginleri onun elinden alarak, kural gereği nasıl olması gerekiyorsa, o şekilde parmaklarının arasına geçirdi.

-Fazla çekmeyin, hayvanın ağzını acıtırsınız.Hızlanacak olursa hafifçe çekmeniz yeterlidir.

-Bana ata ilk kez binen biri gibi davranıyorsunuz, dedi Alisa gülümseyerek.

Ceasare cevap vermedi. Atlar dışarı çıktılar.

Alisa bir kovboy gibi dizginleri sarstı, ama at hareket etmiyordu. Atını okşadı, sevdi ama değişen bir şey olmadı. At ilerlemek istemiyordu. Ceasare çoktan birkaç metrelik yol almıştı. Salvadorlu yazar atını durdurdu. Geri dönerek Alisa'nın atına hafifçe vurdu.

-Topuklarınızla ata vurun.

Alisa Ceasare'nin sözünü dinledi. At hiç beklemediği bir anda öne fırladı. Bir süre bu hızla yol aldıktan sonra yavaşladı.

Bu şekilde ilerlediler. Alisa en temkinli yolun eyer üstünde otururken bacaklarını sıkmak olduğunu anladı. Ayrıca ata binmenin fazla bir beceri gerektirmediği kanısındaydı. Herkes ata biniyordu. Ben neden binmeyeyim, diye düşündü.

-Ata binmek en büyük zevklerimden biridir, dedi Ceasare'ye.

Ceasare gülümseyerek:

-Deneyimli bir binici olduğunuz hemen belli oluyor, dedi.

Ceasare'nin atı hızlanmaya başlayınca Alisa'nın üzerinde bulunduğu at da hızlandı. Alisa artık attan düşmemek için bir savaş veriyordu. Ceasare'ye baktı, o ne yapıyorsa aynısını yapmaya karar verdi. Sonunda uyum sağlamayı başardı.

-At dört nala gitmek istiyor, dedi Alisa.

-Pek sanmıyorum, dedi Ceasare.

Sonra bakışlarını Alisa'ya çevirerek:

-Pekala, dedi.

Size yetişirim, dedi Alisa'da.

Alisa'yı arkada bırakmak Ceasare'ye pek akıllıca gelmiyordu. Çünkü Alisa ata pek hakim olamıyordu.

-Emin misiniz? Diye sordu.

-Haydi gidin yoksa atınız şahlanmaya başlayacak.

Ceasare dizginleri bırakınca at dört nala koşmaya başladı. Alisa kendi atını durdurdu.

Ceasare'nin atı çayırın orasında daireler çizmeye başlamıştı. Eğer nallarının toprağa vurmasıyla

çıkan ses duyulmasaydı, Alisa onun uçtuğunu sanacaktı. İleride bir sert olduğunu gördü. At bir sıçrayışta setin üstünden atladı. Ceasare atına son derece hakimdi, hatta onunla bütünleştiği söylenebilirdi. Alisa ona hayranlık duymadan edemedi.

Alisa da atını sete doğru sürdü. Uzakta Ceasare hala dört nala gidiyordu. Kara bulutlar güneşin önünü kapatıyordu. Oh, hayır! Yağmur, bu güzel günü mahvetmemeli, dedi genç kadın kendine. Bir çocuk gibi eğleniyordu. Birden bire at bir ok gibi öne fırladı. Alisa şaşkınlıktan en yapacağı şaşırıldı. Ceasare'nin öğütlerini bir anda unutmuştu. İki eliyle dizginlere yapıştı. Aynı anda ayakları üzengiden kurtuldu ve genç kadın dengesini yitirerek yana kaydı.

Sete çok yaklaşmışlardı. At deli gibi koşuyor, Alisa ona engel olamıyordu. Gözlerini kapattı ve birkaç saniye boyunca havada uçtu.

Alisa çimenlerin üstünde hareketsiz yatarken atı hala dört nala koşuyordu. Ceasare derhal geri dönerek, aşağı atladı. Bembeyaz kesilmiş yüzü kaygı doluydu.

-Alisa?

Alisa bayılmamıştı ama şokun etkisiyle şaşkındı. Gözlerini açarak gülümsedi.

-Başlangıç için başarılıydı, değil mi?

Ceasare derin bir nefes aldı.

-Oh Tanrım! Sizi öldünüz sandım.

Alisa'nın dudaklarındaki gülücük kayboldu.

-Gördüğüm kadarıyla ancak öldüğümde telaşlanacaksınız.

Ceasare yumuşak bir hareketle genç kadının alnına düşen saçları geriye iterek:

-Ne dediğinizi bilmiyorsunuz, dedi.

Dudakları birleşti. Çimenlerin üstünde yuvarlandılar. Alisa kendini geri çekmek için mantıklı bir çözüm bulmaya çalışıyor, ama bedeninin isteklerine hakim olamıyordu. Bu öpücük direncini yitirmesine yetmişti. Bu temasın verdiği heyecanla bedenini Ceasare'ye yasladı. Ceasare'de onun isteğini anlamış gibi elini genç kadının bluzunun altına soktu ve göğüslerini okşamaya başladı. Alisa daha fazla dayanamayacağını hissetti. Ceasare daha ne bekliyordu?

Ceasare'nin dudakları az sonra boynuna ve omzuna kaydı. Elleriyle genç kadının bluzunun düğmelerini çözdü. Salvadorlu yazarın saçları tenine değdiğinde Alisa büyük bir haz duydu.

Tanımlayamadığı bir arzuyla erkeği kendine çekti. Daha önce defalarca tekrarladığı o mantıklı açıklamalardan hiçbir iz kalmamıştı. Sadece bu arzu dolu anları yaşamak istiyordu. Ceasare onun bedenini okşadıkça Alisa da karşılık veriyordu.

Ama bu öpücükler, okşamalar artık genç kadına yetmiyordu. Uzun zamandır bu anın hayaliyle yaşamıştı. Şimdi hayal gerçek olmuştu ama bu Alisa'yı tamin etmiyordu.

Alisa ne yaptığının farkında olmadan Ceasare'nin düğmelerini çözmeye koyuldu. Onun tenini, kaslarını parmaklarının altında hissetti. Ceasare'yi arzuluyordu ve bedenini bu erkeğe teslim etmeye hazırды.

Aniden Ceasare geri çekildi.

-Hayır! Diye bağırdı.

Alisa'nın yüzünde hüznü anlamı görünce ekledi:

-Hayır, yapamam.

Alisa doğrularak dizlerini çenesine çekti. Gözünden damlayan bir yaş kendine bir yol çizerek yanağından aşağı süzüldü. Alisa Ceasare'nin gözlerine bakmak için cesaretini topladı ve:

-Neden? Diye sordu. Ne yaptım?

Ceasare son derece yumuşak bir hareketle Alisa'nın alnına düşen saçları geriye itti.

-Hiçbir şey.Tersine... Sizi dünyadaki her şeyden daha çok arzuluyorum.

-Anlayamıyorum.

Ceasare onu öpmek isteyince Alisa geri çekildi. Ceasare de üstelemedi.

-Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Sizinle yatmak istemediğimi farz edelim.

-Neden? Diye sordu Alisa sakin bir sesle.

Ceasare bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu.

-Çünkü asla tam olarak bana ait olamayacağınızı biliyorum, Alisa. Eğer az önce o adımı atacak

olsaydım, sizi bir daha bırakacak gücü kendimde bulamazdım. Kendinizi sakın suçlamayın. Biz ayrı dünyaların insanlarıyız, Alisa.

Onlar konuşurken Alisa'nın atı yanlarına geldi. Ceasare Alisa'nın ata binmesine yardım etti.

-Eve dönün.

Alisa'nın yüreği sıkıştı. Ceasare'yi terk etmek istemiyordu. Gerçek tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Yaşamı boyunca ilk kez mutluluğu paylaşacağı bir erkeğe rastlamıştı, ama o erkek Alisa'yı geri çeviriyordu.

-Siz benle gelmiyor musunuz? Diye sordu boğazı sıkışarak.

-Ben sonra gelirim. Haydi, şimdi gidin.

Alisa ilerledi.

Ceasare hiç kıılmıdamadan elleri öylece göğsünün üstünde kenetledi, Alisa'yı seyretti. Ta ki, ağaçlar Alisa'yı kapatarak, Onu görmesini engelleyene dek...

DEVAM EDECEK.

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 18, 2006, 10:10:30 ÖÖ

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alisa o gece ancak birkaç saat uyuyabildi. Yatağında bir o yana, bir bu yana dönüyor, gün boyunca olanları düşünüyordu. En ince ayrıntısına dek olayların derinine iniyor, ama her seferinde kafasını kurcalayan sorular yanıtsız kalıyordu.

Sabahın ilk ışıkları odasına dolduğunda hiçbir sorununa çözüm bulamadığı gibi kaygısı da artmıştı. Konferans üyeleriyle yapacağı röportaj buradaki varlığının tek nedeniydi. Alisa bu röportajdan vazgeçmeyi düşündü. Ama bunun bir çözüm yolu olamayacağını biliyordu. Yenilgiyi önceden kabul etmek kişiliğine aykırıydı. Öncelikle Ceasare'yle olan durumunu aydınlatması gerekiyordu. Kaçmakla, duygularına gem vuramazdı. Bu duyguları nasıl tanımlayabilirdi? Geçici bir heves mi, yoksa doğal bir ihtiyaç mı? o anları hatırladıkça her seferinde titrediğine göre ikinci çözümlene daha mantıklıydı. Ceasare'yle karşı karşıya gelmek onu hem kokutuyor, hem de Ceasare'yi görmek için can atıyordu.

Ağzına tek lokma yemek koymadı. Sabahın erken saatlerinde, ellerini mavi eteğinin cebine sokarak bahçede yürüyüşe çıktı. Ayakları onu Ceasare'nin yatak odasına sürükledi. Kapıyı vurmak için elini kaldırdı, ama hemen geri çekti. Cesareti yoktu. Koşar adımlarla oradan uzaklaştı. Ceasare'nin kapısı önünde yakalanmak istemiyordu.

Büyük malikane de sanki kimseler yoktu, eve sessizlik hakimdi. Hiçbir gürültü bu sessizliği bozmuyordu. Alisa bahçede gölgelik bir yere sığındı. Yumuşak yastıkların üzerine oturdu. Düşüncelerini sıraya koymak istiyordu. O sırada mermerin üstünde ayak sesleri duydu.

Ceasare bahçeden geçiyordu. Alisa güneş ışınlarının altında Ceasare'nin sakallı yüzünü, yorgun yüz hatlarını gördü. Belli ki geceyi o da uykusuz geçirmişti. Ceasare hiç tereddüt etmeden Alisa'yı kolları arasına aldı. Alisa artık olanlara anlam veremiyordu. Tüm içtenliğiyle ellerini Ceasare'nin boynuna kenetledi ve başını onun omzuna yasladı.

-Ceasare, dedi. Eler oluyor?

Ceasare geri çekilerek derin bir iç çekti.

-Hiç.Uyumadım, yorgunum. Bu sabah çok güzelsin Alisa.

Alisa Ceasare'yi yeterince tanıyordu. Şu anda ona başka bir soru soramayacağını biliyordu.

-Size güzel bir kahvaltı hazırlayayım, dedi.

Ceasare buruk bir gülüncükle:

-Hiçbir şey yiyecek halim yok, dedi. Sadece yatağa uzanıp uyumak istiyorum.

Sonra geri dönerek uzaklaştı. Alisa şaşkındı.

-Günaydın!

Arkasında Kate'nin sesini duydu.

-Ceasare'yle siz bugün daha iyi anlaşıyor gibisiniz.

Yaşlı kadın Alisa'yı iki yanağından öptü.

-Siz burada mıydınız? Dedi Alisa Kate'in az önceki sahneyi görmüş olabileceğini düşünerek.

-Tersini söylemesine rağmen, Ceasar'nin kahvaltı etmek istediğinden eminim, dedi Kate.

-Ama dedi ki...

-Erkekler genellikle düşündüklerinin tersini söyler, dedi Kate. Şimdi mutfağa koşun.Teresa size yardım eder.

Teresa'nın yardımıyla Alisa bir tepsi içine pişmiş yumurta, jambon, kızarmış ekmek ve bir fincan da sıcak kahve yerleştirdi. Sonra elinde tepsiyle Ceasare'nin odasına yöneldi. Bu kez tereddüt etmeden kapıya vurdu.

-Girin.

Ceasare'yi belinde dolanmış havluyla görünce içeri girip girmemek arasında tereddüt etti.Göğsünün üstünde hala birkaç damla su vardı.

-Fikrinizi değiştirmiş olabileceğinizi düşündüm. Gücünüzü toplamanız için size kahvaltı getirdim, dedi Alisa tepsiyi yatağın yanındaki sehpa koyarken.

Ceasare yatağa uzandı. Dirseğiyle gözlerini kapatarak:

-Bana annelik yapmaktan vazgeçin, Alisa dedi.

Alisa hafifçe öne eğilerek Ceasare'nin dirseğini geri çekti ve gözlerine bakmas için onu zorladı.

-Bugüne kadar bastırdığım bütün duyguların su yüzüne çıkmasına neden oldunuz bay Alvaro... sadece annelik içgüdüsu bunlara dahil değil.

Alisa'nın itirafı üzerine Ceasare'nin dudaklarında bir gülücük belirdi.

-Güldürmeyin beni. Çok yorgunum.

Ceasare yüzünü duvar tarafına döndü. Düzgün soluk alışları uyuduğunu kanıtlayana dek genç kadın Ceasare'yi seyretti. Sonra parmak uçlarına basarak odadan çıktı.

Gün monoton bir şekilde geçti. Akşama doğru hareketsizlik Alisa'nın canına tak dedi. Daha fazla zaman kaybetmemek için eline bloknotunu alarak havuzun yanına oturdu. Salvador üzerine yazacağı yazı için sözlerini sıralamaya koyuldu.

-Çalışmak için geç bir vakit seçmişsiniz! Dedi Miguel.

Alisa onu bir gülüçükle karşıladı. Yumşak karakterli Miguel'in sohbeti belki can sıkıntısının geçmesini sağladı.

-Yemek vakti geldi mi?

-Daha bir saat var. Sanırım bu akşam baş başa yemek yiyeceğiz dedi Miguel göz kırparak.

Servis başladan önce size kur yapmayacağıma söz veriyorum.

Miguel'in tatlı sohbeti Alisa'nın hoşuna gidiyordu.

-Şu sıra bana gerekli tek insan sizsiniz, dedi Alisa.

-Ben mi? diyerek Miguel şaşkınlığını belirtti. Ama... neler oluyor?

-Unutalım bunu, dedi Alisa zayıflığına kızarak. Nerede saklanıyordunuz, anlatın bakalım. Gün boyunca sizi hiç göremedim.

-Toprakla ilgileniyordum. Senin bu dönemlerinde kahve ağaçları büyük özen isterler.

-Dünden beri içtiğim kahvenin tadı demek bu yüzden nefis!

Miguel bu iltifattan hoşlandı.

-Amerikalılar genellikle bizim kahvemizi beğenmezler, dedi. Çok sert bulurlar. Ama siz farklısınız. Bunu hemen anlamıştım.

-Kahve üretimi çok mu?

-Eskisi kadar değil. Ceasare kahve alanlarının çoğunu tarım ürünlerine devretti. Buğday daha az para getiriyor, ama çiftçiler bu sayede yiyeceklerini temin edebiliyorlar. İhtiyaçlarını dışardan sağlayamayacak kadar fakirler.

-Miguel, Ceasare bu gece neredeydi?

Miguel bu soruyu duymamazlıktan geldi, ama Alisa üsteledi.

-Size bir soru sordum Miguel.

-Neden bu konuyla ilgileniyorsunuz?

Sessizce evden çıkan Ceasare yanlarına gelerek oturdu.

Miguel'in cevabını oda bekliyordu.

-Sadece merak, dedi Alisa.

Ceasare bakışlarını Alisa'dan ayırmadan Miguel'e sordu.

-Ona sır verebileceğimize inanıyor musun?

Şimdi iki adam da dikkatle Alisa'ya bakıyorlardı.

-Anlayabileceğini sanıyorum, dedi Miguel.

-İltifatınız için teşekkürler.

Ceasare söz aldı.

-Size anlatacaklarımızı hiçbir yerde tekrarlamayacağınıza ve gazetede yayınlamayacağınıza söz vermenizi istiyorum.

-Söz, dedi Alisa.

Ceasare bir süre tereddüt ettikten sonra hikayesine başladı.

-Miguel ve birkaç dostla beraber gerillalardan zarar gören ailelere bir yardım kampanyası açmak istiyoruz. Kimse onların ihtiyaçlarıyla ve ilaçlarıyla ilgilenmiyor. Bu zavallı insanlar yasal yollarla hükümete başvurmaktan da çekiniyorlar. Öte yandan hükümetin yardımını kabul edecek olsalar bile bir misillemeye karşılaşılabileceklerinden eminler.

-Onlara siz mi yardım elini uzatmaya karar verdiniz?

-Evet, kendi olanaklarımızla.

-Parayı nereden sağladınız?

-Hepimiz fedakarlığı göze aldık. Savaşın vahşetini bir bilseydiniz, onların durumunu anlardınız.

-Bu gece beni de beraberinizde götürün.

Olmaz. Savaş bölgesine gideceğiz. Sizi böyle tehlikeye sokamam.

-Yani bana yasak mı koyuyorsunuz?

-Alisa, diyerek Ceasare tekrar söze başladı. Grubumuz da bir düzine erkekle onlara yardım eden kadınlar var. Bu bir oyun değil. Herkes kendi hayatını ortaya koyarak, sefalet içinde yaşayan bu insanları kurtarmaya çalışıyor. Daha önce de söylediğim gibi benim evimde yaşadığınız sürece siz her türlü tehlikeye karşı korumak ve savunmak zorundayım. Ayrıca bu konuda deneyimsiz biri olduğunuz için diğerlerinin işini zorlaştırabilirsiniz.

Alisa birden telaşa kapıldı. Kendini bir dramın ortasında bulmak istemiyordu.

-Kate nerede? Diye sordu Ceasare aniden.

-Geceyi San Salvador'da geçiriyor, dei Miguel.

Miguel Ceasare'yle İspanyolca bir şeyler konuştuktan sonra oradan uzaklaştı. Alisa konuşulandıktan hiçbir şey anlamamıştı.

-Sanırım baş başa bir yemek yiyeceğiz, dedi Ceasare. Miguel bir randevusu olduğunu tamamen unutmuş.

O sırada elinde bir aperatif tepsiyle hizmetkarlardan biri yanlarında gözükte. Ceasare iki kadehe beyaz şarap doldurduktan sonra kendi kadehini kaldırarak:

-Mutluluğa, dedi.

İçkisinden bir yudum aldı. Alisa onu taklit etmeden önce:

-Kimin mutluluğuna? Diye sordu.

Sizinki ve benimki ama ayrı ayrı.

Ceasare içinde mezelerin bulunduğu tepsiyi Alisa'ya uzatarak:

-Bundan tadın, dedi. Bunu Salvador'dan başka hiçbir yerde yiyemezsiniz. Adları pupusas'dır.

-Harika! Diye bağırdı Alisa. Neden yapıyor?

-Peynir zeytin yağında eziliyor. Sadece una bulanarak ızgarada kızartılıyor.

-Neredeyse yemek yapmayı bildiğinizi sanacağım.

-Yapmayı bildiğim çok şey car, küçük Amerikalı. Santraç oynar mısınız?

-Evet.,

-İyi mi?

-Bana meydan mı okuyorsunuz?

-Bir anlamda evet.

Ceasare bardakları Alisa'da puspusların bulunduğu tepsiyi aldı.

Ceasare'nin çalışma odasına gittiler. Şöminede odunlar çıtırdıyordu.

İlk hamlelerini zorlanmadan yaptılar. Ama çok geçmeden oyun zorlaştı. Alisa santraç tahtasının üzerine eğilmiş, bu düşünceli erkeğe baktı. Bir gece önceki yorgunluğun izleri hala yüzündeydi.

Alisa tüm kalbiyle ona yardım etmek istiyordu. Onca tehlikeye rağmen Ceasare'nin yılmaması genç kadının ona duyduğu saygıyı daha da artırıyordu.

-Çok ilginç bir insansınız, Bay Alvaro, dedi Alisa sessizliği bozarak.

Ceasare cevap vermek için başını kaldırdı.

-Bütün insanlar gibi. Onlardan farkım yok.

-Bu yetmez. Sizin hakkınızda her şeyi bilmek istiyorum.

Alisa bu sözcüklerin ağzından nasıl döküldüğüne kendi de şaşırdı. Yine düşünmeden konuşmuştu, ama artık geri dönezdi.

-Daha önce hiç aşık oldunuz mu? Bazen evliliği düşündüğünüz oluyor mu? Beyninizin içine girip her düşüncenizi öğrenmek isterdim.

Ceasare açık yanıt vermekten çekindi.

-Yonulunu şaşırırsınız. Birkaç gün sonra Senyora Conchetta ile görüşmenizi sağlayacağım. Bu ülkeden gittikten sonra beni unutursunuz.

Bu söz üzerine Alisa'nın boğazı sıkıştı.

-Bundan emin değilim ,dedi.

Ceasare bu cavptaki hüzünlü anlamı sezerek şaşırdı. Alisa'nın yanağını okşadı. Bir süre sessizce birbirine baktılar. Az sonra telefonun ziliyle sessizlik bozuldu. Alisa Ceasare'nin telefonu açmasını engellemek istedi. Sonunda Ceasare telefonu açtı. Yüzünden anlaşıldığına göre karşısındaki ses pek iyi haber vermiyordu. Ceasare hiç konuşmadan karşısındakini dinliyordu. Telefonu kapattıktan sonra Alisa'ya dönerek:

-Geç oldu, dedi. Yatmadan önce yemeğinizi yemekle acele etmelisiniz.

Alisa'nın dudaklarında kaygılı bir gülücük belirdi. Ceasare'nin yanına gitti.

-Ne oldu?

-İki doktorumuz tehlikede.

Ceasare masanın başından kalkarak kapıya gitti. Tam dışarı çıkmak üzereyken durdu ve Alisa'nın yanına geri döndü. Genç kadının yüzünü avuçları arasına alarak ona baktı.

-Alisa, ben ne olacağım?

Alisa'nın cevap vermesine fırsat bırakmadan dışarı çıktı.

Şöminede bir odun çıtırdadı. Alevler santraç taşlarının üstüne yansıyor, çeşitli şekiller meydana getiriyordu. Alisa aynı soruyu kendine de sordu. Onsuz ne yapacaktı?

Yemek salonuna geçerek kendisi için hazırlanmış yemekten bir, iki lokma aldı. Sanki boğazında bir düğüm vardı, lokmaları yutamıyordu. Yeniden Ceasare'nin çalışma odasına döndü.

Saat ilerlemişti. Buna rağmen Alisa yatıp uyumak istemiyordu. Ceasare'nin sağ salim eve döndüğünü görmeden önce, uyuması imkansızdı. Kütüphanelerden tarihi bir eser olarak deri kanepeye oturdu. Vakit ilerliyor, sözcükler Alisa'nın önünde dans ediyor, ama genç kadın onları birbirine bağlayamıyordu. Akıllı başka yerdeydi. Gecenin karanlığında kim bilir nerede, Ceasare hangi tehlikeye burun burunaydı?

Yorgunluk Alisa'yı etkisi altına aldığı anda Ceasare gözüktü. Alisa'nın ellerinden kayan kitap haliya düşmüştü. Ceasare de en az Alisa kadar bitkindi. Ceketini çıkararak kendini Alisa'nın yanına, kanepeye bıraktı. Kolunu Alisa'nın omzuna atarak onu kendine çekti.

-Neden yatmadınız? Diye azarladı genç kadını.

-Uykum yoktu.

-Ben de aynı şeyi söylemek isterdim.

Ceasare derin bir iç çekerek başını Alisa'nın saçlarına gömdü.

-Hemen yatağa girin, dedi Alisa.

-Yatağa gidecek kadar bile gücüm yok.

Alisa Ceasare'yi bu denli yakınında hissetmekten sonsuz bir mutluluk duydu. Ceasare'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Ceasare yavaşça gülümsedi.

-Neden gülüyorsunuz? Diye sordu Alisa.

-Sabahın saat üçünde uysal, şefkatli bir kadının kolları arasındayım, ama onunla sevişemeyecek kadar yorgunum.

Alisa geri çekilerek Ceasare'yi kanepeye uzanmaya zorladı.

-Saçmalamayı bırakın ve uyuyun, dedi.

Sonra iskemlelerden birini üstünde gördüğü battaniyeyi yavaşça Ceasare'nin üzerine örttü.

-Dikkatli olun Matmazel Kendall, beni kötü şeylere alıştırıyorsunuz. Yakında siz olmadan hayatımı yönlendiremeyeceğimi hissediyorum.

Ceasare'nin gözleri kapandı.

Alisa onun uyumasını seyretti. Uyku, Ceasare'nin yüz hatlarını yumuşatmış, sanki onu gençleştirmişti. Dizlerini çenesine dek çekerek, erkeği seyretmeye devam etti. Ansızın içinde bir rahatlık hissetti. Ceasare'ye olan sevgisi git gide büyüyordu. Er yada geç ortaya çıkacak huzursuzlukları düşünmek istemiyordu. Şu an için, yaşamını birden bire değiştiren bu buluştan daha önemli hiçbir şey yoktu. Alisa bu erkekten başkasına ait olamazdı ama... Ceasare sadece ülkesine aitti. Vatanına beslediği sevgi, aralarına girebilecek herhangi bir kadına karşı duyacağı hislerden çok daha güçlüydü. Alisa şu birkaç gün boyunca Ceasare'nin de kendine karşı ilgisiz olmadığını anlamıştı, ama Ceasare kendini bu aşkın büyüsüne kaptıracak biri değildi. Birlikte yaşadıkları anlar belki mutlu bir sona ulaşamayacaktı, ama her ikisi de bu günleri yaşamları boyunca unutmayacaklardı.

Ertesi sabah Alisa yatağında uyandı. Birisi, büyük olasılıkla Ceasare, uykusu sırasında onu yatağına taşımıştı.

Kaybedecek bir tek dakikası bile yoktu. Röportajın en can alıcı noktaları bu evde bulunuyordu. Ceasare'nin gizli kalmasını istediği planlar değildi bunlar... ama Chicago'da doğup, orta Amerika'nın sefalet içindeki mahallelerinde yaşadıkdan sonra yeniden bu malikaneye dönen Kate'nin hikayesi çok ilginçti. Alışılmışın dışındaki bu tür öyküler her zaman okuyucunun hoşuna giderdi. Le Globe bu yazıyı yayınlamayı kabul etmese bile Alisa sevdiği erkek hakkında yazmaktan sonsuz bir mutluluk duyacaktı.

Alisa havuzun kenarında şemsiyelerden birinin altına oturdu. Henüz topu topu üç satır yazmıştı ki Antonio Rojas yanına geldi. Belki bu sayede Antonio onu rahatsız etmekten çekinir, geri dönerdi.

-Günaydın! Nasıl gidiyor?

-Günaydın, diye cevap verdi Alisa başını kağıdından kaldırmadan.

Antonio yanına oturdu. Alisa'nın kalemimi elinden alarak uzağa fırlatmaya yeltendi.

-Antonio, lütfen kalemimi geri verin. Çalışmak istiyorum, sizinle oyun oynamaya niyetim yok.

-Kaleme karşılık bir öpücük isterim.

Günümüzde bu tür saçmalıklar kur sayılıyor.

-Samimi olarak konuşuyorum, sizi öpmek için içimde hiçbir istek yok, dedi Alisa. Şimdi kalemimi verin.

Alisa'nın soğukkanlılığı Antonio'yu şaşırttı. Kalem hoşnutsuz bir ifadeyle genç kadına uzattı.

-Başka kadınlar daha bile fazlasını isterler benden, dedi Antonio kendinden emin bir edayla.

-o halde neden gidip onları bulmuyorsunuz?

-Eğer kendinizi Ceasare'ye saklamak niyetindeyseniz hesaplarınız yanlış. Sizin gibi bir kadınla Ceasare ne yapabilir ki!

Alisa alaylı bakışlarını Antonio'ya dikti.

-Halbuki siz, Ceasare'nin tersine...

-Kadınlara nasıl davranılacağını bilirim.

-Desenize kadınlar şanslı!

-mesela siz... diye söze başladı Antonio imalı bir sesle.

İlk dakikalardaki tatsız ortam yerini bir gülünçlüğe bıraktı.

-Kadınların sizi çok komik bulduklarından eminim.

Antonio bu sözleri bir iltifat gibi kabul etti.

-Size doğruyu söylüyorum ban inanıp inanmamak size kalmış. Ceasae'ye aşık olun, göreceksiniz göz yaşlarınız hiç dinmeyecektir. Sizden önce başka kadınlar da bu oyunu oynadılar. Hepsi de şimdi pişmanlar. Ne istiyorsunuz? Bu adamın hayatında aşka yer yok. Sanırım bana hak veriyorsunuz. Ceasare'nin hayatında size de yer yok.

Antonio'nun ağzından çıkan her sözcük bir hançer gibi Alisa'nın yüreğine saplanıyordu.

-Duygusal hayatım hiçbir şekilde sizi ilgilendirmez, Antonio dedi.

Antonio ayağa kalkarak son bir kez daha genç kadını baştan aşağı süzdü.

-Siz bilirsiniz. Ben sadece sizi ikaz etmek istedim. Ceasare sizi bıraktığında, arta kalan parçaları toplamak için ben burada olacağım.

Alisa onun uzaklaşmasını izledi. Ne iğrenç bir adamdı! Ama bu adamın ağzından çıkan sözcükler , acı gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya sermişti. Alisa'nın yazmaya niyetlendiği öykü beş satırı geçemedi.

DEVAM EDECEK.

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 19, 2006, 12:24:35 ÖS

DOKUZUNCU BÖLÜM

Az sonra Ceasare, Alisa, Kate ve Miguel yemekte buluştular.yemek boyunca Alisa çok soğuktu, hatta bakışlarını da hep kaçırıyor, Ceasare'yle göz göze gelmekten çekiniyordu. Aslında Ceasare'nin durumu da ondan pek farklı değildi. Masadaki diğer insanların tüm çabalarına rağmen yemek renkli geçmedi.

Alisa'nın tek düşündüğü bir an önce Senyora Conchetta'yla o röportajı yapmaktı. Ondan sonra buradan ayrılacak, çok uzaklara gidecekti.

Son lokmasını da ağzına attıktan sonra izin isteyerek sofradan kalktı. Ceasare onun niyetinin ne olduğunu anlamış gibi Alisa'yla aynı anda masayı terk etti. Alisa'yı kolundan tutarak, masadakilere döndü ve:

-Bizi bağışlayın, dedi. Konuşmamız gerekiyor.

Ceasare Alisa'yı çalışma odasına götürdükten sonra kapıyı arkalarından kapattı. Ciddi bir sesle:

-Ne oluyor? Alisa diye sordu.

Alisa onun kollarına dokunarak

-Ne demek istiyorsunuz? Diye sordu.

-Ne demek istediğimi biliyorsunuz.

-Ah! Yemek boyunca bakışlarımı sizden kaçırdığım için rahatsız olduk.

-Gülünç olmayın.Eski Alisa değilsiniz. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum.

Alisa odanın öteki ucuna yürüdü. Kalbi son hızla çarpıyordu.

-İşimi çok zorlaştırıyorsunuz, dedi.

-Hangi işinizi? Anlatın.

Alisa'nın gerçeği itiraf etmesi çok zordu. Sözcükler dudaklarını yakıyordu.

Ceasare onun omuzlarını tutarak:

-Konusun benimle, dedi yumuşak bir sesle.

Neden bu kadar uysal, neden bu kadar kibar? Eğer kendini daha soğuk gösterse Alisa'nın açıklama yapması da kolaylaşacaktı. Alisa onu daha önce hiç bu denli yakışıklı, müşfik görmemişti. Sözcükler ağzından dökülmeye başladığında Ceasare'ye bakma gücünü kendinde bulamadı.

-Sizi seviyorum. O televizyon programındaki ilk karşılaşmamızdan beri sizi seviyorum. Önceleri

bunu kendime itiraf edemiyor, gerçekten kaçıyordum. Buraya gelişimin bir rastlantı sonucu olmadığını siz de biliyorsunuz. Kaderimiz bunu gerektiriyordu.ama bizi birbirimizden ayıran pek çok noktalar var. Birlikte yaşayamayacak kadar ayrı dünyalara ait olduğumuzu biliyorum. Ceasare pencereye yaslanmış, dinliyordu. Gözleri gecenin karanlığına takılmıştı. Sonunda donuk bir sesle cevap verdi.

-Haklısınız. Bu geçici heves ne yazık ki ikimizi de tatmin etmez. Size verebilecek başka bir şeyim de yok. Bizim gibi birbirinden farklı insanların arasında evliliğin sözü bile edilemez.

İşte her şey söylenmişti. Düşler bir bir uçup gittiler.

Ceasare Alisa'ya yaklaştı.

-Biz bahtsız bir aşık çiftiz,Alisa.

Bir an alnını Alisa'nın alnına yasladıktan sonra tek sözcük etmeden dışarı çıktı.

Alisa günlerdir boğazını tıkayan göz yaşlarına hakim olamadı.

Ceasare birkaç gün boyunca hiç ortalıkta gözükmedi. Gitmeden önce Alisa'ya bıraktığı notta Jose'nin onu Senyora Conchetta'nın yanına götürüleceğini yazmıştı. Bu karşılaşma Le Globe'da daha önce hiç yayınlamamış bir yazı türünün konusunu oluşturacak ve halkta bir bomba etkisi bırakacaktı. Bunca zaman bekledikten sonra Alisa böyle bir sonuçla karşılaşmaya hazırды ama şimdi eve dönmesi gerekiyordu. Yirmi dört saat sonra, genç gazeteci uçağın içinde olacaktı.

Alisa havuzun kenarında Kate'le birlikte kahvaltı ediyordu. İki kadın arasında alışılmadık bir sessizlik vardı. Kate yavaşça eline dokunduğunda Alisa irkilerek, dalmış olduğu düşüncelerinden sıyrıldı.

-Ne düşünüyorsunuz güzelim? Son günlerde adeta bir boşlukta dolaşır gibisiniz. Yoksa düşünceleriniz torunumla mı ilgili?

Alisa'nın gözleri kaygı doluydu.

-Nerede, Kate? Diye sordu. Gideli bir hafta oluyor.

-San Salvador'da. Orada bir dairesi var.

-bana hiç söz etmemişti.

Kate başını salladı.

-Ah! Siz ikiniz! Size bir fikir vermemi ister misiniz?

-Evet, nedir?

-Ülkeden ayrılmadan önce, gidip Ceasare'yi orada bulun. Gözlerinizde okuduğumu ona da itiraf etmekten çekinmeyin.

-Zaten biliyor, dedi Alisa buruk bir sesle. Belki de bunun yüzünden geri dönmek istemiyor.

-Çocuk olmayın. Benim deneyimlerime güvenin, bu büyük şansı değerlendirmelisiniz. Sonra pişman olursunuz. Tabii Ceasare de.

Alisa tereddüt ediyordu. Ceasare'yi bir kez daha göreceğini hiç düşünmemişti. Ama benliğinin derinliklerinde hep bu istekle yanıp tutuşuyordu.

-Bana arabanızı verir misiniz?

Yaşlı kadın arabanın anahtarlarını uzattı. Alisa ayağa kalkarak, eteğini çekti, saçlarına çeki düzen verdi. Kapıyı açtığında Ceasare'nin yüzündeki anlamın ne olacağını merak ediyordu.

-İnsan içine çıkabilecek durumda mıyım? Diye sordu Kate'e.

Kate gülümsedi.

-Harika görünüyorsunuz.

Alisa vermesi gereken kararı vermiş olmanın mutluluğuyla hafifledi, gönlü rahattı. Çevik adımlarla bahçeyi geçerek, garaja doğru ilerledi. Henüz direksiyona geçmişti ki, Kate'in elinde bir kağıtla ona doğru koştuğunu gördü.

-Adresle onu bulmanız daha kolay olur.

Ceasare'yi görme isteğiyle yanıp tutuşan Alisa, o telaş arasında Ceasare'nin nerede oturduğunu sormayı unutmuştu.

-Anayoldan ayrılmamaya bakın, dedi Kate. San Miguel'e girmemenizi öneririm. Birkaç gündür savaş o bölgeye kaymış durumda.

Alisa dönemece sapsmadan önce, dikiz aynasında Kate'nin el salladığını gördü.

Yol bitmek bilmiyordu. San Salvador'un merkezine geldiğinde trafik iyice sıkıştı ve arabalar adım

adım ilerlemeye başladılar. Kate'nin çizdiği plan son derece açıktı. Alisa planı izleyerek şehrin biraz dışında zengin bir mahalleye geldi. Cıvardaki bütün evler lüks bir görünüm içindeydi. Adrese göre Ceasare'nin evi dört katlı bir apartmandaydı. Alisa arabasını park ettikten sonra birkaç dakika dışarıda oyalandı. Gücünü toplamaya çalıştı, son derece tedirgindi. Camlı kapıyı açıp içeri girdiğinde kapıcı yanına geldi. Alisa ziyaretinin nedenini ona açıkladı.

Kapıcı :

-Kendisi bir saat önce gitti matmazel, dedi.

Alisa bir anda umutsuzluğa kapılarak, gözlerini kocaman açtı. Bu olasılığı hiç düşünmemişti. Onun umutsuz yüz ifadesi karşısındaki kapıcı genç kadına acıyarak:

-Bir dakika bekleyin, dedi holün sonundaki koltukları göstererek.

Birkaç dakika gözden kaybolduktan sonra elinde bir fincan kahveyle geri döndü.

-Bürosuna telefon ettim, dedi. Sizi arayacak, matmazel...

-Kendal, Alisa Kendall.

Kapıcı sanki bu adı daha önce duymuş gibi başını salladı.

-Bekleyecek misiniz?

-Sadece birkaç dakika.

Kapıcı hafifçe öne eğilerek genç kadını selamladıktan sonra:

-Harika, dedi. İzninizle.

Yalnız kalınca Alisa yine kendinden şüphelenmeye başladı. Ceasare kendini bu şekilde erkeğe sunan kadın hakkında neler düşünürdü? Fincanı sertçe yanındaki sehpa bırakarak ayağa kalktı. Kafasında bir tek düşünce vardı. Gitmek. Buraya gelmekle büyük bir hata işlemişti.

Kapıcıya haber vermeye gerek görmeden dışarı çıktı.

Arabaya bindiğinde alnını direksiyona dayadı. Kafası bomboştu, bacakları titriyordu. Birden bire kapı açıldı. Alisa başını kaldırıncaya Ceasare'yle göz göze geldi. Uzun bir süre bakiştılar. Sonunda sessizliği bozan Ceasare oldu.

-Yana kayın, dedi.

-Pardon?

-Direksiyona ben geçiyorum.

-Alisa yan koltuğa geçti. Delivce bir sevinç benliğini kaplamıştı. Ceasare geri dönmüştü... onun için!. Alisa bağırarak, şarkı söylemek istiyordu. Ama bütün bunları yapmak yerine son derece yumuşak bir sesle:

-Nereye gidiyoruz? Diye sordu.

Ceasare cevap olarak arabayı kaldırımın kenarına durdurdu ve genç kadına dönerek, onun yüzünü avuçları arasına aldı ve öpücüklerle boğmaya başladı. Sonunda dudakları birleştiğinde Alisa sonsuz bir mutluluk duydu. Az sonra Ceasare geri çekildi.

-Sizi uzun zamandır bekliyordum!

-Geleceğimi nereden bildiniz? Diye sordu Alisa fısıltıyla.

-Ümit ediyordum.

-Ya yanılmış olsaydınız?

Ceasare genç kadının alnına bir öpücük kondurarak:

-O zaman ben size gelirdim, dedi.

Bu küçük içten itiraf, Alisa'nın günlerdir kafasını kurcalayan düşleri açığa vurmasına neden oldu.

-Siz gittikten sonra korkunç bir korkuya kapıldım. Sürekli bana söylediğiniz son sözcükleri tekrarlıyordum. Aşkımızı hapse mahkum eden sanki o sözcüklerdi, hep kulaklarımda çınlayıp suruyorlardı. Sizinle konuşmak, ya da sadece sesinizi duymak içi her şeyimi vermeye hazırdım. Oysa siz bana hiçbir mesaj bırakmamıştınız, telefonda etmiyordunuz...

Ceasare Alisa'nın bu ciddi itirafından etkilenerek genç kadını kollarıyla sardı.

-Birkaç gün sizden uzak kalmamın bana iyi geleceğini sandım. Ama hiç de kolay olmadı.

-yarın dönüyorum.

-Biliyorum. Gidene kadar benimle kalın. Son gününüzün her anını benimle yaşamınızı istiyorum.

Ceasare'yle kalmak en büyük isteği değil miydi? Sonunda düşünce ve duygularını Ceasare'ye açıklamak yürekliliğini göstermişti. Artık sözcüklerin bir değeri yoktu. Alisa'nın cevabı pembeleşen yanaklarındaydı.

Ceasare bu cevabı okuduktan sonra kontak anahtarını çevirerek motoru çalıştırdı. Tamamen birbirlerine ait olmak için birkaç saatleri vardı.

-Nereye gidiyoruz? Diye sordu Alisa ikinci kez.

Bu kez sesinde meraklı bir sabırsızlık tonu vardı.

-Size tasvir edemeyeceğim kadar güzel bir yerde yemek yemeye, dedi Ceasare.

Araba ananas tarlalarının arasında yol alıyordu. El Cango kasabasından geçerlerken Alisa yolun ortasındaki evcil hayvanlara şaşkın gözlerle baktı. Sonunda Hotel del Lago'ya vardılar.

Ceasare arabayı gölge bir yere park etti.

Otel San Salvador'un en büyük dağı olan Santa Anna'nın yamacına kurulmuştu. Coatepeque gölünün kıyısındaydı. Alisa masaya oturduğunda nefis manzarayı uzun bir süre seyretmeden edemedi. Sanki gölün çevresinde noktalar halinde hareketsiz küçük barakalar serpilmişti.

-Yengeç avcıları, dedi Ceasare. Ömürleri bu barakalarda geçer.

Garson yanlarına gelmişti. Ceasare yemekleri ısmarladı. Sonra koltuğuna gömülerek Alisa'yı süzmeye başladı.

-Beni aramaya gelmekle büyük bir cesaret örneği gösterdiniz, dedi.

-Buraya gelmeme yürekliliğini gösteremediğim için sizi aramaya karar verdim, diyerek Alisa içten bir itirafta bulundu.

Garson önlerine sıcak çorba dolu birer tabak bıraktı.

-Ceasare.

Alisa tabağın içindekileri yutmakla yutmamak arasında tereddüt ediyordu.

-Bir gün Amerika Birleşik devletleri'ne gelmeyi düşünüyor musunuz?

-Hayır. En azından yakın bir gelecekte değil. Buradaki görevlerimi henüz yerine getirmiş değilim.

Beni anlamaya çalışın, Alisa.

-Ya daha sonra, ülkede savaş bittiğinde?

->Yeniden eski düzeni kurmak uzun yıllar sürecektir.

Bu karanlık görünüm, Alisa'yı umutsuzluğa sürükledi. Şu anda yaşanan anın ardında onları birleştirecek bir gelecek vardı. Alisa tabağını geri iterek:

-Ceasare size ait olmak istiyorum, dedi.

Ceasare cevap olarak masanın üzerine bir miktar para bırakarak, Alisa'nın ayağa kalmasına yardım etti. Birbirlerine sarılarak arabaya doğru ilerlediler.

Dönüş yolu boyunca hiç konuşmadılar. İkisi de birkaç dakika sonra bir daha dönüşü olmayan bir yolda birleşeceklerini biliyorlardı. Ama ikisi de sonucun nereye varacağını öğrenmek istemiyorlardı.

Ceasare'nin dairesine girdiklerinde hiç konuşmadan ve hareket etmeden, öylece ayakta durarak birbirlerine baktılar. Şimdiden bu sessizliğin uyumuyla birleşmişlerdi. İkisi de bu uyumu yok etmemek için konuşmamayı tercih ettiler. Alisa bir adım öne çıktı. Ceasare kollarını açınca genç kadın başını onun omzuna yasladı. Ceasare usulca Alisa'nın ayaklarını yerden kesti ve genç kadını kucağına alarak yatak odasına doğru ilerledi. Alisa'nın uzun mavi eteği bacaklarının arasında dalgalanıyor ve genç kadın Ceasare'nin yumuşak el temaslarını teninde hissediyordu.

Ceasare omzuyla kapıyı açtı. Üzeri beyaz pikeyle örtülü geniş bir yatak camlı bölmenin tam karşısında duvar tarafına yerleştirilmişti. Ceasare Alisa'yı sandığı gibi yatağın üstüne bırakmadı. Tam karşısında yere indirdi ve dudaklarını genç kadının boynuna götürdü. Alisa başından ayak ucuna dek tir tir titrerken Ceasare onun bluzunun düğmelerini çözüyordu. Alisa'nın ince bluzu yuvarlak göğüslerini ortada bırakarak yere düştü. Ceasare parmaklarıyla göğüslerine dokunduğunda Alisa kanının ısındığını hissetti.

Bu kez Alisa Ceasare'nin gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Sonunda geniş omuzları ve düz karnı ortaya çıktığında ellerini Ceasare'nin tüylerle kaplı olan göğüs kafesine götürdü.

Ceasare onu yatağa sürüklüyordu. Alisa sırt üstü yatağa uzandığında, kollarını öne uzatarak Ceasare'yi kendine çekmek istedi. Vücutlarının temasını hissetmek istiyordu. Ama Ceasare'nin acelesi yoktu. Sanki bir sanat eserinin karşısındaymiş gibi genç kadının göğüs uçlarını, boynunun ipeksi tenini okşadı. Ancak sonra ellerini eteğin altına doğru kaydırıldı.

Şimdi ikisi de çıplaktılar. Alisa daha fazla bekleyemeyeceğini hissetti. Bedenini Ceasare'ye yazladı. Ceasare'yi arzuluyordu.

Ceasare onun dudaklarını araladı. Alisa artık kendini bu erkeğe teslim etmeye hazırdı.şimdi... hafifçe inledi, kendini sevdiği erkeğe bırakmaktan sonsuz bir haz duydu. Telefonun sesi büyüğü bozdu. Ceasare başını yastığa gömerek öfkeyle homurdandı. Sehpanın üzerindeki telefon hala çalışıyordu. Sonunda Ceasare ahizeyi kaldırdı. Aynı çalışma odasında olduğu gibi burada da fazla konuşmadı. Telefonu kapadığında Alisa onun gözlerinde aynı kaygı dolu ifadeyi gördü.

Ceasare Alisa'ya baktı. Sonra eğilerek onu öptü. Alisa Ceasare'nin gideceğini sezmekte gecikmedi.

-Seni terk etmek zorundayım Alisa. Bana ihtiyaçları var.

Alisa buna hazırlıklıydı. Ama yine de Ceasare'yi bırakmak istemiyordu. Yalvaran sesiyle:

-Benimle kal, dedi.

-Bunu bende çok istiyorum. Hayatta her şeyden çok bunu arzuluyorum. New York'a döneceğini bilmek bile bana acı veriyor.

-Ya burada kalırsam?

Ceasare başını Alisa'nın göğsüne yaslayarak genç kadının saçlarını okşadı.

-Buna dayanamazsın seni mutsuz görmek istemiyorum.

Ceasare giyinmeye başladı.

-Sana telefon etmeye çalışacağım. New York'a dönmeden önce seni bir daha görebileceğimi sanmıyorum.

Ceasare bir kez daha eğilerek Alisa'yı öpmek istedi. Ama genç kadın başını çevirdi. Yeniden Ceasare'ye bağlanarak acı çekmek istemiyordu.

-Elveda Alisa.

Alisa onun gidişini görmemek için başını yastığa gömdü. Kapının sertçe kapandığını duydu. Çok geçmeden de uzaklaşan arabanın motor homurtusu kulaklarına geldi. Yaşamında, hiçbir erkeği bu denli severek acı çekeceğini düşünmemişti.

Uykuya daldı. Telefonun sesiyle uyandığında şafağın ilk ışıklarının odanın içinde dolmuş olduğunu gördü. Araya Ceasare olmalıydı. Alisa heyecanla ahizeyi kaldırdı.

-Alo?

-Alisa? Ben Miguel. Ceasare orada mı?

-Birkaç saat önce gitti.

-O halde çoktan San Miguel'e varmış olmalı.

-Nereye gittiğini bana söylemedi.

Alisa bir an Kate'nin söylediklerini hatırladı.

-Savaş o bölgeye kaymış durumda, değil mi?

-Evet, hem de çok şiddetli. Doktorlarımızdan biri tutuklandı.

Alisa'nın damarlarındaki kan çekildi. O burada uyurken, Ceasare hayatını tehlikenin tam artasına atmıştı. Telefonu kapatarak aceleyle giyindi. Kate'nin arabası park yerinde duruyordu. Haritaya bir göz atan Alisa Sam Müguel'in yerini buldu. Ceasare'nin tepkisi ne olursa olsun, onun yanında olmak istiyordu.

Aralarında yaklaşık elli kilometrelik bir mesafe vardı. Yol çukurlarla kaplıydı. Alisa'nın bu bozuk yolda ilerlemesi çok güç oluyordu.

Yolun henüz üçte birini almıştı ki, lastiklerden birinin patlamış olduğunu fark etti. Alisa arabayı yana çekerek arka bagajı açtı. Fakat yedek lastik bulamadı. Kate yedek lastiği daha önce kullanmış olmalıydı ve yerine de yenisini koymayı unutmuştu. Alisa çevresine bakındı. Gecenin karanlığında yol daha da ısız gözüküyordu. Yol boyunca hiçbir arabaya rastlamamış olduğunu hatırladı. Ne bir ses nede bir hareket sessizliği bozuyordu. Ne yapacaktı? Geldiği yolu geri dönerek bir tamirci mi aramalıydı, yoksa San Miguel'e doğru yürümeli miydi? İkinci çözümü daha mantıklı buldu.

Beş kilometre sonra gücünü yitirerek durmak zorunda kaldı. Ayakları su toplamıştı, bacakları titriyordu. Yolun kıyısındaki taşlardan birine oturarak sandaletlerini çıkardı. Bu lüks ayakkabılar yürüyüşe uygun olmadığından kötü yol şartlarından etkilenmişler, neredeyse delik deşik olmuşlardı. Ayaklarına hafif bir masaj yapınca acısı biraz diner gibi oldu.

Ceasare onu görmekten pek hoşnut olmayacaktı. Hatta Alisa'ya kızabilirdi. Alisa bunu kabullenmeye hazırdı, ne de olsa Ceasare ondan daha güçlüydü. Ama Alisa da başka türlü davranamazdı.

DEVAM EDECEK

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young
Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 20, 2006, 12:28:27 ÖS

DOKUZUNCU BÖLÜM

Az sonra Ceasare, Alisa, Kate ve Miguel yemekte buluştular. yemek boyunca Alisa çok soğuktu, hatta bakışlarını da hep kaçırıyor, Ceasare'yle göz göze gelmekten çekiniyordu. Aslında Ceasare'nin durumu da ondan pek farklı değildi. Masadaki diğer insanların tüm çabalarına rağmen yemek renkli geçmedi.

Alisa'nın tek düşündüğü bir an önce Senyora Conchetta'yla o röportajı yapmaktı. Ondandan sonra buradan ayrılacak, çok uzaklara gidecekti.

Son lokmasını da ağzına attıktan sonra izin isteyerek sofradan kalktı. Ceasare onun niyetinin ne olduğunu anlamış gibi Alisa'yla aynı anda masayı terk etti. Alisa'yı kolundan tutarak, masadakilere döndü ve:

-Bizi tanıştırayın, dedi. Konuşmamız gerekiyor.

Ceasare Alisa'yı çalışma odasına götürdüktan sonra kapıyı arkalarından kapattı. Ciddi bir sesle:

-Ne oluyor? Alisa diye sordu.

Alisa onun kollarına dokunarak

-Ne demek istiyorsunuz? Diye sordu.

-Ne demek istediğimi biliyorsunuz.

-Ah! Yemek boyunca bakışlarınızı sizden kaçırdığım için rahatsız olduk.

-Gülünç olmayın. Eski Alisa değilsiniz. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum.

Alisa odanın öteki ucuna yürüdü. Kalbi son hızla çarpıyordu.

-İşimi çok zorlaştırıyorsunuz, dedi.

-Hangi işinizi? Anlatın.

Alisa'nın gerçeği itiraf etmesi çok zordu. Sözcükler dudaklarını yakıyordu.

Ceasare onun omuzlarını tutarak:

-Konuşun benimle, dedi yumuşak bir sesle.

Neden bu kadar uysal, neden bu kadar kibar? Eğer kendini daha soğuk gösterse Alisa'nın açıklama yapması da kolaylaşacaktı. Alisa onu daha önce hiç bu denli yakışıklı, müşfik görmemişti. Sözcükler ağzından dökülmeye başladığında Ceasare'ye bakma gücünü kendinde bulamadı.

-Sizi seviyorum. O televizyon programındaki ilk karşılaşmamızdan beri sizi seviyorum. Önceleri bunu kendime itiraf edemiyor, gerçekten kaçıyordum. Buraya gelişimin bir rastlantı sonucu olmadığını siz de biliyorsunuz. Kaderimiz bunu gerektiriyordu.ama bizi birbirimizden ayıran pek çok noktalar var. Birlikte yaşayamayacak kadar ayrı dünyalara ait olduğumuzu biliyorum. Ceasare pencereye yaslanmış, dinliyordu. Gözleri gecenin karanlığına takılmıştı. Sonunda donuk bir sesle cevap verdi.

-Haklısınız. Bu geçici heves ne yazık ki ikimizi de tatmin etmez. Size verebilecek başka bir şeyim de yok. Bizim gibi birbirinden farklı insanların arasında evliliğin sözü bile edilemez.

İşte her şey söylenmişti. Düşler bir bir uçup gittiler.

Ceasare Alisa'ya yaklaştı.

-Biz bahtsız bir aşık çiftiz,Alisa.

Bir an alnını Alisa'nın alnına yasladıktan sonra tek sözcük etmeden dışarı çıktı.

Alisa günlerdir boğazını tıkayan göz yaşlarına hakim olamadı.

Ceasare birkaç gün boyunca hiç ortalıkta gözükmedi. Gitmeden önce Alisa'ya bıraktığı notta Jose'nin onu Senyora Conchetta'nın yanına götürceğini yazmıştı. Bu karşılaşma Le Globe'da daha önce hiç yayınlamamış bir yazı türünün konusunu oluşturacak ve halkta bir bomba etkisi bırakacaktı. Bunca zaman bekledikten sonra Alisa böyle bir sonuçla karşılaşmaya hazırdı ama şimdi eve dönmesi gerekiyordu. Yirmi dört saat sonra, genç gazeteci uçağın içinde olacaktı.

Alisa havuzun kenarında Kate'le birlikte kahvaltı ediyordu. İki kadın arasında alışılmadık bir sessizlik vardı. Kate yavaşça eline dokunduğunda Alisa irkilerek, dalmış olduğu düşüncelerinden sıyrıldı.

-Ne düşünüyorsunuz güzelim? Son günlerde adeta bir boşlukta dolaşır gibisiniz. Yoksa düşünceleriniz torunumla mı ilgili?

Alisa'nın gözleri kaygı doluydu.

-Nerede, Kate? Diye sordu. Gideli bir hafta oluyor.

-San Salvador'da. Orada bir dairesi var.

-bana hiç söz etmemişti.

Kate başını salladı.

-Ah! Siz ikiniz! Size bir fikir vermemi ister misiniz?

-Evet, nedir?

-Ülkeden ayrılmadan önce, gidip Ceasare'yi orada bulun. Gözlerinizde okuduğumu ona da itiraf etmekten çekinmeyin.

-Zaten biliyor, dedi Alisa buruk bir sesle. Belki de bunun yüzünden geri dönmek istemiyor.

-Çocuk olmayın. Benim deneyimlerime güvenin, bu büyük şans değerlendirmelisiniz. Sonra pişman olursunuz. Tabii Ceasare de.

Alisa tereddüt ediyordu. Ceasare'yi bir kez daha göreceğini hiç düşünmemişti. Ama benliğinin derinliklerinde hep bu istekle yanıp tutuşuyordu.

-Bana arabanızı verir misiniz?

Yaşlı kadın arabanın anahtarlarını uzattı. Alisa ayağa kalkarak, eteğini çekti, saçlarına çeki düzen verdi. Kapıyı açtığı anda Ceasare'nin yüzündeki anlamın ne olacağını merak ediyordu.

-İnsan içine çıkabilecek durumda mıyım? Diye sordu Kate'e.

Kate gülümsedi.

-Harika görünüyorsunuz.

Alisa vermesi gereken kararı vermiş olmanın mutluluğuyla hafifledi, gönlü rahattı. Çevik adımlarla bahçeyi geçerek, garaja doğru ilerledi. Henüz direksiyona geçmişti ki, Kate'in elinde bir kağıtla ona doğru koştuğunu gördü.

-Adresle onu bulmanız daha kolay olur.

Ceasare'yi görme isteğiyle yanıp tutuşan Alisa, o telaş arasında Ceasare'nin nerede oturduğunu sormayı unutmuştu.

-Anayoldan ayrılmamaya bakın, dedi Kate. San Miguel'e girmemenizi öneririm. Birkaç gündür savaş o bölgeye kaymış durumda.

Alisa dönemece sapmadan önce, dikiz aynasında Kate'nin el salladığını gördü.

Yol bitmek bilmiyordu. San Salvador'un merkezine geldiğinde trafik iyice sıkıştı ve arabalar adım adım ilerlemeye başladılar. Kate'nin çizdiği plan son derece açıktı. Alisa planı izleyerek şehrin biraz dışında zengin bir mahalleye geldi. Cıvardaki bütün evler lüks bir görünüm içindeydi. Adrese göre Ceasare'nin evi dört katlı bir apartmandaydı. Alisa arabasını park ettikten sonra birkaç dakika dışarıda oyalandı. Gücünü toplamaya çalıştı, son derece tedirgindi. Camlı kapıyı açıp içeri girdiğinde kapıcı yanına geldi. Alisa ziyaretinin nedenini ona açıkladı.

Kapıcı :

-Kendisi bir saat önce gitti matmazel, dedi.

Alisa bir anda umutsuzluğa kapılarak, gözlerini kocaman açtı. Bu olasılığı hiç düşünmemişti. Onun umutsuz yüz ifadesi karşısındaki kapıcı genç kadına acıyarak:

-Bir dakika bekleyin, dedi holün sonundaki koltukları göstererek.

Birkaç dakika gözden kaybolduktan sonra elinde bir fincan kahveyle geri döndü.

-Bürosuna telefon ettim, dedi. Sizi arayacak, matmazel...

-Kendal, Alisa Kendall.

Kapıcı sanki bu adı daha önce duymuş gibi başını salladı.

-Bekleyecek misiniz?

-Sadece birkaç dakika.

Kapıcı hafifçe öne eğilerek genç kadını selamladıktan sonra:

-Harika, dedi. İzinizle.

Yalnız kalınca Alisa yine kendinden şüphelenmeye başladı. Ceasare kendini bu şekilde erkeğe sunan kadın hakkında neler düşünürdü? Fincanı sertçe yanındaki sehpa bırakarak ayağa kalktı. Kafasında bir tek düşünce vardı. Gitmek. Buraya gelmekle büyük bir hata işlemişti.

Kapıcıya haber vermeye gerek görmeden dışarı çıktı.

Arabaya bindiğinde alnını direksiyona dayadı. Kafası bomboştu, bacakları titriyordu. Birden bire kapı açıldı. Alisa başını kaldırıncaya Ceasare'yle göz göze geldi. Uzun bir süre bakıştılar. Sonunda sessizliği bozan Ceasare oldu.

-Yana kayın, dedi.

-Pardon?

-Direksiyona ben geçiyorum.

-Alisa yan koltuğa geçti. Delivce bir sevinç benliğini kaplamıştı. Ceasare geri dönmüştü... onun için!. Alisa bağırarak, şarkı söylemek istiyordu. Ama bütün bunları yapmak yerine son derece yumuşak bir sesle:

-Nereye gidiyoruz? Diye sordu.

Ceasare cevap olarak arabayı kaldırımın kenarına durdurdu ve genç kadına dönerek, onun yüzünü avuçları arasına aldı ve öpücüklerle boğmaya başladı. Sonunda dudakları birleştiğinde Alisa sonsuz bir mutluluk duydu. Az sonra Ceasare geri çekildi.

-Sizi uzun zamandır bekliyordum!

-Geleceğimi nereden bildiniz? Diye sordu Alisa fısıltıyla.

-Ümit ediyordum.

-Ya yanılmış olsaydınız?

Ceasare genç kadının alnına bir öpücük kondurarak:

-O zaman ben size gelirdim, dedi.

Bu küçük içten itiraf, Alisa'nın günlerdir kafasını kurcalayan düşleri açığa vurmasına neden oldu.

-Siz gittikten sonra korkunç bir korkuya kapıldım. Sürekli bana söylediğiniz son sözcükleri tekrarlıyordum. Aşkıma hapse mahkum eden sanki o sözcüklerdi, hep kulaklarımda çınlayıp suruyorlardı. Sizinle konuşmak, ya da sadece sesinizi duymak içi her şeyimi vermeye hazırdım. Oysa siz bana hiçbir mesaj bırakmamıştınız, telefonda etmiyordunuz...

Ceasare Alisa'nın bu ciddi itirafından etkilenerek genç kadını kollarıyla sardı.

-Birkaç gün sizden uzak kalmamın bana iyi geleceğini sandım. Ama hiç de kolay olmadı.

-yarın dönüyorum.

-Biliyorum. Gidene kadar benimle kalın. Son gününüzün her anını benimle yaşamınızı istiyorum.

Ceasare'yle kalmak en büyük isteği değil miydi? Sonunda düşünce ve duygularını Ceasare'ye açıklamak yürekliliğini göstermişti. Artık sözcüklerin bir değeri yoktu. Alisa'nın cevabı pembeleşen yanaklarındaydı.

Ceasare bu cevabı okuduktan sonra kontak anahtarını çevirerek motoru çalıştırdı. Tamamen birbirlerine ait olmak için birkaç saatleri vardı.

-Nereye gidiyoruz? Diye sordu Alisa ikinci kez.

Bu kez sesinde meraklı bir sabırsızlık tonu vardı.

-Size tasvir edemeyeceğim kadar güzel bir yerde yemek yemeye, dedi Ceasare.

Araba ananas tarlalarının arasında yol alıyordu. El Cango kasabasından geçerken Alisa yolun ortasındaki evcil hayvanlara şaşkın gözlerle baktı. Sonunda Hotel del Lago'ya vardılar.

Ceasare arabayı gölge bir yere park etti.

Otel San Salvador'un en büyük dağı olan Santa Anna'nın yamacına kurulmuştu. Coatepeque gölünün kıyısındaydı. Alisa masaya oturduğunda nefis manzarayı uzun bir süre seyretmeden edemedi. Sanki gölün çevresinde noktalar halinde hareketsiz küçük barakalar serpilmişti.

-Yengeç avcıları, dedi Ceasare. Ömürleri bu barakalarda geçer.

Garson yanlarına gelmişti. Ceasare yemekleri ısmarladı. Sonra koltuğuna gömülerek Alisa'yı süzmeye başladı.

-Beni aramaya gelmekle büyük bir cesaret örneği gösterdiniz, dedi.

-Buraya gelmeme yürekliliğini gösteremediğim için sizi aramaya karar verdim, diyerek Alisa içten bir itirafta bulundu.

Garson önlerine sıcak çorba dolu birer tabak bıraktı.

-Ceasare.

Alisa tabağın içindekileri yutmakla yutmamak arasında tereddüt ediyordu.

-Bir gün Amerika Birleşik devletleri'ne gelmeyi düşünüyor musunuz?

-Hayır. En azından yakın bir gelecekte değil. Buradaki görevlerimi henüz yerine getirmiş değilim.

Beni anlamaya çalışın, Alisa.

-Ya daha sonra, ülkede savaş bittiğinde?

->Yeniden eski düzeni kurmak uzun yıllar sürecektir.

Bu karanlık görünüm, Alisa'yı umutsuzluğa sürükledi. Şu anda yaşanan anın ardında onları birleştirecek bir gelecek vardı. Alisa tabağını geri iterek:

-Ceasare size ait olmak istiyorum, dedi.

Ceasare cevap olarak masanın üzerine bir miktar para bırakarak, Alisa'nın ayağa kalmasına yardım etti. Birbirlerine sarılarak arabaya doğru ilerlediler.

Dönüş yolu boyunca hiç konuşmadılar. İkisi de birkaç dakika sonra bir daha dönüşü olmayan bir yolda birleşeceklerini biliyorlardı. Ama ikisi de sonucun nereye varacağını öğrenmek istemiyorlardı.

Ceasare'nin dairesine girdiklerinde hiç konuşmadan ve hareket etmeden, öylece ayakta durarak birbirlerine baktılar. Şimdiden bu sessizliğin uyumuyla birleşmişlerdi. İkisi de bu uyumu yok etmemek için konuşmamayı tercih ettiler. Alisa bir adım öne çıktı. Ceasare kollarını açınca genç kadın başını onun omzuna yasladı. Ceasare usulca Alisa'nın ayaklarını yerden kesti ve genç kadını kucağına alarak yatak odasına doğru ilerledi. Alisa'nın uzun mavi eteği bacaklarının arasında dalgalanıyor ve genç kadın Ceasare'nin yumuşak el temaslarını teninde hissediyordu.

Ceasare omzuyla kapıyı açtı. Üzeri beyaz pikeyle örtülü geniş bir yatak camlı bölmenin tam karşısında duvar tarafına yerleştirilmişti. Ceasare Alisa'yı sandığı gibi yatağın üstüne bırakmadı. Tam karşısında yere indirdi ve dudaklarını genç kadının boynuna götürdü. Alisa başından ayak ucuna dek tir tir titrerken Ceasare onun bluzunun düğmelerini çözüyordu. Alisa'nın ince bluzu yuvarlak göğüslerini ortada bırakarak yere düştü. Ceasare parmaklarıyla göğüslerine dokunduğunda Alisa kanının ısındığını hissetti.

Bu kez Alisa Ceasare'nin gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Sonunda geniş omuzları ve

düz karnı ortaya çıktığında ellerini Ceasare'nin tüylerle kaplı olan göğüs kafesine götürdü. Ceasare onu yatağa sürüklüyordu. Alisa sırt üstü yatağa uzandığında, kollarını öne uzatarak Ceasare'yi kendine çekmek istedi. Vücutlarının temasını hissetmek istiyordu. Ama Ceasare'nin acelesi yoktu. Sanki bir sanat eserinin karşısındaymış gibi genç kadının göğüs uçlarını, boynunun ipeksi tenini okşadı. Ancak sonra ellerini eteğin altına doğru kaydırıldı.

Şimdi ikisi de çıplaktılar. Alisa daha fazla bekleyemeyeceğini hissetti. Bedenini Ceasare'ye yazladı. Ceasare'yi arzuluyordu.

Ceasare onun dudaklarını araladı. Alisa artık kendini bu erkeğe teslim etmeye hazırdı.şimdi... hafifçe inledi, kendini sevdiği erkeğe bırakmaktan sonsuz bir haz duydu. Telefonun sesi büyüğü bozdu. Ceasare başını yastığa gömerek öfkeyle homurdandı. Sehpanın üzerindeki telefon hala çalışıyordu. Sonunda Ceasare ahizeyi kaldırdı. Aynı çalışma odasında olduğu gibi burada da fazla konuşmadı. Telefonu kapadığında Alisa onun gözlerinde aynı kaygı dolu ifadeyi gördü.

Ceasare Alisa'ya baktı. Sonra eğilerek onu öptü. Alisa Ceasare'nin gideceğini sezmekte gecikmedi.

-Seni terk etmek zorundayım Alisa. Bana ihtiyaçları var.

Alisa buna hazırlıklıydı. Ama yine de Ceasare'yi bırakmak istemiyordu. Yalvaran sesiyle:

-Benimle kal, dedi.

-Bunu bende çok istiyorum. Hayatta her şeyden çok bunu arzuluyorum. New York'a döneceğini bilmek bile bana acı veriyor.

-Ya burada kalırsam?

Ceasare başını Alisa'nın göğsüne yaslayarak genç kadının saçlarını okşadı.

-Buna dayanamazsın seni mutsuz görmek istemiyorum.

Ceasare giyinmeye başladı.

-Sana telefon etmeye çalışacağım. New York'a dönmeden önce seni bir daha görebileceğimi sanmıyorum.

Ceasare bir kez daha eğilerek Alisa'yı öpmek istedi. Ama genç kadın başını çevirdi. Yeniden Ceasare'ye bağlanarak acı çekmek istemiyordu.

-Elveda Alisa.

Alisa onun gidişini görmemek için başını yastığa gömdü. Kapının sertçe kapandığını duydu. Çok geçmeden de uzaklaşan arabanın motor homurtusu kulaklarına geldi. Yaşamında, hiçbir erkeği bu denli severek acı çekeceğini düşünmemişti.

Uykuya daldı. Telefonun sesiyle uyandığında şafağın ilk ışıklarının odanın içinde dolmuş olduğunu gördü. Araya Ceasare olmalıydı. Alisa heyecanla ahizeyi kaldırdı.

-Alo?

-Alisa? Ben Miguel. Ceasare orada mı?

-Birkaç saat önce gitti.

-O halde çoktan San Miguel'e varmış olmalı.

-Nereye gittiğini bana söylemedi.

Alisa bir an Kate'nin söylediklerini hatırladı.

-Savaş o bölgeye kaymış durumda, değil mi?

-Evet, hem de çok şiddetli. Doktorlarımızdan biri tutuklandı.

Alisa'nın damarlarındaki kan çekildi. O burada uyurken, Ceasare hayatını tehlikenin tam artasına atmıştı. Telefonu kapatarak aceleyle giyindi. Kate'nin arabası park yerinde duruyordu. Haritaya bir göz atan Alisa Sam Müguel'in yerini buldu. Ceasare'nin tepkisi ne olursa olsun, onun yanında olmak istiyordu.

Aralarında yaklaşık elli kilometrelik bir mesafe vardı. Yol çukurlarla kaplıydı. Alisa'nın bu bozuk yolda ilerlemesi çok güç oluyordu.

Yolun henüz üçte birini almıştı ki, lastiklerden birinin patlamış olduğunu fark etti. Alisa arabayı yana çekerek arka bagajı açtı. Fakat yedek lastik bulamadı. Kate yedek lastiği daha önce kullanmış olmalıydı ve yerine de yenisini koymayı unutmuştu.

Alisa çevresine bakındı. Gecenin karanlığında yol daha da ısız gözüküyordu. Yol boyunca hiçbir arabaya rastlamamış olduğunu hatırladı. Ne bir ses nede bir hareket sessizliği bozuyordu. Ne yapacaktı? Geldiği yolu geri dönerek bir tamirci mi aramalıydı, yoksa San Miguel'e doğru yürümeli miydi? İkinci çözümü daha mantıklı buldu.

Beş kilometre sonra gücünü yitirerek durmak zorunda kaldı. Ayakları su toplamıştı, bacakları titriyordu. Yolun kıyısındaki taşlardan birine oturarak sandaletlerini çıkardı. Bu lüks ayakkabılar yürüyüşe uygun olmadığından kötü yol şartlarından etkilenmişler, neredeyse delik deşik olmuşlardı. Ayaklarına hafif bir masaj yapınca acısı biraz diner gibi oldu.

Ceasare onu görmekten pek hoşnut olmayacaktı. Hatta Alisa'ya kızabilirdi. Alisa bunu kabullenmeye hazırdı, ne de olsa Ceasare ondan daha güçlüydü. Ama Alisa da başka türlü davranamazdı.

ONUNCU BÖLÜM

Uzakta bir araba farının soluk ışığını görür gibi oldu ama hemen sonra ışık kayboldu. Ama Alisa o ışığı gördüğünden emindi. Elini kaldırıp varlığını belli ederek, yardım istemeli miydi? Yoksa kötü bir rastlantıyla karşılaşmamak için bir köşeye sinip saklanmalıydı?

İleride bir araba olduğu kesindi. Alisa ne yapacağına karar veremediği için hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi yürümeye devam etti.

Araba son hızla yanından geçtikten sonra, yüz metre ileride korkunç bir lastik sesiyle durdu.

Aynı anda bir patlama sesi duyuldu. Belirli aralıklarla devam eden patlamalar Alisa'nın kulaklarında yankılandı. Bir füze ıslık çalarak havaya yükseldi. Alisa ayın füzenin küçük bir paraşüt yardımıyla tekrar toprağa düştüğünü gördü. Etrafa yayılan ışıktaki Alisa kendine yaklaşan Ceasare'yi seçti.

-Alisa! Diye bağırdı Ceasare koşarken. Yere yat!

Alisa patlayan mitralyözlerin farkında değilmiş gibi yolun ortasında adeta mermer bir heykel gibi duruyordu. Tehlike artık onun için bir önem taşımıyordu, sevdiği erkeği bulmuştu.

Ceasare bir sıçrayışta öne atılarak Alisa'nın üstüne kapaklandı ve onu yere yatırdı. Birbirlerine sarılmış bir halde oradaki çukurların birine yuvarlandılar. Tam zamanıydı. Önce bir patlama sesi duyuldu, ardından da etrafı turuncu bir ışık kümesi kapladı. Başlarını tekrar yukarı kaldırdıklarında Ceasare okkalı bir küfür savurdu.

-Ne oluyor? Diye sordu Alisa Ceasare'ye biraz daha sokularak.

-Kurşunlardan biri arabama isabet etti. Nasılsın? Yaralanmadın ya?

Genç kadın başını hayır anlamında salladı. Ağızını açıp bir şeyler söylemeye niyetlendiğinde Ceasare öne uzanarak eliyle onun ağızını kapattı. Üstlerinde, yoldan bir takım sesler geliyordu. Alisa korkuya kapılarak soluğunu tuttu. Herhalde yoldakiler üstlerine ateş eden adamlardı.

Alisa onları hiç gitmeyecek sandı. Aradan kim bilir kaç saat geçmişti? Sonunda Alisa ile Ceasare etrafta kimsenin kalmadığına inandılar ama hareket etmeye bile cesaret edemiyorlar, hala çukurdan çıkamıyorlardı.

Ceasare tehlikenin geçtiğine kani olduğunda doğrularak, öfkesini dışı vurdu.

-Buraya gelmekle büyük bir delilik ettin!

Alisa Ceasare'nin öfkesini frenlemek için mantıklı bir neden bulmaya çalıştı. Sonunda:

-Sadece sana yardım etmek istiyordum,dedi.

Ceasare Alisa'nın saçlarına karışmış kum taneciklerini silkmeye çalışarak:

-Bravo! Dedi. Biraz daha geç kalsaydım, ikimizde ölmüş olacaktık!

-Farkında değildim. Özür dilerim.

Ceasare karşılık vermeden Alisa'nın kalkmasına yardım etti. Alisa çukurun yamacını Ceasare'nin ardından çıktı. Ceasare yardım etmek için ona elini bile uzatmıyordu. Geldiğinden beri ilk kez savaşın acımasızlığı Alisa'yı etkilemişti. Bugüne kadar savaşın dışında kendi küçük sorunlarıyla ilgilenmiş olduğu için kendini ayıpladı:

-Buraya nasıl geldin? Diye sordu Ceasare.

-Arabayla.

-Nerede?

-Birkaç kilometre geride, lastiği palak ve yedek lastiği de yok.

Ceasare hoşnutsuz bir ifadeyle:

-O halde yürüyeceğiz, dedi.

Alisa son derece yorgun olmasına rağmen Ceasare'ye karşı koymadı.

Yoldan ayrılarak, tarlalara daldılar. Kendilerini büyük bitkilerin ardına saklamaya dikkat ediyorlardı. Yaklaşık bir saat boyunca bu şekilde ilerlediler. Alisa bir robottan farksızdı.

Ceasare'nin izini kaybetmemeye çalışıyordu. Ceasare ise arkasına dönmeden, hatta yavaşlamadan ilerliyordu. Az sonra terk edilmiş izlenimi veren küçük bir barakaya vardılar.

Tahta kapı Ceasare'nin ilk tekmesinde açıldı.

Ceasare bir kibrit çaktı. Tavandan aşağı bir gaz lambası sarkıyordu. Lambanın mavi alevleri odaya dolduğunda Alisa sefalet içindeki bu eve göz gezdirdi. Üzeri hayvan resimleriyle işli tahta bir sandık ve pamuklu şilteden oluşan bir yer yatağı evin tek dekorasyonuydu.

-Bu evde oturanlar nerede? Diye sordu Alisa?

-Savaşın etkisiyle kaçmış olmalılar, dedi Ceasare. Etraf sakinleşince geri döneceklerdir.

Ceasare elini sandığa daldırarak, yörenin motifleriyle süslenmiş iki battaniye çıkardı.

Battaniyeleri yatağın üstüne bırakarak lambayı söndürdü.

-Ne yapıyorsun? Diye sordu Alisa.

-Işığı yanık tutarak buradaki varlığımızı herkese belli etmemeliyiz, dedi.

-Uzan.

Ceasare de yanına uzanarak Alisa'nın üstüne battaniyeye örttü. Bir süre birbirlerine dokunmaya cesaret edemeden, hareketsiz yattılar. Sonra da Ceasare kolunu Alisa'nın omzuna atarak onu kendine çekti. Alisa başını Ceasare'nin göğsüne yasladığında bütün korkusunu, kendilerini bekleyen tehlikeyi unuttu.

Ceasare'nin sesi karanlıkta yükseldi.

-Alisa?

-evet.

-Eğer yine başlayacak olursan dayağı yersin.

-Peki bayım.

Ceasare onun gülümsediğini görmedi.

-İyi geceler.

-İyi geceler.

Fazla yorgun oldukları için iyi uyuyamadılar. Bir ara Ceasare'nin sert bir hareketi Alisa'yı uyandırdı. Ceasare yatağa oturmuştu. Pencereden süzülen ay ışığı onun terli yüzünü aydınlatıyordu. Alisa Ceasare'nin yanağını okşadı.

-Ne oluyor?

Ceasare titriyordu.

-Seni uyandırdığım için özür dilerim.

-Kabus mu gördün?

-Önemi yok. Sen uyumana bak, dedi Ceasare aksi bir sesle.

Ama hemen bu aksiliğine pişman olarak genç kadını kendine çekti ve başını Alisa'nın saçlarına gömdü.

-Ceasare?

-Nerede olduğumu artık bilemiyorum. Hep senin yüzünden.

Ceasare doğrularak battaniyeyi Alisa'nın üstüne çekti.

-Şimdi uyu, küçüğüm.

-Ya sen?

Ceasare genç kadının dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

-Beni düşünme biraz sonra dönerim.

Ceasare sözünü tutmadı. Alisa ertesi sabah uyandığında yanında onu göremedi. Dehşete düşerek dışarı koştu. Evden birkaç metre uzakta, Ceasare bir ağaç kütüğüne oturmuş düşüncelere dalmıştı. Alisa hiçbir gürültü yapmadı, ama Ceasare onun varlığını hissederek başını çevirdi.

-Günaydın.

Sesi yumuşaktı.

Alisa durakladı.

-Günaydın.

-Yola çıkmalıyız. Anayola varmak için epey yürümemiz gerekecek.

Alisa onun yüzüne baktı. Genç kadının alnı birden bire kıvrılmıştı. Ceasare eskisi gibi değildi.

Sanki aralarında gece boyunca bir duvar örülmüştü.

-Ceasare?

Ceasare başını ters tarafa çevirdi.

-Lütfen Alisa, şimdi olmaz.

-Ama...

-Yeter, diyerek Ceasare onun sözünü kesti.

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkarak uzaklaştı. Alisa onun peşinden koşmasaydı, sanki Ceasare onu terk edecek gibiydi! Alisa sandaletlerinin bağcıklarını bağlamaya çalışarak Ceasare'nin peşinden koşuyordu. Ceasare'nin yanına vardığında soluk soluğa kalmıştı.

-Ceasare, ne var?

Ceasare cevap vermeden yürümeye devam etti.

-Bana bir açıklama yapmak zorundasın.

Ceasare durarak başını genç kadına çevirdi.

-Buarada olmamalıydın.

-Tamam. Daha önce de gelmekle bir hata yaptığımı söyledim.

-Geldiğin gün, seni ülkene geri göndermeliydim, dedi Ceasare. İlk andan beri hayatımı mahvetmeye başladın.

Alisa Ceasare'nin bu bilinçsiz bencilliği karşısında ne yapacağını şaşırıyor. Kendisini düşündü.

Ceasare'yle karşılaştığından beri onun da hayatı alt üst olmuştu. Bağımsız, mutlu Alisa'dan eser kalmamıştı. Sesine sakın bir ton vermeye çalışarak:

-Ne yapmaya karar veriyorsunuz? Diye sordu.

-Sen geri dönüyorsun?

-Ya sen?

-Bazı sorunları halletmem gerekiyor. Bu akşam ben de dönerim. O zaman konuşuruz. Sonra sen gideceksin.

Hiç konuşmadan yürümeye devam ettiler. Az sonra taşlı bir yola geldiler. Ceasare yoldan geçen ilk arabayı durdurdu. Eski bir kamyonu bu. Şoför de altmış yaşlarında, babacan bir adamdı.

Ceasare onunla bir şeyler konuştu. Alisa konuşulanlardan hiçbir şey anlamamıştı, ama ayrılık vaktinin geldiğini biliyordu.

-Bu adam seni Finca'ya götürecektir. Oraya varır varmaz bavulunu hazırla. Ben bu akşam seni havaalanına götüreceğim.

Ceasare Alisa'nın kamyonu binmesine yardım ettikten sonra kapıyı kapadı. Alisa kirli camın ardından içi burkularak Ceasare'ye baktı. Ceasare şoföre bir şey söyleyince kamyon hareket etti.

Alisa başını cama yasladı.

Ceasare yolun ortasında kollarını birbirine kavuşturarak öylece durdu ve toz çıkararak uzaklaşam kamyonu baktı.

Alisa dağınık saçları, kirli yırtılmış giysileri ve yaşla dolu gözleriyle kendi kendinin gölgesi gibiydi.

Üç saat sonra kamyon malikanenin önünde durdu. Alisa ayapını yere basar basmaz, şoför onun teşekkür etmesine bile fırsat vermeden kamyonu yola sürdü. Alisa'yı Kate karşıladı:

-Aman Tanrım! Size ne oldu böyle? Diye bağırdı dehşetle.

-Size daha sonra anlatırım, dedi Alisa. Şimdi Kate'le uzun zuzn konuşacak durumda değildi.

Kate kaygılı bir yüz ifadesiyle genç kadının eve girişini izledi.

Alisa odasına varır varmaz soyundu. Sıcak su sinirlerine iyi geldi. Üzerindeki pisliği atmak istercesine defalarca sabunlandı. Buraya nasıl gelmişti.? Onca erkeğin arasında, neden özellikle Ceasare de Alvaro'yu seçmiş ve kaderini onunla birleştirmişti?

Alisa bornozuna sarıldıktan sonra bavulunu toplamaya başladı. Eşyalarını gelişi güzel bavula tıkiyordu. Yolculuk için kot pantolonuyla kırmızı bluzunu seçti. Belini de kalın bir kemerle sıktı. Ağır bavulu hole çıkardıktan sonra Kate'nin yanına gitti.

Kuzey tarafındaki salon bahçenin giriş tarafına açılıyordu. Kate resim yapmak için üzerine beyaz bir önlük giymişti, ama şimdi önlük boya lekeleriyle kaplıydı. Alisa onu kendini resmine vermiş bir halde buldu.

-Evet? dedi Kate.

Alisa hasır koltuklardan birine oturdu.

-Size açıklama yapmak zorundayım. Arabanız için telaşlanmayın, eğer değişen bir şey olmadıysa San Miguel yolunun kıyısında hala bekliyor.

-San Miguel mi? diye Kate şaşkınlığını belirtti. Orada ne işiniz vardı? San Miguel'e gitmemenizi size söylememiş miydim?

-Doğru. Ama artık bunların bir önemi yok. Ceasare ülkeyi terk etmemi istiyor.

Bu sözleri üzerine Kate yerinden fırladı.

-Bir dakika, bir dakika ! hiçbir şey anlamadım! Bunu size Ceasare mi söyledi?

-Bu şekilde açık açık söylemedi, ama olaylar ortada...

-Hangi olaylar?

-Birine bavulunu toplamasını söylerseniz ,bu ne anlama gelir?

-En azından sizi kovduğu anlama gelmez!

-Beni havaalanına götürecek... uçağa bindiğimi kendi gözleriyle görmek istiyor herhalde.

-Belki de sizle özel olarak konuşmak için bir bahanedir.

Alisa elini alnına götürdü. Sanki bir anda yaşlanmıştı.

-Yaşamını onunla paylaşmamı istemiyor.

Kte iskemlesinden kalkarak genç kadına yaklaştı ve kollarıyla onu sardı.

-Haydi cesaret! Sizi tanıyamıyorum, ne oldu size? Sizi etkilemelerine izin vermeyin, kendinizi savunun! Alisa Kendall, Le Globe'nin ünlü gazetecisi kendini böyle koy vermemeli. Samimi olun, bırakın yüreğinizin sesini Ceasare de dinlesin.

Kate'in nasihatleri Alisa'nın kulaklarında çınladı. Yaşlı kadının sözleri altında yatan gerçek inkar edilemezdi. Alisa yaşamın katı gerçeklerine göğüs germeyi bilen bir kadındı, ama şimdi mutluluğunun konusu olduğu bu durumda kendini savunamıyordu. Oysa bu kişiliğine aykırıydı.

Ayağa kalktı.Kapıdan çıkmadan önce son bir kez daha Kate'e dönerek:

-Korkunç bir gün olacağına benzer, dedi.

Yaşlı kadın ona içtenlikle gör kırptı. Ona göre Alisa'yla Ceasare birbirleri için yaratılmışlardı. Eğer bunu anlamıyorlarsa hata sadece kendilerine aitti.

Alisa tahminlerinde yanılmamıştı. Saatler geçmek bilmiyordu. En korkuncuysa yemek zamanıydı. Yarı aralık kapıdan holdeki bavullarını görürken nasıl hiçbir şey olmamış gibi diğer insanlarla sohbet edebilirdi?

Yemek biter bitmez Ceasare'nin odasına giderek odanın bir ucundan öteki ucuna yürümeye başladı, bir yandan da Ceasare'ye neler söyleyeceğini düşünüyordu.

Sonunda uzamış sakalı, yorgun yüzüyle Ceasare'yi gördüğünde sanki dili tutuldu. Hiç konuşamıyordu.

Ceasare ceketini iskemlenin üstüne fırlatarak masanın kenarına oturdu.

-Çoktan gittiğini sanıyordum, dedi Alisa'ya

-ben...

Alisa gücünü toplamak için büyük çaba sarf etti.

-... seni görmeden gitmek istemedim. Birbirimize söyleyecek bazı şeylerimiz var.

-Evet, olabilir.

Ceasare'nin tepkisi Alisa'yı şaşırttı.

-Sen de benimle aynı fikirde misin?

Ceasare kollarını kavuşturarak:

-Önce sen başla, dedi

Alisa şöminenin kenarına yaslandı. Bir anda konuşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Sonunda yardım ister gibi mırıldandı:

-Seni seviyorum.

Bu itiraf içini rahatlattı, sanki özgürlüğüne kavuşmuştu. Bundan sonrası daha kolaydı.

-Bunun nasıl başladığını bilmiyorum, ama bir erkekte aradığım bütün özellikleri sende buldum... ama sen bunu anlamayacak kadar aptalca davrandın.

Ceasare şaşırarak kaşlarını çattı.

-Aptalca mı? Haydi canım?

Alisa şöminenin yanından ayrılarak Ceasare'nin tam karşısında durdu.

-Gitmene izin veriyorsun. Burada kalmam için bana yalvaracağına beni gönderiyorsun. Eğer izin verseydin seni mutlu etmek için elimden geleni yapardım. Bana vereceğin görev ne olursa olsun, mükemmel bir eş yada ev kadını olmak için her istediğini yapmaya hazırım. Ne söylersen kabul etmeye hazırım.

-Bitirdin mi? diye sordu Ceasare soğukça.

-Evet, diye fısıldadı genç kadın.

-O halde şimdi sıra benim.

Ceasare Alisa'yı kolundan tutarak kendine çekti ve onu ateşle öptü.

-Bunu neden yaptın? Diye sordu Alisa fısıltıyla.

-Çünkü bütün söylediklerin doğru ve seninle evlenmek istiyorum.

Çalışma odası Alisa'nın çevresinde dönmeye başladı. Alisa yere düşmemek için bir iskemleye oturmak zorunda kaldı.

-Ama bu ülkeden ayrılmamı söyledin...

-Evet, hala da bunu söylüyorum.

-Bunun anlamı nedir?

-Hayatımda tanıdığım en göz kamaştırıcı kadınsın. Çoğu zaman seni öldüresiye dövmek isterken aynı anda hiç değişmemeni de diliyorum.

-Benimle evlenmek istiyorsun... diye tekrarlardı Alisa ne söylediğinin farkında değilmişçesine.

-Başlangıçta fikrim bu değildi. Daha ilk karşılaşmamızda başıma dert açacağını anlamıştım.

Sonucu şimdi buldum.

-Gitmemi gerçekten istiyor musun? Neden burada seninle kalmama izin vermiyorsun?

Ceasare onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurarak:

-Sevgili, küçük Alisa'm, dedi. Öncelikle düşünmelisin.

Ceasare'nin alnı kırıışmıştı.

-Sen Amerikalısın. Bütün ailen, her şeyden çok sevdiğin ağabeyin, dostların Amerika'dalar.

Benimle evlenirsen Salvador'da yaşamak zorunda kalacaksın. Kocanın her an tutuklanması ve bir daha geri dönmemesi olasılığı var. Burada seni neyin beklediğinin farkında mısın?

-Sana yardım erim.

-Ya çocuklarımız olursa? Bu tehlikeyi göze almana izin veremem.

Alisa olayın hiç bu yüzünü düşünmemişti. Bir bakıma Ceasare haklıydı. Ceasare onu çenesinden tuttuğunda genç kadın bu erkeğin gözlerinde sevgiyi okudu.

-Neden düşünmeni istediğimi şimdi anlıyor musun?

İşinden söz etmiyorum. L Globe için çalışmaya devam ederek burada yaşayamazsın. Bunu denemeye kalkmana bile karşı çıkarım.

-Başka şeyler yazarım... mesela roman.

-Sorun o değil. Yıllardır mesleğinde bir yere gelebilmek için çaba gösteriyorsun. Zevkli bir

yaşantın var, seyahat ediyorsun, ilginç ve önemli insanlarla tanışıyorsun. Buraya gelirsen bunarlı özlemeyecek misin?

-özel yaşamımızda mesleğime de ufak bir yer ayırabilirim.

-Kesinlikle hayır. Karımın, çocuklarımla annesini altı ay sonra akıllarından silinecek bir makale için hayatını tehlikeye atmasına kesinlikle karşıyım. İşte bütün bunlara karar vermeden önce

iyice düşünmeni istiyorum Alisa. İleride fikir değiştirmeni veya sana önceden haber vermediğim

için beni suçlamamı istemem. Eğer bana ait olmayı istiyorsan bu beraberlik bir ömür boyu sürmelidir. Hangi koşulda olursa olsun benden ayrılmana izin veremem.

Alisa için bu meydan okuma bütün kötü anıları silmişti.

-Kararımı şimdiden verdiğim söylesem, dedi.

-Yine de iki aylık bir süre için New York'a dönmelisin.

-İki ay mı?

-En azından. Düşünmek için yeterince zamanın olmalı.

-O sekiz haftanın sonunda ne olacak?

-Sana telefon edeceğim. O zaman kararını bana bildirirsin.

Cesare saatine baktı.

-Saat ilerlemiş, gidelim. Uçağı kaçırmamalısın.

Alisa tutku dolu gözlerini Cesare'ye doğru kaldırdı. Cesare onu kollarına alarak bir kez daha ateşli bir öpücükle konuşmasını engelledi.

-Bana böyle bakmaktan vazgeç, yoksa uçağı ve diğerlerini kaçıracaksın.

-Genç kadın bedenini Cesare'e daha da yaslayarak:

-Cesare beni gitmeye zorlama, dedi. İçimden bir ses, eğer şimdi seni terk edersem bir daha hiç görüşmeyeceğimizi, birbirimizi kaybedeceğimizi söylüyor.

Cesare ellerini Alisa'nın parlak saçlarında gezdirdi.

-Bu ayrılık senin kadar bana da acı veriyor. Eğer bu ayrılığa dayanabilirsek, bir daha asla hiçbir kuvvet bizi ayıramayacak demektir.

-Ama...

Cesare parmağını Alisa'nın dolgun dudaklarına götürerek:

-Şşşt, sevgilim, dedi.

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 20, 2006, 01:14:11 ÖS

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Alisa, Le Globe'deki odasında masanın başında oturmuş, sinirli bir halde kalemin ucunu kemiriyordu. Salvador'dan döneli birkaç hafta oluyordu. New York'taki günlük yaşamına uyum sağlamakta epey güçlük çekmişti. Akli hala binlerce kilometre uzaktaki o savaş bölgesindeydi. Ama yine de gazetenin ortamına alışmış sayılırdı. Başka hiçbir meslekten bu ölçüde tat alamayacağını biliyordu.

Tereddüt etmediği kesindi. Seçimini uzun zaman önce yapmıştı. Max bunu nasıl karşılayacaktı?

Alisa yaklaşık bir saattir beyaz kağıdın önünde oturuyor ama bir türlü istifa mektubunu yazamıyordu. Max, onu bu şekilde apansız bırakıp gittiği için Alisa'ya çok kızacaktı.

Alisa bunları düşünürken MAX odasına geldi.

-Kendall, hemen büroma gelin, dedi emir veren sesiyle.

Alisa ne olduğuna bir anlam veremedi Max'ı izledi.

-Kapıyı kapatın!

Çalışma masasının başına oturdular. Max, iskemlesinde bir süre sallandıktan sonra:

-Geçen sene Londra'daki merkeze gitmek istediğinizi söylerken ciddi miydiniz? Diye sordu.

-O zamanlar, evet.

-Handerson oradan ayrılıyor. Yerini siz dolduracaksınız.

Alisa faltaşı gibi açılan gözleriyle Max'a baktı. Bu görev, meslekte belli bir aşamaya gelmiş insanlara verildi. Herkes bu işi yapmaya can atıyordu. Alisa talihin yüzüne bu şekilde güleceğini hiç düşünmemişti bile.

-Handerson, diyerek Max yeniden söze başladı, eğer isterseniz dairesini size bırakacak. Bu teklifi kabul etmenizi öneririm. Londra da kiralık daire bulmak çok güç, üstelik kiralarda ateş pahası.

Gitmek için ne zaman hazır olursunuz?

Alisa'nın kafasında düşünceler dörtnala koşuyordu. Tam istifa etmeyi düşünürken böyle bir teklifle karşılaşmak...

-Üzgünüm Max, ama kabul edemem.

Max elini kaldırarak onu susturdu. Kendinize biraz süre tanıyın. Cevabınızı bana Pazartesi bildirirsiniz.

-Beni anlayışla karşılamanızı istiyorum MAX. Kabul edemem. Başka birini bulun.

Max öne doğru eğildi. Düş görmediğinden emin olmak istiyordu.

*Neler söylüyorsunuz siz?

-Size şimdi açıklasam daha iyi olacak:

Le Globe'dan istifa etmeyi düşünüyorum.

Max yumruğunu öfkeyle masasına indirdi.

-Allah kahretsin! Kim bu erkek?

Alisa Max'ın bu tepkisine gülümsedi.

-Neden bunu soruyorsunuz?

-Sizi tanıyorum, dedi MAX. Eğer hayatınızda bir erkek olmasaydı cazip teklifimi asla geri çevirmezsiniz. Adı ne?

-Ceasare de Alvaro.

Max Alisa'nın kararlı sesini duyunca tartışmanın gereksiz olduğunu anladı. Başını sallamakla yetindi.

-Londra'ya gitmeyi reddedebilirsiniz. Ama buradan istifa etmek... Olanaklarınız elverdiğinde Le Globe için yazmaya devam edersiniz.

-Salvador'a yerleşmek üzere New York'tan ayrılıyorum.

-Ne önemi var? Röportaj konularınızı oraya gönderirim.

-Üzgünüm Max, dünyanın öbür ucuna yapılan seyahatler benim için bitti.

Max omzunu silkti, ama sinirlendiği belliydi.

-Neler kaybettiğinizin farkında değilsiniz. Ceasare de Alvaro çok takdir ettiğim biridir, ama yine de...

-Açık konuşalım Max. Mutluluğumun mesleğinden çok Ceasare'ye bağlı olduğuna inanıyorum. Max ayağa kalktı.

-Pekale, bu konu kapandı. Bir elveda yemeğine ne dersiniz?

-Çok memnun olurum, dedi Alisa gülümseyerek.

Lo Globe'da geçirdiği kısa zaman zarfında Alisa bir, iki küçük makale yazdı, bir de seçimlerde aday bir parti başkanıyla röportaj yaparak o partiye oy vermemeye karar verdi. Ama günler geçiyor, Alisa Ceasare'den hiçbir haber alamıyordu. Bu şekilde ne kadar dayanacaktı? Bir Cumartesi sabahı, Alisa Salvador'a götüreceği eşyaları toplarken telefon çaldı.

-Alisa...

Ceasare'nin sesini duyunca Alisa'nın ahizeyi tutan parmakları titremeye başladı.

-Beni duyuyor musun?

Alisa başını sallayarak gülümsedi, sanki Ceasare karşısında duruyordu.

-Hazırlanmaya başladım bile.

Parazit nedeniyle Alisa Ceasare'nin sesini güçlükle duyabiliyordu.

-Hazırlanmana gerek yok. Buraya gelmeni istemiyorum.

Bir an Alisa'nın kalbi duracakmış gibi oldu, sonra yeniden hızlı çarpmaya başladı. Alisa:

-Neden? Diye sordu.

-Telefonda anlatmam olanaksız.

-Ceasare, başın dertteyse sana yardım edebilirim.

-Varlığın başıma daha da dert olur.

-Anlayamıyorum.

Alisa doğru söylüyordu. Umutsuzluk tüm bedenini sarmıştı.

-New York'ta kal. Salvador'da durum değişti. Ben... Aramızda evlilik söz konusu olamaz.

-Öyleyse benimle evlenme! Bunun bir şey değiştirmeyeceğini daha öncede söyledim. Yalvarırım, beni terk etme!

Artık gururunu ayakları altına almaktan bile çekinmiyordu. Ceasare'yi kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazırdı.

-Beni sana karşı sert konuşmaya zorluyorsun. Seni sevmiyorum. Aramızda ilişki diğer kadınlar la

olduğu gibi sadece fiziksel bir çekicilikten ibaretti. Bütün bir ömür bunun üstüne kurulamaz.

Alisa gözlerini kapadı. Etrafında her şey dönüyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Ceasare'nin sesi yeniden duyuldu.

-Elveda.

Karşı hatta önce telefonun kapanan sesi duyuldu, sonra bağlantı kesildi.

Ceasare hiç hareket etmeden öylece telefona bakıyordu. Birkaç sözcükle hayatının bir bölümü üzerine set çekmişti. Çenesinde kasılan adale ne kadar sınırlı olduğunu belli ediyordu.

Kapıya vurulan darbeler onu düşlerinden sıyırdı. Derin bir iç çekerek kapıyı açmaya gitti. eşikte tabancalı bir asker duruyordu. Ceasare az ötede elleri silahlarının tetiğinde bekleyen bereli diğer askerleri de gördü.

-Günaydın albayım, dedi. Sizi bekliyordum.

ALİSA bir süre daha ahizeyi elinden bırakmadan bekledi. Sonunda onu masanın üstüne bıraktı. Gözü hiçbir şeyi görmez olmuştu. Ruhu bir anda boşalmış gibiydi. Bir robot gibi mutfağa doğru ilerledi. Su içmeye çalıştı ama bardak elleri arasında kayarak yere düştü ve parçalandı. Genç kadının gözü kırık parçalara takıldı ve kendini daha fazla tutamayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Hıçkırıklara boğuldu, yaşlar yanaklarından süzüldü ve Alisa uzun, çok uzun bir zaman ağladı.

Bir yıl sonra Londra'ya özgü lokantaların birinde Alisa iş arkadaşlarından biriyle neşeli bir öğle yemeği yiyordu. Max ona karşı çok anlayışlı davranmıştı. İstifa mektubundan sonra Max Alisa'yı başışlamakla tereddüt etmemişti. Alisa şimdi Londra'daki merkezde görevliydi ve işini her zamankinden çok seviyordu.

Dudaklarında gülücük ansızın dondu. Salonun öteki ucundaki bir erkek ona bakıyordu. Ceasare'yi tanıdı. Bakışları karşılaştığında Ceasare bir hareket yapmadı. Alisa tedirginliğini gizlemekte güçlük çekiyordu. Parmakları masanın altında peçetenin üzerine kenetlendi.

-Bu harika erkeği tanıyor musun? Diye sordu Faye.

Konu Başlığı: Ynt: İhtiras Fırtınası-Brittany Young

Gönderen: bedinur üzerinde Eylül 20, 2006, 03:37:51 ÖS

ONİKİNCİ BÖLÜM

Alisa'nın tedirginliği onunda dikkatini çekmişti.

-Evet.Adı Ceasare de Alvaro'dur.

Alisa saatine bakarak;

Şimdi gitmem gerekiyor,dedi.Yoksa o yazıyı dört saatte bitirmem imkansız.

-Hiç olmazsa yemeğini bitirsen..

Alisa hızla ayağa kalkarak peçetesini masaya bıraktı.Bu durumda daha fazla bekleyemezdi.Geçmiş günler bir bir gözünde canlanıyordu.

-İmkansız.Seni yarin ararım.

Faye onun kolunu tuttu.

-Bekle.Bak biri ona işaret ediyor.Kim o?

Ceasare masalardan birine yaklaştı. Masadaki kadın Ceasare'ýci sıcak bir öpücükle karşıladı.

-Bu kadın büyük bir yayın evinin sahibi,ama adini bilmiyorum.

-Ah! O halde adam bir yazar olmalı.

-Evet,dedi Alisa.

Alisa şehrin biraz dışında küçük evine varana dek yolda bir kac kez kaza tehlikesi

Atlattı.Odasına girdiğinde hemen üstünü değiştirerek bahçeye indi. Üzüntüsünü frenlemek için bahçedeki yabancı otları ayıklamaya başladı.Bu beklenmedik karşılaşma onu alt üst etmişti.Ceasare'yi gördüğünde heyecanlanmaması için vakit henüz erkendi.Aslında bunu hic bir zaman başaramayacağını sanıyordu.ilk günlerin şoku çok geçmeden yerini hüzün ve pişmanlığa bırakmıştı. Alisa çektiği acıları asla unutmuyacaktı.

Haydi canım,dedi kendi kendine.her şey geçmişe gömüldü artık.O zamanlar mantık,karakterinin temel özelliklerinden biri değildi. O günden sonra çok olgunlaşmıştı.

Bir araba homurtusu sokağın sessizliğini bozdu.Alisa sokağa kimin geldiğine dikkat etmeden,iki büküm çalışmasını sürdürdü.Sonunda arkasında birinin varlığını hissederek başını çevirdi. Ceasare tam karşısında duruyordu.Yüz ifadesi değişmişti. Yanakları daha da çukurlaşmış,gözlerinin altı hafifçe morarmıştı.

-Merhaba Alisa.

Alisa bu kez kaçamazdı.Ceasare'nin onu bu halde görmüş olmasına sinirlenerek;

-Burada ne işin var? diye sordu.

-Londra'da mı,yoksa evinde mi?

-Burada evimde.

-Seni görmeye geldim.

Alisa elini alnına götürdü.

-Gelmeden önce telefon etseydin,bos yere buraya dek zahmet etmiş olmayacaktın.

-Hiçbir kuvvet,hatta sen bile seninle konuşmamı engelleyemeyecek.

Alisa sesine kendinden emin bir ton vermeye çalışarak

-Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok,dedi.

-Tersine,aradan geçen zamanı telafi etmemiz gerekiyor.

-İkisi de birbirlerini süzüyorlardı. Alisa uzun zamandır benliğini kaplayan öfkeyi dışa vurarak;

-Seni sevmiyorum! dedi.

Bu iki sözcük ağzından bir suçlama gibi dökülmüştü.

Ceasare elini ona uzatınca Alisa bir adım geriledi.Ceasare de üstelemedi.

-Beni hala seviyorsun.Her zamanda seveceksin. İkimizin damarlarında bu aşk akıyor.

-Bir daha asla kimsenin senin beni yaraladığın gibi yaralamasına izin vermeyeceğim.

Ceasare'nin gözleri sevgi ve şefkat doluydu.

-Bu aksam Londra'dan ayrılıyorum.

-Bana ne?

Alisa içinden Ceasare'nin bir daha dönmemek üzere buradan gitmesini diliyordu.

-Yine görüşeceğiz, dedi Ceasare.

-Seni bir daha görmek istemiyorum.

Araba uzaklaşırken Alisa o tarafa bakmadı.Güçlkle ayakta durabiliyordu.Ellerini zonklayan sakaklarına götürdü. Ceasare neden onu rahat bırakmıyordu? Onu yeniden görmek asla kapanmayan yarasını tekrar deşmişti.

Tezgahtar kitapların üstüne eğilmiş Alisa'ya yaklaşarak'

-Merhaba Matmazel Kendall,dedi.Yeni gelen kitapları da görmek ister misiniz?

Alisa tezgahtarın uzattığı ilk kitabı aldı ve hemen sonra kitap elini yakmış gibi onu bıraktı.Kitabın yazarı Ceasare de Alvaro'ydu.

-Çok ünlü bir yazar,dedi tezgahtar.Bu kitabın Salvador'daki yaşamını ve hapiste geçen günlerini anlatmış.

-Hapis mi?diye sordu Alisa şaşırarak.

-Anlattığına göre koşullar korkunçmuş...

Alisa sayfaları çevirmeye başladı.Dördüncü sayfa Ceasare'nin fotoğrafıyla kaplıydı.

-Sorgulama sırasında askerlerden biri hançerle yanağını kesmiş,dedi tezgahtar

bilgisini açığa vurmaktan sonsuz bir haz duyarak.

Alisa parmak uçlarıyla fotoğrafı okşadı.

-Neden bana bir şey söylemedi? diye fısıldadı.

-Onu tanıyor musunuz?

-Sandığım kadar iyi değil.

Alisa sayfaları çevirmeye devam etti.Fotoğrafın arkasındaki sayfada;"Sevdiğim kadın Alisa için" yazıyordu.

Sözcükler Alisa'nın buğulanan gözleri önünde dans etmeye başladı. Şimdi her şey anlaşılıyordu. .Alisa kitabı satın alarak hemen evine koştu.

Onu izleyen on saat boyunca Ceasare'nin kitabına gömüldü.Kimi kez hıçkırıklara boğularak ağlıyor,kimi kez de kahkahalarla gülüyordu..Ceasare'nin yeteneği her satırda kendini belli ediyordu.

Saat sabahın ikisi olduğunda Alisa kitabı bitirmişti.Max'a telefon ederek ,istifa ettiğini bildirdi.Ertesi gün afak vakti Salvador'a giden uçaktaydı

Malikaneye girdiğinde karşılaştığı ilk insan Kate oldu.İki kadın öpüştüler.

-Burada ne işin var? diye sordu yaşlı kadın şaşırarak.

-Ceasare'yi arıyorum.Nerede?

-Bilmiyorum.Atla gezintiye çıktı.

-Kate bana bir iyilik yapar mısınız?

-Elbette.

-Ahıra telefon ederek bana uysal bir at hazırlamalarını söyler misiniz?

Bir kac dakika sonra Alisa ahırda Jose'nin yanındaydı. Jose ona eski atını hazırlamıştı. Eski seyis Alisa'yi tekrar görmekten rahatsız olmuş gibiydi.Dizginleri uzattı.

Alisa elinden geldiğince eyerin üstünde durmaya çalışarak atı mahmuzladı.Bir an önce Ceasare'yi görmek istiyordu.

Yamacın ötesindeki atlıyı görmekte gecikmedi.Ceasare oradaydı.Alisa'nın atı kendisine doğru dörtnala sürdüğünü gören Ceasare durdu.

Alisa atını Ceasare'nin yanında durdurduğunda tir tir titriyordu.Acaba Ceasare onu nasıl karşılayacaktı?

-Ceasare kitabını okudum.

-Evet...

-O ithaf,neden?

-Sadece gerçeği yansıtıyor.

-O gün,Londra'da bana bir şey söylemedin.

-Söylemeyi denedim,ama beni dinleyecek durumda değildin.

Beni affedebilecek misin?

Ceasare attan indi.Alisa'yi belinden tutarak,genç kadının attan inmesine yardım ettikten sonra onu kendine çekti. Alisa başını Ceasare'nin omzuna gömdü.

-Beni bir daha gönderme Ceasare. Buna dayanamam.

-Alisa,sensiz ne yaparım?

Alisa parmak uçlarıyla Ceasare'nin yanağındaki yara izini okşadı.

-Seni dünyada her şeyden çok seviyorum.

Dudakları uzun bir öpücükle birleşti.Aynı arzu ikisini de alev alev yakıyordu.

- Evlen benimle,diye emir verdi Ceasere tok bir sesle.

-Ne zaman? diye sordu Alisa bedenini okşayan ellerin temasından sonsuz bir haz duyarak.

-Şimdi.

Birbirlerine sarılarak çimenlere diz çöktüler ve az sonra da yüksek otların arasında gözden kayboldular.

